

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORGAN RICE

Sevilmiş

*Aşkın tadı
kandan
daha güzeldi!*

roman



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sonsuz

MORGAN RICE

Sevilmiş

Çeviri
Emrah Saraçoğlu

Sonsuz Kitap: 67
2. Baskı: Haziran 2014
ISBN: 978-605-384-499-0
Yayıncı Sertifika No: 16238

Sevilmiş

Yazar: Morgan Rice
Çeviri: Emrah Saraçoğlu
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Tanıl Yaşar
Düzeltili: Fatma Özay

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 28487
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29
E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

YAKAMOZ KİTAP © MORGAN RICE

Orjinal Adı: Loved-The Vampire Journals
Copyright © Morgan Rice. İlk baskısı Lukeman Literary Management Ltd.; 157 Bedford Avenue Brooklyn, NY 11211 USA tarafından yayımlanmıştır. Türkçe yayım hakları Nurchan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümlüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

Sevilmiş



Serinin Diğer Kitapları:

- *Dönüşüm*
- *Aldatılmış*
- *Yazgı*
- *Arzulanmış*

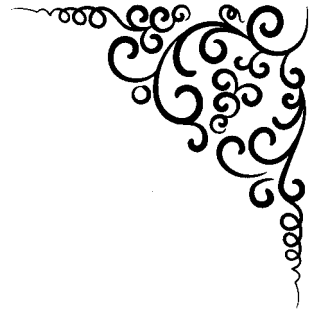
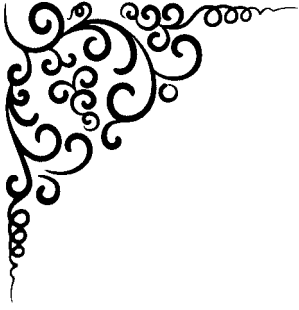
GERÇEK HADİSE:

1692 yılında Salem’de, ‘müteessirler’ diye bilinen bir grup genç kız, histerik hâle gelmelerine ve yöredeki cadıların kendilerine azap çektirdiğini birbirlerinden habersiz şekilde bağırımlarına yol açan esrarlı bir hastalık geçirdiler. Salem cadı mahkemelerinin kurulmasının nedeni buydu.

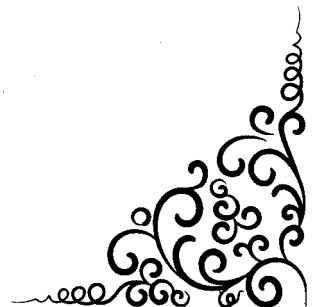
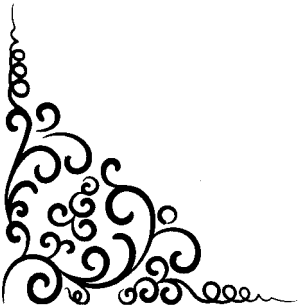
Kızları pençesine düşüren bu gizemli hastalığın ne olduğu, bugüne kadar hiç açıklanamadı.

*“Bu gece rüyasında görmüş heykelimi
Öyle ki yüzlerce masurası olan bir fıskiye gibi
Halis kan akıtıyormuş: Ve bir dolu heveskâr Romalı
Gülerek gelip, içinde ellerini yıkamışlar:
O, işte bunları zikreder ikazlar, alâmetler
Ve eli kulağında iblislerden...”*

William Shakespeare, Julius Caesar



Birinci Bölüm



Hudson Vadisi, New York
(Günümüz)

Caitlin Paine haftalardır ilk kez gevşediğini hissetti. Küçük bir ambarda, rahatça yere oturmuşken sırtını bir balya kuru ota yaslayıp gerindi. On adım ötesindeki taş şöminede ateş yanıyordu. Bir parça odunu yeni atmış ve odunun çatırdamasından gelen sesle rahatlamıştı. Mart henüz bitmemişti ve bu gece özellikle soğuktu. Uzak duvardaki pencereden karanlık gökyüzü görünüyordu ve Caitlin hâlâ kar yağmakta olduğunu görebiliyordu.

Ambarın içi sıcak değildi; fakat biraz olsun ısınmak için ateşe yeteri kadar yakında oturuyordu. Pek rahattı ve göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Ambarın içini ateşin kokusu doldurmaktaydı. Sırtını biraz daha geri yasladığında omuzları ve bacaklarındaki gerginliğin gittiğini hissetti.

Elbette biliyordu ki huzur hissini kaynağı ne ateş ne sırtını dayadığı yumuşak ot ne de ambarın korunaklılığıydı.

Her şey onun yüzündendi, Caleb yüzünden. Durdu ve ona baktı.

On beş adım mesafede karşı tarafta sırtını yaslamış, hiç kıpırdamadan duruyordu. Uyuyordu. Caitlin bu fırsatı; onun yüzünü, kusursuz hatlarını, soluk ve yarı-saydam tenini incelemek için kullandı. Hiç bu kadar kusursuz çizilmiş hatlar görmemişti. Gerçeküstüydü, tıpkı bir heykele bakmak gibi. Üç bin yıldır nasıl olup da hayatta kaldığına akıl sordiremiyordu. Caitlin daha on sekizinde olmasına rağmen Caleb'den daha yaşlı gösteriyordu.

Ancak mesele bundan öteydi. Ona ait bir hava, açığa vurduğu gizli bir enerji vardı. Büyük bir huzur hissi... Onun etrafında olduğu zaman her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

Hâlâ burada, hâlâ onun yanında olmasından dolayı mutluydu. İçin için, birlikte kalmalarını umut etmeye bıraktı kendini. Ancak bunu düşündüğü sırada başına dert açtığına farkına vararak kendine kızdı. Bunun gibi adamlar durduğu yerde durmazdı. Tabiatları buna müsait değildi.

Caleb küçük soluklarla öyle güzel uyuyordu ki Caitlin, onun uyuduğunu tam olarak emin bir şekilde söyleyemezdi. Bunun öncesinde, dediğine göre, beslenmeye gitmişti. Daha rahatlamış bir hâlde, elinde bir istif odunla dönmüş ve karlı havanın rüzgârını engellemek için ambarın kapısını sabitlemenin bir yolunu bulmuştu. Ateşi o yakmıştı, artık uyuduğu için ateşi besleme işi Caitlin'e kalmıştı.

Uzanıp kırmızı şarap dolu bardağından bir yudum daha aldığında sıcak sıvının yavaş yavaş onu gevşettiğini hissetti. Bu şişeyi, bir ot istifinin altındaki gizli bir sandıkta bulmuş-

11. Küçük kardeşi Sam'in aylar önce bir kapris uğruna bu işeyi nasıl buraya koyduğunu hatırlıyordu. Asla içmezdi; fakat başından geçen bunca şeyden sonra birkaç yudumdan zarar gelmeyeceğini düşünüyordu.

Defterini dizlerinin üstüne, açık bir şekilde koymuş bir elinde kalemi, diğer elinde ise bardağı tutuyordu. Kalemi tutmaya başlayalı yirmi dakika olmuştu. Nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Daha önce yazmak konusunda hiç sıkıntı çekmemişti; ama bu sefer durum farklıydı. Son birkaç gündür olanlar öyle dramatikti ki kâğıt üzerinde işlenmeye gelmiyordu. Hareketsiz ve rahatlamış hâlde oturduğu ilk sefer buydu. Ucundan bile olsa güvende hissettiği ilk sefer buydu.

En baştan başlamanın en iyisi olacağına karar verdi. Neler olmuştu? Neden buradaydı? Hatta o kimdi? Bunu kâğıda dökmeliydi. Artık cevapları kendisinin bile bildiğine emin olamıyordu.

. . .

Bir önceki haftaya kadar hayat normaldi. Sonunda Oakville'i sevmeye başlamıştım. Sonra bir gün annem eve geldi ve taşınacağımızı duyurdu. Hayatım allak bullak oldu, onun yanındayken hep olduğu gibi.

Bu sefer her şey daha kötüydü. Başka bir banliyöye gitmiyorduk. İstikamet New York'tu. Kent yani. Devlet okulu ve beton-dan bir hayat. Üstüne üstlük tehlikeli bir mahalle.

Sam de kızmıştı. Oraya gitmeyip birlikte kendi yolumuza gitmek hakkında konuştuk. Ancak gerçek şuydu ki gidecek başka bir yerimiz yoktu.

Biz de el mahkûm yola koyulduk. Birbirimize eğer orayı sevmesek evden ayrılacağımıza dair söz verdik. Başka bir yer bulacaktık. Herhangi bir yer. Bir ihtimal babamızın bile peşine düşecektik; her ne kadar ikimiz de bunun olmayacağını biliyorduksak da.

Sonra her şey birden oluverdi. Çok hızlıca. Vücudum dönüştü. Değişti. Hâlâ ne olduğunu ya da neye dönüştüğümü bilmiyorum. Ancak şunu biliyorum ki artık aynı insan değilim.

Tüm bunların başladığı o vahim geceyi hatırlıyorum. Carnegie Hall. Jonah ile buluşmamız. Sonra... Ara... Benim... Beslenmem? Birini öldürmem? Hâlâ hatırlayamıyorum. Sadece bana söyleneni biliyorum. O gece bir şey yaptığımı biliyorum; ama her şey o kadar bulanık ki. Her ne yaptıysam hâlâ içimde yaradır. Kimseye zarar vermek istememişim.

Sonraki gün kendimdeki değişikliği fark ettim. Kesinlikle daha kuvvetli, ışığa daha duyarlı hâle geliyordum. Kokular da keskinleşmişti. Etrafımda bulunan hayvanlar garip davranıyordu. Ben de onların etrafındayken garip davrandığımı hissediyordum.

Annem o gece, Carnegie Hall'a gitmeden önce, bana onun gerçek kızı olmadığını söyledi. Ardından o vampirler tarafından öldürüldü ki esasen benim peşimdeydiler. Ona hiç böyle zarar verilmesini istemezdim. Hâlâ benim hatammış gibi hissediyorum fakat her şey bir kenara, böyle hissetmeme müsaade etmemeliyim. Önümdeki şeylere odaklanmalıyım, kontrol edebileceğim şeylere.

Sonra yakalandım. Şu acımasız vampirlerce. Sonra kaçtım. Caleb... O olmasaydı eminim beni öldürürlerdi. Belki de daha kötüsünü yaparlardı.

Caleb'in meclisi, onun insanları, çok farklıydı. Ancak vampirlerin hepsi aynı. Bölgeci, kışkanç, şüpheli. Beni attılar ve ona bunu kabullenmek dışında bir seçenek bırakmadılar.

O yine de seçimini yaptı. Her şeye rağmen beni seçti. Bir kez daha beni kurtardı. Benim için her şeyini riske attı. Bu yüzden ona âşığım. Onun hiç bilemeyeceği kadar.

Ben de ona yardım etmeliyim. Benim 'o' olduğumu düşünüyorum; bir tür vampirlerin mesihi gibi bir şey olduğumu. Benim onu vampirler savaşını durdurup herkesi kurtaracak kayıp kılıç gibi bir şeye götüreceğime inanmış durumda. Şahsen buna inanmıyorum. Kendi insanları da inanmıyor. Ancak elindeki tek şeyin bu olduğunu, bunun onun için her şey olduğunu biliyorum. Benim için her şeyini ateşe attı ve ben de en azından bunu yapabilirim. Benim için mesele kılıç falan değil. Sadece onun çekip gittiğini görmek istemiyorum.

O yüzden ben de elimden ne geliyorsa yapacağım. Nasıl olsa her zaman babamı bulmak istemiştım. Onun gerçekten kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Benim gerçekten kim olduğumu da; gerçekten yarı vampir miyim, yoksa yarı insan mı ya da her neyse işte. Cevaplara ihtiyacım var. Her şey bir kenara, neye dönüşüyor olduğumu bilmeliyim...

. . .

"Caitlin?"

Sersemlikle uyandı. Yukarı baktığında, elini hafifçe omzuna koymuş olan Caleb'i gördü. Gülümsüyordu.

"Sanırım uyuyakalmışsın" dedi.

Etrafa bakınca dizlerinin üstünde açık kalmış olan defterini görüp çat diye kapattı. Yanaklarının kızardığını his-

setti. Onun bunları, özellikle ona karşı hissettikleriyle ilgili olan kısımları, okumamış olduğunu umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Olduğu yerde doğrulup gözlerini ovuşturdu. Hâlâ geceydi ve her ne kadar köze dönmüş olsa da ateş yanmaktaydı. Caleb de daha yeni uyanmış olsa gerekti. Ne kadar zamandır uyuduğunu merak ediyordu.

“Üzgünüm” dedi. “Günlerdir ilk kez uyuyorum.”

Caleb tekrar gülümsedikten sonra odanın diğer tarafındaki ateşe doğru yürüdü. İçine birkaç kütük daha attığında kütükler çatırdayıp alev alarak ateşi canlandırdılar. Caitlin sıcaklığın ayaklarına uzandığını hissedebiliyordu.

Caleb orada durup ateşe bakarken düşüncelere dalıp gitmiş ve gülümsemesi yüzünden silinmişti. Alevlere bakarken yüzü ateşin ışığıyla parlıyor ve bu onu bir kat daha çekici hâle getiriyordu. Büyük, açık kahve renkteki gözleri kocaman açılmıştı ve Caitlin onu izlerken renkleri açık yeşile döndü.

Caitlin iyice doğrulduğunda kırmızı şarabının olduğu bardağın hâlâ dolu olduğunu gördü. Bir yudum aldığı anda içi ısındı. Bir süredir hiçbir şey yememiş olduğu için alkol doğrudan kafasına vurdu. Diğer plastik bardak gözüne iliştiğinde nihayet adab-ı muaşeretini hatırladı.

“Sana da koyayım mı?” diye sorduktan sonra çabucak ekledi, “Yani, tabii, içiyor musun bilmiyorum ama...”

Caleb güldü.

“Evet, vampirler de şarap içer” dedi gülümseyerek ve yanına gelip o şarabı dökerken bardağı tuttu.

Caitlin hayretler içinde kalmıştı; sözlerinden değil, gülüşünden. Kahkahası yumuşaktı, zarifti ve odanın içine yayılıvermişti. Onun hakkındaki diğer her şey gibi bu da pek bir esrarengizdi.

Caleb bardağı dudaklarına doğru götürürken Caitlin, onun da aynısını yapmasını umarak gözlerinin içine baktı.

O da baktı.

Ardından ikisi de aynı anda gözlerini kaçırdılar. Caitlin kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissediyordu.

Caleb geldiği yere dönüp otların üstüne oturdu ve sırtını geri yaslayıp ona baktı. İşte şimdi onu inceliyordu. Caitlin mahcup hissetti.

Farkında olmaksızın elini üstündeki kıyafete götürdü ve daha iyi bir şeyler giymiş olmayı dileyebildi sadece. Üstündekini hatırlamak için hafızasını zorladı. Yol üstünde, neresi olduğunu hatırlayamadığı bir şehirde durduklarında mevcut tek kıyafet dükkânına gidip üstündekileri değiştirmişti.

Çekinerek alta doğru baktığında kendini tanıyamadı. Eskimiş yırtık bir kot, bir numara büyük ayakkabılar, tişörtün üstünde duran bir kazak giyiyordu. Onların üstünderse yine kendisine büyük gelen, bir düğmesi düşmüş soluk, mor bir mont vardı; ama sıcak tutuyordu. Şu an için ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Mahcup hissetti. Onu neden bu hâlde görmek zorundaydı ki? Gerçekten içini kıpırdatan ilk adamla tanışması sırasında hoş gözükmesini sağlayacak bir fırsat bulamamasına ne demeliydi? Bu ambarda bir tuvalet yoktu, tuvalet olsa bile

yanında makyaj malzemesi yoktu. Tekrardan utanarak uzaklara doğru baktı.

“Ben uyuyalı epey oldu mu?” diye sordu.

“Emin değilim. Ben de yeni uyandım” dedi arkasına yaslanıp elini saçında dolaştırarak. “Bu gece erken beslendim. Beni mayıştırdı.”

Caitlin ona baktı.

“Açıkla bana” dedi.

Caleb ona baktı.

“Beslenmek” diye ekledi. “Yani, nasıl oluyor? Gidip... insanların mı öldürüyorsun?”

“Hayır, asla” dedi.

Caleb söyleyeceklerini toparlarken odayı sessizlik kapladı.

“Vampir ırkındaki her şey gibi bu da biraz karmaşık” dedi. “Ne türden bir vampir ve hangi meclise bağlı olduğuna göre değişir. Ben sadece hayvanlar üzerinden beslenirim. Çoğunlukla geyik. Zaten nüfusları epey fazla, insanlar da onları avlıyor. Hatta insanlar onları avlayıp yemiyorlar bile.”

Yüzündeki ifade ağırlaştı.

“Ancak diğer meclisler pek bu kadar merhametli değildir. İnsanlardan beslenirler. Genellikle arzu edilmeyenlerden.”

“Arzu edilmeyenler derken?”

“Evsizler, aylaklar, fahişeler... Yoklukları fark edilmeyecek olanlar. Her zaman böyle olageldi. Irkın üstüne ilgi çekmek istemiyorlar.”

“Bu yüzden benim meclisime, vampir neslime saf kan

deriz. Diğerleri ise saf değildir. Beslendiğin şeyin... enerjisi sana zerk olur.”

Caitlin oturduğu yerde düşünüyordu.

“Peki ya ben?” diye sordu.

Caleb ona baktı.

“Neden sadece bazen beslenmek istiyorum da geri kalan zamanlarda istemiyorum?”

Caleb kaşlarını çatı.

“Emin değilim. Durum sende daha farklı. Sen melezsın. Bu çok enderdir... Şunu biliyorum ki yaşın geliyor. Diğerleri tek bir gecede dönüşüverirler. Sendeyse bu bir süreçtir. Geçireceğin değişimler, tam olarak oturman biraz zaman alabilir.”

Caitlin geçmişı düşündüğünde açlık krizlerini ve nasıl da durduk yerde baş gösterdiklerini hatırladı. Nasıl olmuş da beslenmek dışında hiçbir şey düşünemez hâle getirmişlerdi onu! Korkunçtu. Bunun tekrar olması düşüncesi tüylerini ürpertiordu.

“Bir daha ne zaman olacağını nasıl bilebilirim?”

Caleb ona baktı. “Bilemezsin.”

“Asla bir insanı öldürmek istemem” dedi. “Asla.”

“Öldürmek zorunda değilsin. Hayvanlardan beslenebilirsin.”

“Yine bir yerden çıkamadığım zaman başıma gelirse?”

“Bunu nasıl kontrol edeceğini öğrenmelisin. Biraz pratik ister, bir de irade. Kolay değildir; ama mümkündür. Bunu kontrol edebilirsin. Her vampir bu süreçten geçer.”

Caitlin canlı bir hayvanı yakalayıp üstünden beslenmenin nasıl olacağını düşündü. Her zamankinden daha hızlı olduğunu biliyordu; fakat o denli hızlı olup olmadığından emin değildi. Gerçekten bir geyik yakalasaydı bile ne yapması gerektiğini bilemezdi.

Caleb'e baktı.

"Bana öğretir misin?" diye sordu umutla.

Bakışları kesiştiğinde kalp atışları kulağına gelecek kadar sertti.

"Beslenmek ırkımızda kutsaldır. Her zaman yalnız yapılır" dedi yumuşak ve özür diler bir şekilde. "Tek istisnası.."

"Tek istisnası?"

"Evlilik törenleridir. Karıyla kocayı birbirine bağlamak için."

Caleb gözlerini kaçırdığında ruh hâlinin değiştiği görülebiliyordu. Caitlin kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti ve içerisi birden daha sıcak oluverdi.

Oluruna bırakmaya karar verdi. Şu an açlık krizleri çekmiyordu ve o noktaya geldiğinde bu sınavı geçebilirdi. Bu olduğunda Caleb'in kendi yanında yer alacağını umdu.

Hem beslenmeyi, vampirleri ya da kılıçları pek de öyle aman aman umursuyor değildi. Bilmek istediği şeyler ona dair şeylerdi ya da ona karşı gerçekten neler hissettiği hakkında. Ona sormak istediği bir dolu soru vardı. *Neden her şeyi benim için riske attın? Hepsini kılıcı bulmak için miydi? Yoksa başka bir şey mi? Kılıcı bulduğunda hâlâ yanımda kalacak mısın? Bir insanla romantik şeyler yaşamak yasak olsa da benim için bu sınırı çiğner miydin?*

Ancak korkuyordu.

O da bunların yerine basitçe şöyle dedi, “Umarım kılıcını buluruz.”

Sersem, dedi kendi kendine. Söyleyebildiğinin en iyisi bu mu? Düşündüklerini söyleme cesaretini toplayamaz mısın bir kerecik?

Ancak Caleb’in enerjisi o kadar yoğundu ki ne zaman onun yanında olsa berrak bir şekilde düşünmek zorlaşıyordu.

“Umarım” diye yanıt verdi. “Sıradan bir silah değil bu. Türümüz tarafından asırlardır göz konulmuş bir şey. Şimdiye kadar dövülmüş en iyi Türk kılıcı. Tüm vampirleri öldürebilecek bir metalden yapılma olduğuna dair söylentiler var. O elimizdeyken kimse karşımızda duramaz. O olmadan...”

Lafı yarıda bıraktı; sözünün sonunu getirmekten çekiniyor gibiydi.

Caitlin, Sam’in orada olup babalarının peşine düşmek konusunda önayak olmasını dilerdi. Gözleriyle ambarı tekerrar taradı. Ondan kalma bir iz görünmüyordu. Keşke telefonunu yolda kaybetmemiş olsaydı; hayat çok daha kolay hâle gelebilirdi.

“Sam her zaman buraya uğrardı” dedi. “Burada olacağından çok emindim. Buraya geri geldiğini biliyorum, bundan eminim. Yarın okula gideriz ve arkadaşlarımla konuşurum. Neymiş ne değilmiş, bakacağım.”

Caleb başıyla onayladı. “Babanın nerede olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ben... bilmiyorum” diye cevap verdi. “Ancak Sam’in babam hakkında benden çok daha fazla şey bildiğini biliyo-

rum. Onu ta ne zamandır bulmaya çalışıyor. Eğer bir şeyler bilen birisi varsa o da kardeşimdir.”

Caitlin hafızasını kurcaladığında, Sam’in sürekli arayıp tarayarak ona yeni ipuçları gösterip sonra da her daim hayal kırıklığına uğradığı tüm o zamanları hatırladı. Her gece odasına gider ve yatağının köşesine otururdu. Babalarını bulma arzusu içinde dolup taşan, onunla birlikte yaşayan bir canlı gibiydi. Caitlin de aynı şekilde hissediyordu; fakat onun kadar tutulmuş değildi. Bazı açılardan onun hayal kırıklığını seyretmek çok daha zordu.

Caitlin berbat çocukluğunu, kaçırdıkları her şeyi düşündü ve birden hislerine hâkim olamadı. Gözünün kenarında bir damla yaş oluştuğunda utanarak onu eliyle sildi. Caleb’in bunu görmemiş olmasını umuyordu.

Ancak Caleb görmüştü. Onun olduğu tarafa bakıp sadece Caitlin’i seyretti.

Yavaşça yerinden kalkıp onun yanına oturdu. O kadar yakındı ki enerjisini hissedebiliyordu. Çok yoğundu. Kalbi çarpmaya başladı.

Caleb, bir parmağını hafifçe onun saçında dolaştırıp yüzünün üstüne düşen telleri geri attı. Sonra parmağını gözünün kenarına ve ardından yanaklarına doğru götürdü.

Caitlin yere bakar şekilde kafasını aşağıda tuttu; onunla göz göze gelmeye çekiniyordu. Kendisini incelediğini hissedebiliyordu.

“Tasalanma” dedi yumuşak ve Caitlin’i bütünüyle gevşeten derin sesiyle. “Babanı bulacağız. Birlikte yapacağız.”

Caitlin bunun için tasalanmıyordu. Tasalarının kaynağı

Caleb'di. Onu ne zaman bırakacağını düşünüp duruyordu.

Yüzüne dönüp baksa onun öpüp öpmeyeceğini merak etti. Dudaklarını hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Başını çevirmeye çekindi. Bunu yapması için gereken cesareti toplayıncaya kadar sanki saatler geçti.

Ancak Caleb zaten diğer tarafa dönmüştü. Kuru otlara yaslanmış, gözleri kapalı, ateşin aydınlattığı yüzünde hafif bir gülümsemeyle uyuyakalmıştı.

Caitlin daha yakına sokulup arkaya yaslandı. Başı onun omzundan birkaç santim ötedeydi. Neredeyse temas edeceklerdi.

Neredeyse... Bu kadarı onun için yeterliydi.

Caitlin ambarın kapısını açtığında kısık gözleriyle karla kaplı bir dünyanın karşısında kalakaldı. Beyaz gün ışığı, çarptığı her şeyden yansiyordu. Daha önce hiç tecrübe etmediği bir acı çekerken elini gözlerine götürdü. Gözleri onu resmen öldürüyordu.

Caleb kollarıyla boynunu ince ve şeffaf bir malzemeyle sarmayı bitirir bitirmez onun yanına geldi. Bir sargı gibi duruyordu; fakat teninin üstüne koyar koymaz yok oluyor gibiydi. Caitlin gerçekten orada bir şey olup olmadığına bile rahatlıkla cevap veremezdi.

“O nedir?”

“Ten sargısı” dedi Caleb, gözleri aşağı bakarken. Kollarıyla omuzlarını tekrar ve tekrar, dikkatlice sarıyordu. “Güneş ışığına çıkmamızı sağlayan şey bu. Bu olmazsa tenimiz yanar.” Gözlerini ona çevirdi. “Senin ihtiyacın yok, henüz.”

“İhtiyacın olduğunu nasıl anlarsın?” diye sordu.

“İnan bana” dedi sırtarak. “Anlarsın.”

Caleb elini cebine götürüp ufak bir göz damlası çıkardıktan sonra her iki gözüne birkaç damla bıraktı. Sonra dönüp ona baktı.

Caitlin'in gözlerinin yandığı aşık olmalıydı ki Caleb, nazikçe elini alnına götürdü. "Kafanı arkaya yatır" dedi.

Caitlin denileni yaptı.

"Gözlerini aç" dedi.

Caitlin gözlerini açınca Caleb, her iki gözüne birer damla damlattı.

Öyle bir acı verdi ki Caitlin, başını eğip gözlerini kapamak zorunda kaldı.

"Ah" dedi gözlerini ovuşturarak. "Eğer bana kızdıysan söylemen yeterliydi."

Caleb sırtıttı. "Üzgünüm. İlk seferde biraz yakar; ama sonra alışırın. Güneşe duyarlılığın birkaç saniye içinde yok olacak."

Caitlin gözlerini kırpıştırarak açtı. Nihayet tam olarak açtığı anda gözleri yeniden harika durumdaydı. Caleb haklıydı. Tüm acı uçup gitmişti.

"Birçoğumuz zorunda kalmadıkça hâlâ gün ışığında do-laşmaya çıkmaz. Hepimiz gün ışığında daha zayıfız; ama ba-zen çıkmak zorunda kalırız."

Ona baktı.

"Hani şu bahsettiğin okul" dedi. "Uzakta mı?"

"Kısa bir yürüyüş mesafesi" dedi onun koluna girip kar-ların içinde yürümeye başlayarak. "Oakville Lisesi. Birkaç hafta öncesine kadar orası benim de okulumdu. Arkadaşla-rımdan bir tanesi Sam'in yerini biliyor *olmalı*."

• • •

Oakville Lisesi tam Caitlin'in hatırladığı gibiydi. Tekrar burada olmak gerçeküstü geliyordu ona. Binaya baktığında sanki kısa bir tatile çıkmış da şimdi normal hayatına geri dönmüş gibi hissetti. Hatta kısa bir süreliğine önceki hafta olan her şeyin sadece manyakça bir rüya olduğuna inandı için için. Tekrardan her şeyin normale döndüğünü, her şeyin tıpkı eskisi gibi olduğunu hayal etti. Bu iyi hissettiriyordu.

Ancak başını çevirip yanında duran Caleb'i gördüğünde hiçbir şeyin normal olmadığını anladı. Buraya gelmesinden daha gerçeküstü olan bir şey varsa o da yanında Caleb ile dönmüş olmasıydı. Eski okuluna kolunda bu yakışıklı mı yakışıklı, 180 santimden daha uzun boylu, geniş ve yapılı omuzları olan, tamamen siyah giyinmiş, uzun siyah deri ceketinin boynunu kapayan, yüksek yakalarının üstünden hafif uzun saçlarının süzüldüğü adamla girecekti. Caleb tam da şu popüler genç kız dergilerinden birinin kapağından fırlamış gibi duruyordu.

Caitlin, diğer kızlar kendisini gördüğünde tepkilerinin ne olacağını hayal etti. Düşündükleri onu gülümsetti. Hiçbir zaman özel bir popülaritesi olmamış ve hiçbir erkek ona özel bir ihtimam göstermemişti. Adı sanı duyulmamış biri sayılmazdı -bazı iyi arkadaşları olmuştu- fakat hiçbir zaman en popüler grubun ortasında olmuş da değildi. Ortalarda bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Böyleyken bile hep birbirine yapışık dolaşan, koridordan burnu yukarıda bir edayla yürürken kendileri kadar kusursuz olmayan herkesi görmezlikten gelen en popüler kızların birkaçı tarafından hor görüldüğü zamanları anımsıyordu. İşte şimdi, belki dik-katlerini çekerti.

Caitlin ve Caleb merdivenlerden çıkıp okulun geniş çiftli kapısının içinden geçti. Caitlin saatine baktı: 8:30. Harika. İlk ders neredeyse bitiyor olmalıydı ve birkaç saniye içinde koridorlar insanla dolacaktı. Bu onları daha az göze batar hâle getirirdi. Böylece güvenlik görevlileri ya da koridor kartı gibi şeyler hakkında endişelenmesine gerek kalmazdı.

Tam da onu duymuşçasına zil çaldı ve birkaç saniye içinde koridorlar dolmaya başladı.

Oakville'in iyi tarafı, şu berbat New York City lisesinden apayrı bir dünya olmasıydı. Burada koridorlar doluyken bile manevra yapacak bir sürü yer oluyordu. Duvarlardaki büyük camlar ışığın ve gökyüzünün içeri sızmasına izin veriyordu ve gittiğiniz her yerde ağaçları görebiliyordunuz. Bu kadarı bile burayı neredeyse özlemesine yetiyordu; neredeyse.

Okul artık canına yetmişti. Teknik olarak mezun olmasına sadece birkaç ay kalmış olmasına rağmen son birkaç hafta içinde bir sınıfta birkaç ay daha kışının üstünde oturup resmî bir diploma aldığı anda öğreneceğinden çok daha fazla şey öğrendiğini hissediyordu. Öğrenmek hoşuna gidiyordu; fakat geriye asla dönmese şimdiki mutluluğundan bir gram eksilmezdi.

Koridorda yürürlerken Caitlin tanıdık yüzler görmek için etrafı taradı. Yanlarından geçenler çoğunlukla ikinci sınıftakiler ya da çömezlerdi, eski sınıfından birisini göremiyordu. Ancak yanlarından geçerken kızların suratlarında oluşan ifadeyi görmek onu şaşırtmıştı: Abartısız oradan geçen her kız Caleb'e bakıyordu. Tek bir kız bile bunu saklama zahmetine girmemişti, hatta gözlerini başka tarafa çeviremiyorlardı.

İnanılmazdı. Sanki koridorda kolunda Justin Bieber ile yürüyormuş gibiydi.

Caitlin kafasını çevirdiğinde tüm kızların durup hâlâ onları izlediğini gördü. Birçoğu birbirine bir şeyler fısıldıyordu.

Onun bunun farkında olup olmadığını merak ederek gözlerini Caleb'e çevirdi. Fark etmişse bile buna dair hiçbir işaret göstermiyordu, kesinlikle umursamıyormuş gibiydi.

"Caitlin?" dedi şaşkınlığını belli eden bir ses.

Caitlin o tarafa döndüğünde taşınmadan önce arkadaş olduğu kızlardan biri olan Luisa'nın orada durmakta olduğunu gördü.

"Aman Tanrım!" dedi Luisa heyecanla ve sarılmak için kollarını iki yana açtı. Daha Caitlin'in hamle yapmasına fırsat kalmadan Luisa ona sarılmıştı. Caitlin de karşılık verdi. Tanıdık bir yüz görmek iyi gelmişti.

"Ne oldu sana?" diye sordu Luisa. Her zamanki gibi heyecanlı bir telaş içinde ve hafif Hispanik aksanıyla konuşuyordu. Ne de olsa sadece birkaç yıl önce Porto Riko'dan gelmişti. "Kafam karıştı! Ben senin taşındığını düşünmüştüm! Sana mesaj ve e-posta attım ama hiç cevap vermedin..."

"Özür dilerim" dedi Caitlin. "Telefonumu kaybettim ve bir bilgisayarın karşısına geçmeyeli haftalar..."

Luisa dinlemiyordu. Caleb'i şimdi fark etmişti ve büyülenmiş gözlerle ona bakıyordu. Ağzı tam anlamıyla bir karış açıktı.

"Arkadaşın kim?" diye sordu sonunda fısıldayarak. Caitlin gülümsedi. Daha önce arkadaşını hiç böyle bocalarken görmemişti.

“Luisa, bu Caleb” dedi Caitlin.

“Memnun oldum” dedi Caleb, gülümseyip elini uzatırken.

Luisa bakmayı sürdürdü. Elini sersem bir şekilde yavaşça ileri uzattı. Görünüşe göre dili tutulmuştu. Böyle bir adamı nasıl düşürdüğünü anlayamıyormuşçasına Caitlin’e baktı. Ancak farklı bir şekilde sanki onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyordu.

“Şey...” dedi Luisa gözleri fal taşı gibi açılarak, “...şey... yani...nerede...yani... ikiniz nasıl tanıştınız?”

Bir anlığına Caitlin nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Luisa’ya her şeyi anlattığını hayal etti. Bu fikir onu gülümsetti. Kesinlikle işe yaramazdı.

“Bir... konserin ardından tanıştık” dedi Caitlin.

En azından kısmen doğrudu.

“Aman Tanrım, ne konseri? New York’ta mı? Black Eyed Peas mi yoksa?” diye sordu telaşla, “Çok kıskandım! Onları görmek için çıldırıyorum!”

Caitlin, Caleb’i bir rock konserinde hayal edince gülümsemi. Nedense onu öyle bir resmin içinde düşünemiyordu artık.

“Şey... Pek değil” dedi Caitlin. “Luisa, dinle, lafını kestiğim için kusura bakma; ama çok zamanım yok. Sam’in nerede olduğunu bulmalıyım. Onu gördün mü?”

“Elbette. Herkes gördü. Geçen hafta geri döndü. Garip görünüyordu. Ona senin nerede olduğunu ve onun neyin peşinde olduğunu sordum; ama cevap vermedi. Muhtemelen o pek sevdiği boş ambarda takılıyordur.”

“Orada değil” diye cevap verdi Caitlin. “Oradan geliyoruz.”

“Gerçekten mi? Üzgünüm. Bilmiyorum. O bir çömezdi, biliyorsun. Yollarımız pek o kadar kesişmezdi. Ona e-posta atmayı denedin mi? Her zaman Facebook hesabı açık oluyor.”

“Telefonum yok ki...” diye başlamıştı söze Caitlin.

“Benimkini al” diye kesti Luisa ve onun lafını bitirmesine fırsat kalmadan telefonu eline tutuşturuverdi.

“Zaten Facebook açık. Sadece hesabına gir ve mesaj at.”

Elbette, diye düşündü içinden Caitlin. *Neden bu aklıma gelmedi ki?*

Caitlin hesabına girdi, Sam’in adını arama kutucuğuna yazdı, profilini açtıktan sonra mesaj düğmesine bastı. Ne yazacağını bilemeyerek bir an duraksadı. Ardından şöyle yazdı: Sam. Benim. Ambardayım. Benimle buluşmaya gel. Mümkün olduğu kadar çabuk şekilde.

Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonu Luisa’ya geri verdi.

Bir gürültü patırtı duydu ve kafasını o yöne çevirdi.

Son sınıftaki kızların en popüler olanlarından birkaç tanesi, doğruca onların tarafa gelmekteydi. Aralarında fısıldaşıyor ve hepsi de gözlerini ayırmadan Caleb’e bakıyorlardı.

Caitlin, ilk kez içinin yepyeni bir duyguyla dolup taşıdığını hissetti: Kıskançlık. Ona daha önce hiç ilgi göstermemiş bu kızların bir saniye içinde Caleb’i yanından çalmaktan pek mutlu olacaklarını gözlerinden okuyabiliyordu. Bu kızlar okuldaki her erkeğe, istedikleri herhangi bir erkeğe

hükmedebilirlerdi. Çocuğun bir kız arkadaşı olup olmaması fark etmezdi. Gözlerini *sizin* erkeğiniz üstüne dikmemelerini ummaktan başka bir şey gelmezdi elinizden.

İşte şimdi hepsi Caleb'e bakıyordu.

Caitlin, Caleb'in onların güçlerine karşı bağışık olmasını, sonrasında da ondan hoşlanmaya devam etmesini diledi. Bunun hakkında düşünürken 'niye öyle yapsın ki' sorusuna bir yanıt bulamıyordu. Kendisi o kadar ortalamaydı ki... Neden bunlar gibi kızlar onunla olmak için çıldırırken Caitlin'in yüzüne baksındı ki!

Caitlin, sadece bu seferliğine, kızların yanlarından yürüyüp geçmesi için dua etti.

Elbette öyle bir şey olmadı. Grup doğruca onların yanına gelirken yüreği ağzına geldi.

Hoş olmaya çalışan sahte sesiyle, "Selam Caitlin" dedi kızlardan biri.

Tiffany. Uzun boy, düz sarı saçlar, mavi gözler ve incecik bir beden. Tepeden tırnağa özel kesim kıyafetler giymiş. "Arkadaşın kim?"

Caitlin ne diyeceğini bilemiyordu. Tiffany ve arkadaşları daha önce Caitlin'e hiç yüz vermemişlerdi. Hatta hiç onun olduğu tarafa bakmamışlardı bile. Kendisinin var olduğunu ve adını bildiklerine bile şaşırıyordu. Şimdi de tutmuş muhabbet açıyorlardı. Tabii ki Caitlin, bunun kendisiyle bir alakası olmadığını biliyordu. Onlar Caleb'i istiyorlardı. Hem de öyle fena istiyorlardı ki onunla konuşma zahmetine bile katlanıyorlardı.

Bu iyiye işaret değildi.

Caleb, Caitlin'in huzursuzluğunu sezmiş olacak ki ona doğru bir adım yaklaşır kolunu omzuna koydu.

Caitlin, bir jeste hayatında bu kadar minnettar olmamıştı.

Özgüveninin yerine gelmesiyle birlikte konuşacak gücü buldu. "Caleb" diye yanıt verdi.

"Peki, siz neler yapıyorsunuz buralarda?" diye sordu bir diğer kız. Kumral olması dışında Tiffany'nin kopyası gibiydi. "Ben senin taşındığını falan düşünmüştüm."

"İşe bak ki geri döndüm" dedi Caitlin.

"Peki, sen de burada yeni falan mısın?" diye sordu Tiffany Caleb'e. "Yoksa son sınıf mısın?"

Caleb gülümsedi. "Burada yeniyim, evet" diye muğlak bir cevap verdi.

Tiffany bu cevabı onun okula yeni geldiği şeklinde yorumlamış olacak ki gözleri kocaman açıldı. "Harika" dedi. "Bu gece bir parti var, eğer gelmek istersen. Benim evimde. Sadece birkaç yakın arkadaşım için aslında; ama seni de aramızda görmekten mutluluk duyarız. ... Şey... Seni de sanırım" dedi Tiffany, Caitlin'e bakarak.

Caitlin içinde öfkenin kabardığını hissediyordu.

"Davetinizi takdir ediyorum, hanımlar" dedi Caleb. "Ancak bu akşam Caitlin ile önemli işlerimiz var."

Caitlin kalbinin eridiğini hissetti.

Zafer.

Kızların yüzündeki ifadenin domino taşları misali çökmesini izlediği zamanki kadar ferahlamamıştı hiç.

Kızlar burunlarını hafifçe kaldırıp sinsice uzaklaştılar.

Caitlin, Caleb ve Luisa yalnız başlarına orada duruyorlardı. Caitlin tuttuğu nefesini koyverdi.

“Aman Tanrım!” dedi Luisa. “O kızlar daha önce hiç kimseye yüz vermemişti. Birini davet ettikleriye görülmüş şey değil.”

“Biliyorum” dedi Caitlin.

“Caitlin!” dedi Luisa birden koluna yapışarak. “Şimdi hatırladım. Susan. Sam ile ilgili bir şeyler söylemişti. Geçen hafta. Coleman’lar ile takılıyormuş. Üzgünüm, şimdi aklıma geldi. Belki yardımı olur.”

Coleman’lar. Elbette. Başka nerede olacaktı?

“Bir de” diye devam etti Luisa aceleyle, “Bu gece Frank’lerde toplanıyoruz. Gelmelisin! Seni çok özledik. Tabii ki Caleb’i de getir. Tadına doyum olmaz bir parti olacak. Sınıfın yarısı geliyor. Orada *olmalısın*.”

“Yani... bilmem ki...”

Zil çaldı.

“Gitmeliyim! Döndüğüne çok sevindim. Seni seviyorum. Beni ara. Hoşçakal!” dedi Luisa ve Caleb’e el salladıktan sonra arkasını dönüp aceleyle koridorda uzaklaştı.

Caitlin normal hayatına geri döndüğünü hayal etmeye bıraktı kendini; tüm arkadaşlarıyla birlikte takıldığını, partilere gittiğini, normal bir okulda mezun olmak üzere olduğunu... Bu his hoşuna gitti. Bir anlığına, geçen hafta olan şeylerin tamamını bütünüyle aklından çıkarmayı denedi ciddi ciddi. Kötü olan hiçbir şeyin meydana gelmemiş olduğunu hayal etti.

Ancak dönüp Caleb'i gördüğünde gerçeklik suratına bir tokat gibi çarptı. Hayatı kalıcı olarak değişmişti. Asla eski hâline dönmeyecekti. Bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Birini öldürmüş olduğundan, polisin onu aradığından, onu yakalamalarının sadece bir zaman meselesi olduğundan ya da tüm bir vampir ırkının harıl harıl onun peşinde olduğundan, şu aradıkları kılıcın bir sürü insanın hayatını kurtarabileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Hayat asla eskisi gibi değildi ve olmayacaktı. Sadece mevcut gerçekliğini kabul etmeliydi.

Caitlin, Caleb'in koluna girdi. Ön kapıya doğru yürümeye koyuldular. Coleman'ların nerede yaşadığını biliyordu ve Sam'in orada kalıyor olması akla yatkındı. Şu an okulda değilse muhtemelen oradaydı. Gitmek zorunda oldukları bir sonraki yer orası olacaktı.

İkisi ön kapıdan çıkıp temiz havaya adım attıklarında Caitlin, bu liseden bir kez daha yürüyerek çıkmanın ne kadar iyi hissettirdiği karşısında şaşakaldı.

. . .

Caitlin ve Caleb, Coleman'ların evinin karşısında yürürken ayaklarının altındaki çimenlerin üstünü kaplayan karlar çatırdıyordu. Evin kendisi pek ahım şahım değildi; taşra yolunun kenarında, mütevazı bir çiftlik eviydi. Ancak evin epey arka tarafında bir ambar vardı. Caitlin, bir sürü yük kamyonunun çimenliğin üstüne gelişigüzel park ettiğini, buz ve karın üstündeki ayak izlerini görünce de ambarın oraya doğru epey bir trafik olduğunu anladı.

Oakville'deki çocukların yaptığı şey buydu işte: Birbirlerinin ambarlarında takılmak. Oakville biraz köy biraz da taşra özellikleri taşıyordu; çocuklara ebeveynlerinin evinden yeterince uzaktaki bir yapının içinde takılma fırsatını sunuyordu ve böylece anne-babalar çocuklarının ne yaptığını ya bilmiyor ya da umursamıyordu. Bu durum kömürlükte takılmaktan bin kat daha iyiydi. Ebeveynleriniz yaptığınız hiçbir şeyi duyamazdı. Bir de herkes buraya kendi başına girer, çıkardı.

Caitlin derin bir nefes alıp ambara doğru yürüdü ve ağır ahşap kapıyı yana doğru itti.

Dikkatini çeken ilk şey kokuydu: Esrar kokusu. İçerisi duman altıydı.

Bu koku, çok kesif bir bayat bira kokusuyla birleşiyordu.

Ardından onu diğer her şeyden daha çok şaşırtan şey ise bir hayvan kokusu oldu. Önceden duyuları hiç bu kadar keskin değildi. Bir hayvanın mevcudiyeti onu sarsarak tüm duyularını esir aldı. Sanki az önce amonyak koklamış gibiydi.

Gözlerini sağa çevirip zum yaptı. İşte orada, köşede bir Rottweiler duruyordu. Yavaşça ayağa kalkıp ona baktı ve hırladı. Kısık, karından gelen bir havlama sesi çıkardı. Bu Butch idi. Onu şimdi hatırlamıştı, Coleman'ların çirkin köpeği. Sanki Coleman'ların pek fena resimlerine, rezil bir hayvanı eklemeye ihtiyaçları varmış gibi...

Coleman'lar her zaman kötü haber demekti. On yedi, on beş ve on üç yaşlarındaki üç kardeşten ortanca olanı Gabe ile Sam bir zaman arkadaş olmuştu. Her biri birbirinden

beterdi. Babaları çok uzun zaman önce onları terk etmişti, kimse nereye gittiğini bilmiyordu ve anneleri hiç ortalıkta olmuyordu. Kendi kendilerini yetiştirmişlerdi. Yaşlarına bakmadan, ne zaman görseniz ya sarhoştular ya da kafaları iyiydi. Okula gitmedikleri zamanlar ise gittiklerine kıyasla daha fazlaydı.

Caitlin, Sam'in onlarla takılmasına bozuluyordu. Bunun onu iyi bir yere götürmesi olanaksızdı.

Arka planda müzik çalıyordu; Pink Floyd, *Wish You Were Here*.

Tahmin ettiğim gibi, diye düşündü Caitlin.

Etraf karanlıktı. Işıl ışıl bir gündüz vakti içeri girince gözlerinin alışması için birkaç saniye gerekti.

İşte oradaydı, Sam. Eski püskü kanepenin ortasında oturuyor ve etrafını bir sürü oğlan çevreliyordu. Bir tarafında Gabe, diğer tarafında ise Brock vardı.

Sam bir bong kullanmaktaydı. İçine çekmeyi yeni bitirmişti ve arkaya çekilip yaslandı; dumanı çekmişti ve bırakmıyordu. Nihayet dumanı dışarı üfledi.

Gabe onu dürttü ve Sam ona baktı. Dumanın içinden çakır gözlerle Caitlin'e baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi.

Caitlin midesine bir sancının saplandığını duyuyordu. Hayal kırıklığının ötesindeydi bu. Olanlar sanki kendi hatasıymış gibi hissediyordu. Birbirlerini New York'ta en son gördükleri zamanı, kavga edişlerini, can yakan sözlerini düşündü. "O zaman git!" diye bağırmıştı ona. Neden bu kadar acımasız olmak zorundaydı ki? Neden bunu düzeltmek için hiç şansı olamamıştı?

Artık çok geçti. Eğer farklı kelimeler seçseydi işler daha farklı olabilirdi.

Aynı zamanda bir öfke dalgası hissetti. Coleman'lara, şu yırtık pırtık kanepenin, sandalyelerin ve saman istiflerinin üstünde oturup içmek ve esrar çekmekle meşgul, yaşamlarıyla ilgili bir derdi olmayan tüm şu oğlanlara karşı. Yaşamlarıyla ilgili bir dert taşımamakta özgürdüler; fakat Sam'i de yanlarına çekmek konusunda değil. Sam onlardan daha iyiydi. Sadece ona yol gösteren kimse olmamıştı, o kadar. Ne bir baba figürü görmüştü ne de annesinden bir nezaket. O harika bir çocuktü ve Caitlin biliyordu ki sadece yarı-sabit bir evi olsa bile sınıfının en iyisi olabilirdi. Ancak gelenen noktada her şey için çok geçti. Sam bunları umursamayı bırakmıştı.

Caitlin ona doğru birkaç adım yaklaştı. "Sam?" dedi.

Sam tek bir kelime etmeden sadece baktı.

Bu bakışların ne manaya geldiğini anlamak zordu. Uyuşturucular yüzünden miydi? Yoksa umursamıyormuş taklidi mi yapıyordu? Acaba gerçekten umursamıyor muydu?

Kayıtsız bakışları Caitlin'i feci şekilde üzdü. Onu gördüğünde çok mutlu olacağını, ayağa kalkıp ona sarılacağını beklemişti; bunu değil. O umursuyormuş gibi dahi gözükmüyordu. Sanki Caitlin bir yabancıymış gibi. Acaba sadece arkadaşlarının karşısında fiyakasını bozmamak için rol mü yapıyordu? Yoksa Caitlin bu sefer işleri iflah olmayacak kadar berbat mı etmişti?

Birkaç saniye geçtikten sonra Sam, nihayet gözlerini kaçırıp elindeki bongu arkadaşlarından birine uzattı. Diğer

arkadaşlarına bakmaya ve onu görmezden gelmeye devam etti.

“Sam!” dedi çok daha yüksek bir sesle, yüzü öfkeden kızarmıştı. “Seninle konuşuyorum!”

Aylak arkadaşlarının kıs kıs güldüğünü duymasıyla birlikte vücudunu bir öfke dalgasının kapladığını hissetti. Başka bir şey daha hissediyordu. Hayvani bir içgüdü. İçindeki öfke, zapt edilmesi imkânsız bir noktaya doğru yaklaşıyordu. Caitlin’in korkusu, hiddetinin çok yakın bir sürede sınırı geçmesiydi. Hissettiği şeyler insani değildi artık, giderek hayvanileşiyordu.

Bu oğlanlar iri yarıydı; fakat damarlarında birikmekte olan güç, hepsini tek bir hamlede halledebileceğini söylüyordu ona. Öfkesini kontrol etmeye çalışırken çok fazla zorlanmaktaydı; ama bunu yapabilecek kadar güçlü olduğunu umuyordu.

Tam o sırada, Rottweiler sanki bir şeylerin olacağını seziyormuşçasına ona doğru yavaşça yürümeye ve havlamaya başladı.

Omzuna hafifçe bir elin dokunduğunu fark etti. Caleb’di. Hâlâ oradaydı. Aralarındaki hayvani içgüdü ortaklığına bağlı olarak öfkesinin kabardığını hissetmişti. Onu sakinleştirmeye, kendisini kontrol etmesi ve bırakmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Onun varlığı Caitlin’i teskin etti; fakat kolay olmadı.

Sam nihayet döndü ve ona baktı. Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Hâlâ kızgındı. Bu belli oluyordu.

“Ne istiyorsun?” diye çıkıştı.

Caitlin'in kendi ağzından çıktığını duyduğu ilk cümle, "Neden okulda değilsin?" oldu. Ona sormak istediği bir sürü başka şey varken neden bunu söylediği konusunda pek emin değildi. Ancak içindeki annelik içgüdüğü ipi ele almıştı. Neticede ağzından çıkan bu olmuştu.

Kıs kıs gülmeler arttı. Caitlin'in öfkesi kabardı.

"Neyi umursuyorsun ki *sen*?" dedi. "Bana gitmemi sen söyledin."

"Özür dilerim" dedi. "Onu kastetmemiştim."

Bunu söyleme fırsatını bulduğu için pek memnundu; ama Sam üzerinde pek bir etkisi olmamıştı. O sadece bakmaya devam ediyordu.

"Sam, seninle konuşmalıyım. Baş başa" dedi.

İstediği, onu o ortamdan yalnız başına temiz havaya çıkarmaktı ki gerçekten bir şeyler konuşabilsinler. Sadece babası hakkında bir şeyler öğrenmek derdinde değildi; aynı zamanda, tıpkı eskiden yaptıkları gibi, onunla sadece konuşmak istiyordu. Bu arada, mümkün olursa, annesiyle ilgili haberleri acıtmadan iletmek istiyordu.

Artık görebiliyordu ki bu pek olası değildi. Her şey yokuş aşağı gitmekteydi. Bu kalabalık ambardaki enerjinin çok karanlık, çok vahşi olduğunu ve kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Caleb'in eli omzundaki eline rağmen onu teslim almakta olan şeyi durdurabilecekmiş gibi gelmiyordu.

"Burada iyiyim" dedi Sam.

Caitlin, Sam'in arkadaşlarının gülme sesinin arttığını duyabiliyordu.

“Neden rahatlamıyorsun?” dedi çocuklardan biri ona. “Çok gerilmişsin. Gel otur. Bir firt al.”

Bongu ona doğru uzattı.

Caitlin dönüp ona baktı.

“Neden o bongu kıcına sokmuyorsun?” dedi dişlerinin arasından.

Oğlan grubundan bir uğuldama sesi yükseldi. “Ah, kahretsin!” dedi içlerinden biri.

Ona bir firt almayı önermiş olan, Caitlin’in futbol takımından kovulduğunu hatırladığı, iri yarı ve kaslı çocuk kıpkırmızı oldu.

“Ne dedin bana orospu?” dedi ayağa kalkarak.

Caitlin ona baktı. Oğlan hatırladığından çok daha uzun duruyordu, en azından 195 santimetre vardı. Caleb’in omzundaki elinin sıkılaştığını hissetti. Bunu onu sakinleşmeye zorlamak için mi yaptığını, yoksa kendisinin de mi gerildiğini bilemiyordu.

Odadaki tansiyon inanılmaz arttı.

Rottweiler yaklaşmaya devam etti. Artık sadece iki adım uzaktaydı ve deli gibi havlıyordu.

“Jimbo, sakinleş” dedi Sam iri yarı çocuğa.

İşte koruyucu Sam buydu. Ne olursa olsun onu hâlâ koruyordu. “Kendisi bir baş belasıdır; ama öyle demek istemedi. Hâlâ benim kardeşim ne de olsa. Rahatla.”

“Aynen *öyle* demek istedim” diye bağırdı Caitlin, hiç olmadığı kadar öfkelenerek. “Siz kendinizi havalı falan mı sanıyorsunuz? Küçük kardeşimin kafasını iyi yapacaksınız

ha? Hepiniz boş gezenin boş kalfasısınız. Sizden ne köy olur ne kasaba. Eğer kendi hayatınızın içine etmek istiyorsanız buyurun, hiç durmayın; ama Sam'i buna karıştırmayın!"

Jimbo, eğer bu mümkünse, daha kızmış görünüyordu. Ona doğru tehditkâr birkaç adım attı.

"Bakın burada kim varmış. Öğretmen hanım. Cici annecik. Bize ne yapmamız gerektiğini söylemeye gelmiş!"

Bir kahkaha tufanı koptu.

"Neden sen ve kılıbık erkek arkadaşın gelip şansınızı üstümde denemiyorsunuz?"

Jimbo ileri çıkıp kocaman avucunu kaldırdı ve Caitlin'in omzunu itti.

Büyük hataydı.

Caitlin'in içindeki öfke, kontrol edebileceği sınırı ezip geçerek patladı. Jimbo'nun parmağı ona değer değmez şimşek hızıyla uzandı ve bileğini kapıp ters çevirdi. Bileği kırılırken yüksek bir çatlama sesi çıkardı.

Bileğini sırtına dayayıp yukarıya kaldırdıktan sonra onu önce yüzü düşecek şekilde yere doğru itti.

Çaresiz bir şekilde yüzüstü yere düşmesi bir saniye almadı. Caitlin ileri çıkıp ayağını ensesine koydu ve onu sıkıca yere yapıştırdı.

Jimbo acı içinde bağırdı.

"Aman Tanrım, bileğim, bileğim! Seni adi kaltak! Bileğimi kırdın!"

Sam, tüm diğerleri gibi sarsıldığını belli eden bakışlarıyla

ayağa kalktı. Gerçekten şoka girmiş gibi duruyordu. Ufak kız kardeşi bu kadar iri yarı bir adamı, bu kadar hızlı nasıl alt eder aklı almıyordu.

“Özür dile” diye hırladı Jimbo’ya. Çıkarttığı ses karşısında şaşırmıştı. Tıpkı bir hayvan gibi gırtlğından konuşuyormuş gibi duruyordu.

“Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!” diye bağırdı Jim inleyerek.

Caitlin onu bırakmak, bu kadarıyla yetinmek istiyorduy-sa da içinde bir yer bunu yapamıyordu. Hiddet onu aniden ve çok kuvvetli bir şekilde ele geçirmişti. Öylece içinden atamıyordu. Hâlâ ilerlemeye, artmaya devam ediyordu. Bu çocuğı öldürmek istiyordu. Aklın almayacağı bir şeydi; ama gerçekten istiyordu.

“Caitlin!” diye bağırdı Sam. Caitlin sesindeki korkuyu duyabiliyordu. “Lütfen!”

Ancak Caitlin içinden geleni durduramıyordu. Bu çocuğı gerçekten öldürecekti.

Tam o sırada bir havlama sesi duydu ve gözünün ucuy-la köpeğı gördü. Köpek sıçramıştı, havadaydı ve keskin dişi tam boğazına doğru geliyordu.

Caitlin aniden tepki verdi. Jimbo’yu bırakıp tek bir hareketle köpeğı havada yakaladı. Onu yukarı kaldırdı, karnından tuttu ve fırlattı.

Köpek öyle bir hızla uçtu ki önce üç, sonra beş metreyi, sonra odanın diğer tarafındaki ahşap duvarı geçip dışarı fırladı. Köpek diğer tarafa doğru uçarken duvardan yüksek bir çatlama sesi geldi.

Odadaki herkes Caitlin'e baktı. Az önce tanıklık ettikleri şeyin ne olduğunu çıkartamıyorlardı. Kesinlikle insanüstü bir güç, hıza dayalı bir eylemdi ve mümkün olan hiçbir açıklaması yoktu. Orada öylece, ağızları beş karış açık bakakaldılar.

Caitlin içindeki duyguların onu esir aldığını hissetti. Öfke. Üzüntü. Ne hissettiğini tam olarak bilmiyor ve artık kendine güvenmiyordu. Konuşacak durumda değildi. Buradan çıkmalıydı. Sam'in gelmeyeceğini biliyordu. O artık başka birine dönüşmüştü.

Kendisi de öyle.

Caitlin ve Caleb nehrin kıyısından sessizce yürüyorlardı. Hudson'ın bu tarafı pek bir ihmal edilmişti; artık çalışmayan fabrikalar ve kullanılmayan benzin depolarıyla doluydu. Nehrin bu yakasının hâli perişan olsa da sessiz ve sakindi. Caitlin nehre doğru baktığı zaman bu soğuk mart gününde, nehrin üstünde yol alıp hafifçe parçalanan buzları gördü. Havadaki tek ses, onların çıkardığı hassas ve dikkat edilirse duyulabilecek çatırdamalardı. Başka bir dünyadan gelmiş gibi duruyorlardı; hafif bir pus etrafı kaplarken ışıkları tuhaf şekillerde yansıtıyorlardı. Caitlin şu büyük buz kütlelerinden birinin üstüne oturup o nereye giderse onunla gitmek istedi bir an.

Her ikisi de kendi alemlerine dalmış hâlde sessizce yürüyorlardı. Caitlin, Caleb'in önünde o şekilde hiddetlendiği için utanıyordu. Bu kadar vahşileştiği, içinde meydana gelen şeyleri durduramadığı için utanıyordu.

Aynı zamanda kardeşi adına, o bu şekilde davrandığı ve böyle aylaklarla takıldığı için utanıyordu. Onun daha önce hiç böyle davrandığını görmemişti. Caleb'i buna maruz kalmak

zorunda bıraktığı için utanıyordu. Onu ailesiyle tanıştırmak için harika bir yoldu gerçekten! Onun hakkında kim bilir ne düşünüyordu. Her şeyden çok canını yakan şey buydu.

Hepsinden kötüsü, buradan sonra nereye gidecekleri sorusu canını sıkıyordu. Babasını bulmak konusunda en iyi umudu Sam olmuştu. Başkaca bir fikri yoktu. Eğer olsaydı onu kendisi yıllar önce bulmuş olurdu. Caleb'e ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Acaba şimdi yanından gidecek miydi? Elbette gidecekti. Kendisinin ona hayrı dokunacak bir tarafı yoktu ve onun bulması gereken bir kılıç vardı. Ne diye onunla kalsındı ki?

Sessizce yürürlerken içini bir tedirginlik kapladı. Caleb'in ona gideceğini söylemek niyetiyle kelimelerini dikkatlice seçmek için doğru zamanı beklediğini düşünüyordu. Tıpkı hayatındaki diğer herkesin yaptığı gibi.

"Gerçekten çok üzgünüm" dedi sonunda yumuşak bir şekilde. "Orada öyle davrandığım için. Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim."

"Üzülme. Sen yanlış bir şey yapmadın. Öğreniyorsun ve çok güçlüsün."

"Aynı zamanda kardeşim öyle davrandığı için de özür dilerim."

Caleb gülümsedi. "Eğer yüzyıllar içinde öğrendiğim tek bir şey varsa o da aileni kontrol edemeyeceğindir."

Sessizce yürümeye devam ettiler. Caleb nehre doğru baktı.

"Yani?" diye sordu sonunda. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Caleb durdu ve ona baktı.

"Gidecek misin?" diye sordu tereddüt ederek.

Caleb derin düşüncelere dalmış gibi bakmaya devam etti.

“Babanın olabileceği başka bir yer biliyor musun? Onu tanıyan başka biri? Herhangi bir şey?”

Caitlin bunları zaten düşünmüştü. Hiçbir şey bilmiyordu. Mutlak anlamda hiçbir şey. Başını iki yana salladı.

“Bir şeyler olmalı” dedi Caleb empati kurarak, “Zorla biraz. Hatıraların falan. Kafanda hiçbir anı yok mu?”

Caitlin hafızasını zorladı. Gözlerini kapayıp kendini gerçekten hatırlamaya zorladı. Kendisine defalarca aynı soruyu sordu. Babasını rüyalarında o kadar fazla görmüştü ki artık hangisinin rüya, hangisinin gerçek olduğunu hatırlayamıyordu. Kendisini bahçede koşarken ve babası uzaktayken, ardından o yaklaşmaya çalışınca babası gittikçe uzaklaşırken, defalarca gördüğü aynı rüyayı zaten ezbere biliyordu. Ancak bu o değildi. Onlar sadece rüyaydı işte.

Bir de küçükken onunla bir yerlere gittiğine dair sahneler vardı. *Yazın*, diye düşündü içinden. Okyanusu hatırladı; ılıkliğini, gerçekten ılık oluşunu. Bunun gerçek olup olmadığından emin değildi. Her şey daha da bulanıklaşıyor gibiydi. Bu kumsalın tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

“Çok özür dilerim” dedi. “Keşke elimde bir şey olsaydı. Senin için değilse bile benim için. Ancak yok. Nerede olduğu ya da onu nasıl bulacağım konusunda konusunda en ufak bir fikrim yok.”

Caleb yüzünü nehre doğru döndü. Derin derin iç çekti. Buza baktığında gözleri yine renk değiştirdi; bu sefer deniz grisiydiler.

Caitlin zamanın yaklaştığını hissediyordu. Her an ona doğru dönüp haberleri verebilirdi. Terk ediyordu işte. Artık onun işine yaramazdı.

Neredeyse onunla kalması için bir şeyler uyduracak, babası hakkında bir yalan atacaktı; fakat bunu yapamayacağını kendisi de biliyordu.

Ağlamak istiyordu.

“Anlamıyorum” dedi Caleb hafifçe, gözlerini nehirden ayırmadan. “Senin ‘o’ olduğuna *emindim*.”

Sessizce bakmaya devam etti. Caitlin beklerken geçen her saniye, ona saatler gibi geliyordu.

Ona doğru dönüp nihayet, “Anlamadığım başka bir şey daha var” dedi. Kocaman gözleri hipnotize ediciydi.

“Senin etrafındayken bir şey hissediyorum. Ne olduğu anlaşılmaz bir şey. Diğerleri söz konusu olduğunda, ortak geçirdiğimiz hayatları, hangi şekilde olursa olsun, ne zaman yollarımızın kesiştiğini, hepsini görebiliyorum. Ancak sen olunca... Her şey puslu. Hiçbir şey görmüyorum. Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Sanki... Bir şeyi görmekten alıkonuyormuşum gibi.”

“Belki yollarımız hiç kesişmemiştir” diye cevap verdi Caitlin.

Caleb başını iki yana salladı.

“Öyle olsaydı görürdüm. Sen söz konusu olunca iki tarafı da göremiyorum. Keza geleceğimizi de... Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Üç bin yıl boyunca, asla. Sanki... Seni bir yerlerden hatırlıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki her şeyi görmenin eşiğine kadar gelmişim gibi.

Tam aklımın kıyısında; ama gelmiyor bir türlü ve beni deli ediyor.”

“Eğer öyleyse belki hiçbir şey yoktur. Belki sadece şimdi ve buradan ibarettir her şey. Belki asla daha fazlası olmamıştır ve belki asla olmayacaktır” dedi Caitlin.

Der demez ağzından çıkanlardan dolayı pişman oldu. İşte yine yapacağını yapmıştı, dilini tutamayıp asla o anlama gelmesini istemediği şeyleri çıkarıvermişti ağzından. Neden böyle konuşmak zorundaydı ki? Söyledikleri, hissettiği ve düşündüklerinin tam tersiydi. Şöyle demek istemişti oysa: *Evet. Ben de aynısını hissediyorum. Sanki hep seninle olmuşum ve hep seninle olacaktım gibi.*

Ancak bunun yerine, her şey tam tersi şekilde çıkmıştı. Tedirgin olduğu içindi. Artık hiçbirini geri alamazdı.

Caleb hiç de yılmış gibi değildi. Hatta ileri doğru bir adım atıp tek elini kaldırdı ve Caitlin’in yüzünde duran saçı geri iterek yanağının üstüne koydu. Derin derin gözlerinin içine baktı. Caitlin, gözlerinin bu sefer griden maviye doğru renk değiştirmişini izledi. Bakışları onun gözlerinin içine işliyordu. Aradaki temas nefes kesiciydi.

Tüm vücudunu saran sıcaklığı hissettiğinde kalbi çarpmaya başladı. Başı dönüyormuş gibi hissediyordu.

Acaba hatırlamaya mı çalışıyordu? Acaba hoşçakal demek üzere miydi?

Yoksa onu öpmek üzere mi?

Eğer Kyle'ın insanlardan daha fazla nefret ettiği birileri varsa o da politikacıları. Yapmacıklıklarını, ikiyüzlüklerini, kerameti kendinden menkul haklılıklarını kaldıramıyordu. Somut hiçbir temeli olmayan kibirlerine tahammül edemiyordu. Bunların birçoğu en fazla yüz sene yaşardı. O ise beş bin yılı devirmişti. 'Geçmiş tecrübelerinden' konuşmaya başladıklarında Kyle'ın midesi bulanıyordu.

Kyle'ın her akşam uykusundan uyanıp belediye konağındaki merkezlerinden yeryüzüne çıkarken bu politikacıların omuzlarına temas etmek zorunda kalıyor oluşu herhâlde kaderin bir cilvesiydi. Kara Metcezir Meclisi, kendi yaşam alanını New York belediye binasının altına yüzyıllar önce sinde inşa ederek kendini sağlama almış ve her zaman politikacılarla yakın bir ortaklık kurmuştu. Aslına bakılırsa binanın içine doluşan sözde politikacılardan birçoğu gizli meclis üyeleri idi ve meclisin şehir ile eyalet çapındaki gündemlerini yürürlüğe koymaktaydılar. İnsanlarla bu şekilde iş yapma, yüz göz olma durumu mecburiyetten girilen bir günehti.

Ancak bu politikacıların yeter miktarı, Kyle'ın tenini karıncalandıracak kadar sahici insanlardı. Onların binada yaşamalarına izin veriyor oluşlarına katlanamıyordu. Bilhassa çok yakınına gelmeleri fazlasıyla canını sıkıyordu. Kyle yürümekteyken omzunu, içlerinden birine doğru eğip sertçe çarptı. "Hey!" diye bağırdı adam; fakat Kyle yürümeye devam etti. Dişlerini gıcırdatıyor ve koridorun sonundaki geniş çiftli kapıya doğru yürümeye devam ediyordu.

İş Kyle'a kalsa hepsini öldürürdü; fakat bunu yapmasına müsaade yoktu. Meclisi, hâlâ Yüce Konsey'e hesap vermek zorundaydı ve artık nedeni her neyse bu işten geri duruyorlardı. İnsan ırkını yeryüzünden silmek için doğru zamanı kolluyorlardı. Kyle şu an itibarıyla binlerce yıldır bekliyordu ve daha ne kadar süreceğini bilmiyordu. Tarih içerisinde bu noktaya yaklaştıkları, yeşil ışığın yakıldığı birkaç güzel an vardı. 1350'de Avrupa'da, nihayet herkes bir uzlaşmaya vardığında hep beraber veba salgınını başlatmışlardı. Ah, ne güzel zamanlardı! Kyle bunu düşününce gülümsedi.

Güzel olan başka birkaç zaman daha vardı: Karanlık Çağlar gibi. Savaşı tüm Avrupa sahasına yaymalarına izin verilen, milyonlarca kişiyi öldürüp tecavüz ettikleri zamanlar... Kyle'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Bunlar hayatındaki en güzel birkaç asır arasındaydı.

Ancak son birkaç asırdır Yüce Konsey pek zayıf, pek zavallı hâle gelmişti. İnsanlardan korkuyor gibiydiler. İkinci Dünya Savaşı güzeldi gerçi; ama çok sınırlı ve kısa olmuştu. Kyle daha fazlasını istiyordu. O zamandan beri ne geniş çaplı salgınlar ne de gerçek savaşlar olmuştu. Sanki vampir ırkı, insanların gittikçe artan sayısından ve gücünden korkup felç geçirmişti.

Artık nihayet bir araya geliyorlardı. Kyle çalım sata sata belediye binasının kapısından çıkıp merdivenlerden inerken yaylanarak yürüyordu. South Street Limanı'na olan yolculuğunu hatırlayınca adımlarını büyüttü. Onu bekleyen büyük bir nakliyat vardı: On binlerce sepet dolusu, el değmemiş, genetiği değiştirilmiş hıyarcıklı veba virüsü. Bunu yüzlerce yıldır Avrupa'da depolamaktaydılar; son salgından beri kusursuz bir şekilde koruma altına almışlardı. Şimdi bir de antibiyotiklere tamamen dayanıklı olması için genetiğini değiştirmişlerdi. Alıp canının istediğini yapması, Amerika kıtasına yani kendi bölgesine yeni bir savaş yaymak için hepsi Kyle'ın olacaktı. Önümüzdeki yüzyıllar onun ismini hiç unutmayacaktı.

Bunu düşünmek Kyle'a yüksek sesli bir kahkaha attırdı. Yüz ifadesine bakılırsa kahkahası daha çok bir sırıtma gibi duruyordu.

Meclislerinin lideri Rexius'a bunu bildirmek zorunda kalacaktı elbet fakat bu, teknik bir ayrıntıdan ibaretti. Gerçekte ise bunu yönlendiren kendisi olacaktı. Kendi meclisindeki -ve tüm komşu meclislerdeki- vampirler ona cevap vermek zorunda kalacaktı.

Kyle hâlihazırda salgını nasıl yayacağını biliyordu: Bir posta Penn İstasyonu'na, bir tane Grand Central'a ve bir tane de Times Meydanı'na. Zamanlamaları, yoğun saatlere denk gelecek şekilde kusursuz hesaplanacaktı. İşte bu, oku yaydan çıkarabilirdi gerçekten. Tahminlerine göre birkaç gün içinde Manhattan'ın yarısı enfeksiyonu kapmış ve diğer hafta içindeyse tamamı hastalanmış olacaktı. Bu salgın çabucak yayılıyordu. Onu öyle bir düzeltmişlerdi ki artık hava yoluyla taşınabiliyordu.

Zavallı insanlar elbette şehri karantina altına alacaktı. Köprüleri, tünelleri, hava ve deniz trafiğini kapatacaklardı. İşte bu tam da onun istediği şeydi. Kendilerini, peşinden gelecek terörün içine kapatmış olacaklardı. Salgından ölmek üzereyken Kyle ve binlerce müridi, insan ırkının şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir vampir savaşı çıkaracaktı. Birkaç gün içerisinde tüm New York sakinlerini yeryüzünden temizleyeceklerdi.

Sonra da kent onların olacaktı. Sadece yerin *altı* değil yerin üstü de... Bu, şehirdeki ve ülkedeki her meclisin aynısını yapması için çağrıda bulunan bir işaret fişegi olacaktı. Birkaç hafta içinde tüm dünya değilse bile tüm Amerika onların olabilir. Tüm bunları başlatan kişi de Kyle olacaktı. Vampir ırkını yer üstüne çıkaran kişi olarak akılda kalacak kişi o olacaktı.

Tabii geri kalan insanlar için her zaman bir çare düşünebilirlerdi. Mesela hayatta kalanları köleleştirip devasa üreme çiftliklerine tıktırabilirlerdi. Bu Kyle'in hoşuna giderdi. Köle insanların semirip tombullaşmasını garanti altına alır ve böylece kendi ırkı beslenmek istediği zaman ellerinde içlerinden dilediklerini tercih edebilecekleri, tamamı hazır ve nazır, sonsuz seçeneğe kavuşurlardı. Evet, düzgün beslenirlerse insanlar iyi köleler ve pek lezzetli öğünler olurlardı.

Kyle'in bu düşünceler karşısında salyaları aktı. Önünde muhteşem zamanlar duruyordu.

Hiçbir şey yoluna çıkmazdı; Cloisters'in altına yuva yapmış şu lanet Ak Meclis dışında. Evet, onlar yoluna çıkan taş olacaklardı; fakat pek büyük bir tanesi değil. Bir kez şu Caitlin denen melun kızı ve Caleb denen alçak muhbiri bul-

duğunda ikisi onu kılıca götüreceklerdi. Ardından Ak Meclis savunmasız duruma düşecekti. Yollarında duracak kimse kalmayacaktı.

Kyle avucunun içinden kaçan o küçük aptal kızı düşündükçe hiddetle doldu. Onun tarafından resmen aptal yerine konulmuştu.

Wall Street'e döndüğünde oradan geçen iri yarı bir adam karşısından geçme talihsizliğine mazhar oldu. Tam yollarının kesiştiği sırada Kyle adama var gücüyle bir omuz attı. Adam birkaç adım geri gidip duvara tosladı.

İyi bir takım elbise giymiş olan bu adam bağırdı, "Hey ahbap, derdin ne senin?"

Kyle küçümseyici gülüşüyle ona baktığında adamın yüz ifadesi değişti. 195 santimlik boyu, geniş omuzları ve iri hatlarıyla Kyle meydan okunacak bir adam gibi durmuyordu. Adam oldukça cüsseli olmasına rağmen çabucak arkasını dönüp yürümeye devam etti. Yoğurdu üfleyerek yiyordu besbelli.

Adama omuz atmak kendini biraz daha iyi hissettirmiş olsa da Kyle'ın hiddeti hâlâ alev alevdi. O kızı yakalayacaktı ve yavaş yavaş öldürecekti.

Ancak zamanı daha gelmemişti. Önce kafasını toplama-lıydı. Nakliye için limana gitmek gibi yapacak daha önemli işleri vardı.

Evet, derin bir nefes aldı ve tekrar yavaşça gülümsedi. Yü-kün olduğu yere ulaşmasına sadece birkaç blok kalmıştı.

Onun Noel günü bu olacaktı.

Sam şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini açtığında Sambarın zemininde, samanların üstünde sızmış olduğunu fark etti. Soğuktu. Arkadaşlarından hiçbiri önceki gece ateşe odun atma zahmetine girmemişti. Onların da kafası çok iyiydi demek ki.

Daha da kötüsü, oda hâlâ dönüyordu. Sam başını kaldırdığında ağzında kalmış bir tutam samanı çıkardı ve şakaklarında korkunç bir acı hissetti. Garip bir pozisyonda uyuyakaldığı için döndürmeye çalıştığında boynu acıyordu. Gözlerini ovuşturup üstünde kalan örümcek ağlarını temizlemeye çalıştıysa da meret pek çabuk temizlenmiyordu. Son gece gerçekten fazla kaçırmıştı. Bongu hatırlıyordu. Sonra bira, sonra viski, sonra yine bira. Kusma molası. Sonra biraz daha ot, rahatlamak için. Sonra tam olarak nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamadığı sızması.

Hem karnı açtı hem midesi bulanıyordu. Sanki bir istif gözleme ve bir düzine yumurta yiyebilirmiş gibiydi; fakat bunu yaptığı saniye kusacağını hissediyordu. Aslında şimdi de hiç kusası yokmuş gibi değildi.

Önceki günden kalma tüm parçaları birleştirmeye çalıştı. Caitlin'i hatırlıyordu. İşte bunu unutamazdı zaten. Onu mahveden şey gerçekte buydu. Caitlin çıkagelmiş, Jimbo'yu ve köpeğini fena benzetmişti. Vay canına! Bunların hepsi olmuş muydu gerçekten?

Kafasını çevirdiğinde köpeğin içinden uçup gittiği duvardaki deliği gördü. Soğuk havanın içeri girdiğini hissettiğinde her şeyin gerçekten olduğuna inandı. Tüm bunlardan ne çıkaracağını bilemiyordu. Caitlin'in yanındaki şu herif kimdi? Adam bir buz hokeyi oyuncusu gibi duruyordu; ama ceset kadar da soluktu. Sanki daha yeni Matrix'ten çıkmış gibiydi. Onun tam olarak kaç yaşında olduğunu da bilemedi. İşin en garip yanı şuydu ki onu bir yerlerden tanıyormuş gibi hissetmişti biraz.

Sam etrafına baktığında tüm arkadaşlarının muhtelif pozisyonlarda sızdığını ve çoğunun horladığını gördü. Saatini yerden aldı. 11:00'i gösteriyordu. Onlar bir süre daha uyuyacaklardı.

Sam ambarın karşı tarafına geçip bir şişe su aldı. Tam içmek üzereydi ki aşağıya doğru baktı, sigara izmaritleriyle doluydu. İğrenerek şeyi bıraktı ve yenisini aramaya koyuldu. Göz ucuyla yerde yarı boş bir sürahi olduğunu gördü. Eline aldı ve yarısını bitirinceye kadar içmeyi bırakmadı.

İşte böylesi daha iyiydi. Boğazı öyle kurumuştı ki! Derin bir nefes aldı ve bir elini şakağının üstüne koydu. Oda hâlâ dönüyordu. İçerisi kokuyordu. Dışarı çıkmalıydı.

Sam karşı tarafa geçip ambarın kapısını açtı. Soğuk sabah havası iyi geldi. Şükür ki bugün hava bulutluydu. Yine de etraf hâlâ acayip parladığı için gözlerini kısması gerekti; fakat

bundan beteri olmaz dedirtecek bir durum yoktu. Yine kar yağıyordu. Harika. Sanki yeterince yokmuş gibi.

Sam eskiden karı, özellikle de karlı günlerde okula gitmeden evde kalabilmeyi severdi. Caitlin ile tepenin başına gidip yarım gün boyunca hiç durmadan kaydıkları zamanları hatırlıyordu.

Artık çoğunlukla okula gitmediği için karın bir fark oluşturmaması söz konusu değildi. Artık kocaman bir dert yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Sam cebine uzanıp yamulmuş bir sigara paketi çıkardı. Bir tanesini dudaklarına koyup yaktı.

Sigara içmemesi gerektiğini biliyordu; ama tüm arkadaşları sigara içtiği için onu da zorluyorlardı. Sonunda neden olmasın ki, demişti. Yani daha birkaç hafta önce başlamıştı. Şimdiyse yavaş yavaş hoşuna gitmeye başlıyordu. Daha çok öksürüyor ve ciğerleri canını epey yakıyor olsa da şöyle düşünüyordu: Ne çıkar ki? Bunun onu öldüreceğini biliyordu; fakat o kadar uzun yaşayacağını düşünmüyordu zaten. Hiç düşünmemişti. Kafasının gerisinde bir yerlerde, asla yirmisine geleceğine bile inanmamıştı.

Kafasını yeni yeni toplamaya başladığı için tekrardan önceki günü düşündü. Caitlin. Onunla ilgili kötü hissediyordu, gerçekten kötü. Onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. Tüm bu yolu onu görmek için gelmişti. Neden ona babalarıyla ilgili sorular soruyordu ki? Acaba hayal mi görmüştü?

Buraya geldiğine de inanamıyordu bir türlü. Annesi delirince mi kaçtı diye merak ediyordu. Öyle olmalıydı. Annesinin şu an kafayı yediğine bahse girebilirdi. Muhtemelen

ikisinin de izini sürmeye çalışıyordu; ama tekrar düşününce belki de çalışmıyordu. Kimin umurunda ki zaten! Onları oradan oraya o kadar çok sürüklemişti ki...

Ancak Caitlin başkaydı. Ona öyle davranmaması gerekirdi. Daha iyi olmalıydı; ama o sırada kafası çok iyiydi. Hâlâ kendini kötü hissediyordu. O yer artık neresiyse artık içinde bir yerlerin her şeyin normale dönmesini istediğini tahmin ediyordu. Hem elinde Caitlin'den daha normale yakın bir şey de yoktu.

Neden dönmüştü ki? Oakville'e geri mi taşınıyordu yoksa? Bu harika olurdu. Belki birlikte bir yer bulurlardı. Evet, Sam bunu düşündükçe fikir daha çok hoşuna gitti. Onunla konuşmak istiyordu.

Cebinden telefonunu çıkardığında kırmızı ışığın yanıp sönmekte olduğunu gördü. İkona tıkladığında Caitlin'den yeni bir Facebook mesajı aldığını fark etti. Eski ambardaydı.

Harika. Derhâl oraya gidecekti.

. . .

Sam park edip eski ambara doğru evin karşı tarafına geçti. 'Eski ambar'dan sonra başkaca bir şey demelerine gerek yoktu. İkisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Oakville'de yaşarlarken hep gittikleri yer burasıydı. Yıllardır piyasada satılmayı bekleyen boş bir evin arka tarafındaydı. Ev orada bomboş öylece duruyordu. Bildikleri kadarıyla kimse bakmaya bile gelmemişti.

Evin epey arka tarafında ise bu süper ambar vardı. O da tamamen boş bir şekilde öylece duruyordu. Sam bir gün burayı keşfetmiş ve Caitlin'e göstermişti. İkisi de burada ta-

kılmak konusunda bir sakınca görmemişlerdi. Her ikisi de ufacık karavanlarında anneleriyle birlikte kalmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Bir gece ikisi geç saatlere kadar burada kalıp muhabbet etmiş, şöminede şekerleme kızartmış ve birlikte uyuyakalmışlardı. Bunun ardından ne zaman evde işler çıkırından çıksa ambara gelmişlerdi. Burayı kullanabiliyorlardı hiç değilse. Birkaç ayın ardından burayı kendi mekânlarıymış gibi hissetmeye başlamışlardı.

Sam evin öte tarafına doğru geçerken içinde Caitlin'i görme hevesiyle yaylanarak yürüyordu. Özellikle arabayla buraya gelirken yuvarladığı Dunkin' Donuts kahvesinden sonra yavaş yavaş ayılmaya başlamıştı. Daha on beş yaşında olduğu için araba kullanmaması gerektiğini biliyordu. Ancak ehliyetini almaya sadece birkaç yıl kaldığı için beklemek istemiyordu. Henüz çevirmeye yakalanmamıştı. Nasıl sürüleceğini de biliyordu. O zaman niye beklesindi ki? Arkadaşları kendi pikaplarını almasına izin veriyordu ve bu da onun için fazlasıyla yeterliydi.

Sam ambara doğru yaklaşırken şu iri yarı adamın Caitlin'in yanında olup olmayacağını merak etti. O adamda bir şeyler vardı... Ne olduğunu çıkartamıyordu. Neden Caitlin ile olduğunu anlayamıyordu. Çıkıyorlar mıydı yoksa? Caitlin ona her şeyini anlatırdı. Nasıl olmuştu da bu adamı daha önce hiç duymamıştı?

Neden Caitlin birden babalarıyla ilgili sorular soruyordu ki? Sam kendine kızıyordu; çünkü önceki günle ilgili ona vermek istediği birtakım haberler vardı aslında. Nihayet Facebook'taki arkadaşlık tekliflerinden birine cevap almıştı. Bu cevap babalarından geliyordu. Gerçekten oydu. Onları

özlediğini ve görmek istediğini söylemişti. Nihayet. Bunca yıldan sonra. Sam cevap vermişti bile. Yeniden konuşmaya başlamışlardı. Babaları da onu görmek istiyordu. İkisini de. Neden Sam ona söylememişti ki? Neyse, en azından şimdi söyleyebilirdi.

Sam yürüdüğü sırada karlar ayağının altında çatırıyor, kar yağışının hızı artıyordu. Bu ona kendini tekrardan mutlu hissettirdi. Hele Caitlin yanında olsa her şey normale bile dönebilirdi. Belki de tam doğru zamanda gelmişti; o kendini bu kadar dağıtmışken onu bundan kurtarmak için. Caitlin her zaman bunu yapmanın bir yolunu bulurdu. Belki bu seferki şansı buydu.

Tam başka bir sigara almak için cebine uzanmıştı ki kendine hâkim oldu. Belki işleri değiştirmeye başlayabilirdi.

Sam paketi buruşturup çimenlerin üstüne attı. Ona ihtiyacı yoktu. O buna ihtiyaç duymayacak kadar güçlüydü.

Ambarın kapısını açtığında Caitlin'i şaşırtmak ve ona kocaman sarılmak için hazırdı. Ona üzgün olduğunu söyleyebilirdi. Caitlin de yaptıkları için üzgün olurdu ve her şey tekrardan rayına girerdi.

Ancak ambar boştu.

Sam kimsenin olmadığını bile bile, "Merhaba!" diye bağırdı.

Şöminede ateşin sönmek üzere olan közlerini fark etti; birkaç saat önce söndürülmüş olmalıydı. Ancak etrafta hiçbir eşya, onların hâlâ burada olduğunu gösterebilecek hiçbir şey yoktu. Gitmişti. Muhtemelen o adamla beraber. Neden onu bekleyememişti ki? Ona bir şans vermek için? Sadece birkaç saatliğine?

Sam, sanki birisi tüm gücüyle karnına tekme atmış gibi hissetti. Kendi kardeşi. O bile artık onu umursamıyordu.

Oturmalıydı. Bir saman istifinin üstüne oturup başını ellerinin arasına aldı. Baş ağrısının geri döndüğünü hissedebiliyordu. Caitlin gerçekten yapmıştı. Gitmişti. Hiç gelmemek üzere mi peki? Derinde bir yerlerde, Sam aynen böyle hissediyordu.

Nihayet derin bir nefes aldı. Pekâlâ.

Vücudunun gerildiğini hissediyordu. Tek başınaydı işte. Bununla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Nasılsa kimseye ihtiyacı falan yoktu.

“Hey oradaki.”

Güzel, yumuşak, dişi bir sestti.

Sam kafasını kaldırdığında bir an Caitlin'i görmeyi umdu; fakat duyduğu andan itibaren sesin kardeşine ait olmadığını biliyordu zaten. Zira şimdiye kadar duymuş olduğu en güzel sestti.

Ambarın girişinde bir kız durmuş, gelişigüzel bir şekilde duvara yaslanmıştı. Vay canına! Nefes kesiciydi. Uzun, dalgalı kıvıll saçları ve açık yeşil gözleri vardı. Muhteşem bir vücudu da... Tam onun yaşlarında, belki birkaç yaş daha büyük gösteriyordu. *Sigara içiyordu.*

Sam ayağa kalktı.

Pek inanası gelmiyordu; ama kızın ona nasıl baktığı görülecek olursa sanki flört ettiğı ve onunla gerçekten ilgilendiğı söylenebilirdi. Daha önce hiçbir kızın kendisine bu şekilde baktığını görmemişti. Şansına inanamıyordu.

“Ben Samantha” dedi tatlı bir şekilde. Sonra da ileri çıkıp elini uzattı.

Sam ileri uzanıp elini sıktı. Teni yumuşaktı.

Rüya mı görüyordu? Bu kadının burada, ıssızlığın ortasında işi neydi acaba? Buraya gelmeyi nasıl becermişti? Bir arabanın park edişini ya da ambara birinin yaklaştığını bile duymamıştı. Oraya daha yeni gelmişti. Anlayamıyordu.

“Ben Sam” dedi.

Kız muhteşem beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Gülümsemesi inanılmazdı. Kız ona bakarken Sam dizlerinin gevşediğini hissediyordu.

“Sam, Samantha” dedi kız. “Kulağa gelişi hoşuma gitti.”

Sam ne diyeceğini bilemeden öylece baktı.

“Seni burada gördüm ve üşümüş olabileceğini düşündüm” dedi. “Gelmek ister misin?”

Sam ne demek istediğini anlamak için beynini zorladı.

“İçeri derken?”

Dünyadaki en normal şeymişçesine daha da geniş gülümseyerek “Eve” dedi.

“Hani kapıları ve pencereleri olan?”

Sam genç kadının ne dediğini idrak etmeye çalışıyordu. Onu eve mi davet ediyordu? Hani şu satılık olan? Onu neden içeri davet etsindi ki?

“Burayı yeni satın aldım” dedi sanki düşüncelerine cevap verircesine. “Henüz satılık tabelasını indirecek zamanım olmadı” diye ekledi.

Sam sarsılmıştı. “Bu evi mi *aldın*?”

Kız omuz silkti. “Başımı bir yere sokmam gerekiyordu. Oakville Lisesi’ne gidiyorum. Son yılımdayım.”

Vay canına. İşte bu her şeyi açıklıyordu.

Yani demek Oakville’de kalıyordu. Lise sondu. Belki Sam de okula geri dönerdi. Dönülmez mi hiç? Eğer o oradaysa neden olmasın?

Sam mümkün olduğu kadar gelişigüzel şekilde, “Evet tabii, her neyse” dedi. “Neden olmasın? Bir bakmak hoşuma gider.”

Arkalarını dönüp eve doğru birlikte yürüdüler. Yürüdükleri sırada Sam buruşmuş sigara paketinin yanından geçerken eğildi ve onu yerden aldı. Caitlin gitmişti nasıl olsa, kimin umurunda ki gerisi?

“Yani, o zaman, sen, burada, yeni misin?” diye sordu Sam.

Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu. Zaten yeni olduğunu söylemişti. Fakat başka ne diyeceğini bilemiyordu. Muhabbet konusunda hiç iyi değildi.

Kız sadece gülümsedi. “Onun gibi bir şey.”

“Neden burası?” diye sordu. “Yani, yanlış anlama; ama bu kasaba berbat.”

“Uzun hikâye” dedi kız gizemli bir şekilde.

Sam’in kafasına bir şey dank etti.

“Yani, bir dakika, sen evi satın aldığını mı söyledin? Yani *sen* mi sadece? Annen baban falan değil mi?”

“Hayır, ben dedim. Şu görmüş olduğun gibi” diye yanıtladı. “Kendi başıma aldım.”

Sam hâlâ anlayamıyordu. Bir aptal gibi görünmek istemiyordu fakat bu meseleyi aydınlatması lazımdı.

“Yani, o zaman, ev sadece sana mı ait? Yani, annen baban...”

“Annem babam öldü” dedi. “Evi kendim aldım. Kendim için. Artık on sekiz yaşımdayım. Yetişkinim. Canım ne isterse yapabilirim.”

Sam samimi şekilde etkilenererek, “Vay canına” dedi. “Çok havalı. Kendin için koca bir ev. Vay canına! Yani, annen baban için üzüldüm; fakat ben... Bunun gibi birini tanıımıyorum başka, yani bizim yaşımızda kendi evi olan.”

Kız yüzüne baktı ve gülümsedi. “Benim hakkımda keşfeceğin bir dolu sürpriz var.”

Kapıyı açtı ve Sam’in coşkulu bir şekilde içeri yürümesini izledi.

Öyle kolay oyuna gelmişti ki.

Ön dişlerinde baş gösteren açlık hissiyle dudaklarını yaladı.

Bu, düşündüğünden çok daha kolay olacaktı.

Caleb ve Caitlin nehrin yanında durmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Caleb'in hoşçakal demek üzere olduğundan kaygılanan Caitlin titredi.

Ancak sonra Caleb'in gözü bir şeye takıldı ve birden gözleri o yana kaydı. Onun boynuna bakıyor ve transa geçmiş gibi duruyordu.

Caleb elini uzattığında Caitlin boğazına sürtünen parmaklarını hissetti. Bir de metali, yani kolyesini. Onu takmış olduğunu unutmuştu.

Caleb onu kaldırdı ve baktı.

"Bu nedir?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Caitlin elini onunkinin üstüne koydu. Bu onun haçıydı, küçük gümüş haçı.

"Eski bir haç sadece" diye yanıt verdi.

Sözlerini daha tamamlamadan fark etti: Haç *eskiydi*. Nesillerdir ailesindeydi. Ona bu haçı kimin, ne zaman verdiğini hatırlamıyordu fakat antika ve babasının tarafına ait olduğunu biliyordu. Evet. Bir şey çıkmıştı işte. Belki bir ipucu bile...

Caleb gözlerini ayırmadan onu inceledi.

“Bu normal bir haç değil” dedi. Büyülenmiş gibi bakarak “Köşeleri kıvrımlı. Binlerce yıldır böyle bir şey görmemiş-tim. Bu Aziz Peter’in haçı” dedi. “Bunu nereden buldun?”

“Ben... Bu hep bendeydi” dedi nefesi kesilerek. Heyecanı artıyordu.

“Bu kadim bir meclisin işareti. Kudüs’ten. Aşırı güçlü olan, gizli bir meclisin. Hatta öyle bir şeyin hiç olmadığı söylentisi dolaşır. Bu nereden eline geçti?”

Caitlin kalbinin güm güm attığını hissetti. “Ben... bil-miyorum. Bana babamın olduğu söylendi. Ben... bunu hiç düşünmemiştim bile.”

Caleb arkasına bakmak için kolyeyi hafifçe çevirdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Buraya kazınmış bir yazı var.”

Caitlin birden bunu hatırlayarak başını salladı. Evet. Kazınmış bir yazı *vardı*. Ne peki?

Caitlin, “Yunanca bir şeyler sanırım” dedi.

“Latince” diye düzeltti onu Caleb. “*Spina rosam et congregari Salem*” dedi ve sonra ona baktı. Sanki anlamasını bek-liyormuş gibiydi.

Caitlin’in en ufak bir fikri yoktu bu konuda. Hiç de ol-mamıştı.

“Diyor ki: *Gül ve diken Salem’de buluşur.*”

Caleb ona, o Caleb’e baktı.

Bunun ne anlama geldiğini merak ederken düşünce akışı hızlandı. Gözleri yeni bulunan bir amacın ışıyla parlıyordu.

“Bu senin babanıdır. Öyle olmalı. Bu yazı eski bir vampir bilmecesidir. Sana, onu nasıl bulacağını söylüyor. Sana bir sonraki gitmen gereken yeri anlatıyor.”

Caitlin ona baktı. “Salem’e mi?”

Caleb net bir şekilde başını salladı.

Bir elini omzunun üstüne koydu. “Seni çok önemsiyorum. Zarar görmeni istemem. Bu benim savaşım. Seni içine çekmek istemem. Her şey çok tehlikeli hâle gelecek ve sen de gerçek bir vampir değilsin. Zarar görebilirsin. Benimle gelmek zorunda değilsin. Hem artık nereye gideceğimi de biliyorum. Bana zaten o kadar yardım ettin ki ne kadar teşekkür etsem az.”

Caitlin kalbinin solduğunu hissetti. Onu yanında istemiyor muydu acaba? Yoksa onu korumaya mı çalışıyordu? Caitlin ikincisi olduğuna karar verdi.

“Bir seçim yapma şansım olduğunu biliyorum” dedi. “Seninle olmayı seçiyorum.”

Caleb ona uzun süre baktıktan sonra sonunda başını salladı. “Tamam” dedi.

Caitlin gülümseyerek, “Hem zaten” dedi ve ekledi. “Ailemle ben yokken tanışmana izin veremem.”

Kyle hızını iki katına çıkarmış şekilde South Street Limanı'nın Arnavut kaldırımli sokaklarında heyecanla yürüyordu. Bu an yıllardır hayalindeydi.

Daha köşeyi döner dönmez onu görebilmişti. Gemi. *Onun* gemisi.

Bir Avrupa ülkesinden gelmiş tarihi bir yolcu gemisi kı-lığında, limanda bir hafta demirli duracaktı. Ah, ne aptaldı şu insanlar! Neredeyse her şeye inanabilirlerdi. Geminin gü-vertesinde bir gıdım tarih var mı diye bakmayacak, bunun kendi ölümlerinin aracısı, onların Truva atı olduğunu anla-yamayacak kadar çabuk kanıyorlardı.

Aptallık üstüne aptallık olur ya, budala turistler geminin etrafında dolaşıp bu tarihî parçaya mest olmuş hâlde bakıp burunlarının ucundaki şeyi göremiyorlardı. Ah bir bilselerdi neye baktıklarını!

Kyle dirseklerini kullanarak kalabalığın içinden süzülüp geçide yöneldi. Dört iri yarı adam muhafız olarak duruyor-du; fakat onun geldiğini görünce birbirlerine başlarıyla işa-ret edip yana çekildiler. Siyah giyinmişlerdi. Hepsi de onun

ırkındandılar ve Kyle kadar uzun boylulardı. Kyle onların da hafiften hiddetlendiğini hissedince rahatladı. Kendi türünün çevresinde olmak onu her zaman iyi hissettirmişti.

Saygıyla yana çekildiler ve Kyle ortalarından geçtikten sonra girişi tekrardan kapadılar.

Kyle geminin insanlardan gizlenmiş olan kış tarafına yaklaştı. Kendi türünden bir sürü kişi daha oradaydı. Onun yaklaştığını gördüklerinde hepsi birden işe koyuldular; güvertenin yanından kocaman bir rampa indirdiler ve kontrplakla kaplanmış devasa bir kutuyu indirmeye başladılar. On adam, muazzam büyüklükteki kutuyu rampadan Arnavut kaldırım-lı sokağa yavaşça indiriyordu. Kyle tam vaktinde gelmişti.

Kısa ve kel bir vampir yanına koşup eğilerek, “Efendim” dedi.

Bu adam bolca terliyor ve pek endişeli görünüyordu. Gözleri fıldır fıldırdı. Etrafta polis var mı diye bakıyor olsa gerek. Sanki çok uzun zamandır bekliyormuş gibiydi. Güzel. Kyle insanları bekletmeyi severdi.

“Tamamı burada” dedi adam aceleyle. “Birçok kez kontrol ettik. Hepsi sapasağlam.”

“Görmek istiyorum” dedi Kyle.

Adam parmaklarını şıklattı ve dört kişi koşarak yanına geldi. Demirler yardımıyla tahta kaplamanın bir kısmını söktüler. Katman katman yerleştirilmiş koruyucu plastiği çıkardılar.

Nihayet Kyle bir adım öne geldi ve uzandı. Elinin küçük, soğuk bir cam şişeye değdiğini hissetti ve onu çıkardı.

Sokak lambasının altında incelemek için onu yukarı doğru tuttu.

Tıpkı hatırladığı gibiydi. Hıyarcıklı veba mikropları, ta-

mamen kullanıma hazır şekilde elinin üstünde toplanıyorlardı. Yavaşça gülümsedi.

Artık onun savaşı başlayabilirdi.

. . .

Kyle hiç zaman harcamadı. Birkaç saat içinde Penn İstasyonu'na gelmişti ve işe koyulmaya hazırdı. İstasyonun içinde kalabalığın arasından geçerken cinleri tepesine toplandı. Tam koşuşturma saatinde, tamamı evlerindeki küçük zavallı ailelerine, kocalarına ve karılarına gitmek için acele eden insan sürüsünün ortasına doğru yürüdü. İçindeki nefret kabardı.

Eğer bir insandan daha fazla nefret ettiği bir şey varsa o da insan sürüsüydü; sanki hayatlarının en ufak bir önemi varmış, sanki dünya üzerindeki taş çatlasa 100 yıllık hayatlarının bir kıymet-i harbiyesi mevcutmuşçasına oradan oraya koşturan insan sürüsü. Kyle binlerce yıldır, onların peşi sıra gelen nesillerinin hepsini cebinden çıkarmıştı. Sezar, Stalin ve onun en sevdiği olan Hitler gibi en kayda değer insanlar bile birkaç yüzyıl içerisinde fiilen unutulmuştu. Kendi zamanlarında bir ağırlıkları vardı; fakat azıcık sonrasındaysa hiçbir kıymetleri yoktu. Şu insanların çılgınca hareketleri, kendilerini önemli görmeleri onu çileden çıkarıyordu. Her birini teker teker öldüresi geliyordu. Keza öyle de yapacaktı.

Fakat şu an değil.

Kyle'in yapması gereken önemli bir iş vardı. *Hakikaten* önemli bir iş. Sekiz katil vampirden oluşan küçük bir grup ona eşlik ediyor ve mümkün olduğu kadar hızlıca kalabalığın içinden geçmeye çalışıyordu. Hepsinin de sırtında bir çanta vardı. Her sırt çantasının içinde üç yüz şişe veba mikrobi

vardı. Dört takıma ayrılacaklar ve her takım, tıpkı mahşerin dört atlısında olduğu gibi ellerindeki ölümü istasyonun dört bir köşesine yayacaktı. Bir takım istasyonu tek başına alabilirdi; diğer takım Grand Central'a giden yolu, diğeri A, C ya da E metro hattını ve sonuncusu da 1 ya da 9 numaralı tren hattını alırdı. Kyle en güzel yeri kendine saklamıştı: Amtrak. Salgının onun başlattığı kısmının diğerlerinkinden çok daha öteye ve geniş bir alana yayılacağını düşününce gülümsedi. Belki diğer şehirlere bile ulaşabilirdi.

Kyle'in şehrin içindeki diğer metro istasyonlarında, Grand Central ve Times Meydanı'nda, çalışmakta olan başka vampir yardımcıları da vardı.

Kyle'in baş işaretiyle takımlar ayrıldı. O tek başına Sekizinci Bulvar çıkışına doğru yöneldi.

Yürüyen merdivenden inip platformun sonuna kadar yürüdü, sonra yürümeye devam etti ve herhangi birinin bakmakta olduğu kısmın ötesine geçti. Çabucak rayların üstüne atladı. O yere inerken önündeki fareler çil yavrusu gibi dağıldı. Onun varlığını hissedebiliyorlardı. Ne kadar da ironik, diye düşündü Kyle. En başında bu salgını yayanlar farelerdi. Şimdiyse ondan kaçıyorlardı.

Kyle rayların kenarından ilerleyerek karanlığa doğru tünelin içine yürüdü. Yürümeye devam etti ve nihayet tüm rayların kesiştiği noktaya geldi. Sırt çantasına uzandı ve bir şişe çıkarıp acil durum lambasının altında göz gezdirdi. Heyecanını zor zapt edebiliyordu. Paketi yere yatırıp iki eliyle işe girişti.

Bu kadar asır bekledikten sonra artık sadece saatler kalmıştı.

Sam talihine inanamıyordu. Onunla ilgilendiği anlaşılan güzel mi güzel bir kız -son sınıf hem de, aşağısı değil- tarafından muhteşem bir evin içinde gezdiriliyordu. Hatun çekici ve havalıydı. Bu mekânın tamamı da ona aitti.

Sanki Tanrı tarafından yollanmış bir melek gelmiş ve onu kucağına bırakmıştı. Buna hâlâ inanmıyordu. Tam ihtiyacı olan şeydi; hem de tam doğru zamanda. Her an şansı ters dönüp kız ondan gitmesini isteyebilir diye için için korkuyordu; fakat kız pek de acele ediyormuş gibi değildi. Aslına bakılırsa yanında birini istiyormuş gibiydi. Ayrıca onun ambarında takılmasını umursamamıştı bile. Hatta onu orada bulmaktan dolayı hoşlanmışa benziyordu. İnanamıyordu bir türlü. Hayatında daha önce şans ona hiç böyle vurmamıştı.

Etrafta yürüdükçe evin hâlâ tamtakır hâlde olduğunu gördü. Ne buzdolabında yemek vardı ne de kayda değer miktarda mobilya. Sadece bir iki sandalye ve ufak bir koltuk mevcuttu. Bu Sam'e iyi geldi zira -tabii isterse- ona yardım edebilirdi. Ona evi tamir etmede, eşyalarını taşımada, yiyecek bir şeyler almada, kürek temizliğinde, canı

neyi istiyorsa o konuda yardımcı olabilirdi. Sadece ambar-da takılmasına izin verse bile yeterdi. Onu evin içinde de isterse o zaman tadından yenmezdi. Daha da önemlisi, on-dan gerçekten hoşlanmıştı. Sam yalnızlık çekiyordu. Bunu şimdi fark etmişti. Onun etrafında olmak gerçekten hoş-u-na gitmişti.

“Burası da oturma odası” dedi kız ona son odayı gezdi-rirken. İçerisi bomboştu gerçekten; ne duvarlarda bir resim ne yerde bir halı; sadece ortada duran iki kişilik, küçük bir kanepede vardı.

“Hâlâ çok boş, kusura bakma” dedi. “Daha yeni geldim. Eski eşyalarımı getirmek istemedim. Yeni bir başlangıç yap-mak iyi gelir diye düşündüm.”

Sam ayakta durmuş dediklerini başıyla onaylıyordu. Ona bir dolu soru sormak için can atıyordu: *Nerelisin? Annen ba-ban nasıl öldü? Neden buraya geldin?*

Ancak bu kadar üstelemek istemiyordu. O yüzden aptal gibi dikiliyor ve başını sallıyordu.

Biraz da heyecanlı hissediyordu aynı zamanda. Ondan, daha önce hiçbir kızıdan etkilenmediği kadar etkilendiği için ne diyeceğini bilemiyordu; kendine bir şey söylemek konu-sunda güvenmiyordu da. Bir şey demeye kalksa yanlış bir şeyler söyleyecekmiş gibi hissediyordu.

“Oturmak ister misin?” diye sordu kız, önce kendisi ka-nepeye çöktükten sonra.

“İstemez miyim hiç?”

Sam heyecanını belli etmek istemedi. Onun yanına ge-lip otururken mümkün olduğu kadar gelişigüzel yürüdü.

Küçük bir kanepede olduğu için oturmaya çalışırken bacağı kızınkine sürttü. Parfümünün kokusunu alınca damarlarındaki kan hızlandı. Berrak bir şekilde düşünmek giderek zorlaşıyordu.

Kız bacak bacak üstüne attıktan sonra döndü ve ona baktı. Orada oturup gülümserken ve Sam'in gözlerinin içine bakarken genç adam milyonuncu kez tüm bunların rüya olup olmadığını, arkadaşlarının ona bir eşek şakası yapıp yapmadığını düşünüyordu.

"Pekâlâ" dedi kız. "Biraz kendinden bahsetsene."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Buralı mısın?"

Sam bu soruyu nasıl cevaplayacağını düşündü zira pek kolay değildi.

"Hayır, pek değil; ama buralı olduğum söylenebilir yine de. Diğer yerler arasında en fazla burada yaşadım. Çok fazla taşındık. Ailemle. Yani annem, kız kardeşim ve ben."

"Baban peki?" diye sordu kız hemen.

Sam omuz silkti.

"O hiç yoktu. Ben küçükken gittiğini söylediler. Pek hatırlamıyorum."

"Onu bulmaya çalışmadın mı?"

Sam onun gözlerinin içine baktı ve acaba aklını okuyabiliyor mu diye merak etti.

"Tam üstüne bastın. Gerçekten onu bulmayı deniyorum. Her zaman kim olduğunu bilmek istedim; fakat hiçbir şey bulamadım, ta ki geçen haftaya kadar."

Kızın gözleri hayretle büyüdü. Sam, onun bu kadar heyecanlandığını görünce şaşırды. Pek anlayamıyordu. Bunu neden umursasındı ki?

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Neredeymiş?”

“Yani tam olarak bilmiyorum; ama Facebook’tan konuşuyoruz. Beni görmek istediğini söylüyor.”

“O zaman neden onunla görüşmüyorsun?”

“Görüşmek istiyorum. Sadece her şey çok hızlı gelişti. Bir plan yapmam lazım.”

“Ne bekliyorsun?” diye sordu kız gülümseyerek.

Sam durup düşündü. Haklıydı. *Neyi* bekliyordu ki?

“Neden ona yazmıyorsun ya da onunla görüşmek için plan yapmıyorsun? Bilirsin, plan yapmazsan işler kendiliğinden oluvermez. Yerinde olsaydım ona şu an mesaj atardım” dedi.

Sam gözlerinin içine baktı ve bu sırada kafasındaki düşüncelerin değiştiğini hissetti. Söylediği her şey akla yatkindi. Tuhaf bir durumdu. Ne zaman kız bir şey söylese sanki düşünce birden kendisinin oluveriyordu. Haklıydı. Beklemeliydi.

Cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve Facebook’a girdi.

O bunu yaparken kız yanına sokulup omzunu Sam’in omzuna yasladı ve telefona bakmaya başladı. Sam’in kalp atışları hızlandı. Omzunun kendisinininkine dokunmasına bayılmıştı. Çok yumuşak ve rahattı. Saçının kokusunu alabiliyordu; nefes kesiciydi. Gerçekten kafası dağılıyordu. Bir anlığına telefonunu niye cebinden çıkardığını unutmuştu.

Sonra yeni mesaj ışığını gördü ve açtı.

İşte babasından yeni bir mesaj daha.

Şöyle yazıyordu: *Sam, seni görmeyi çok isterim. Bir araya gelmeliyiz. Okul yüzünden meşgul olduğumu biliyorum; ama programına bir göz atsan nasıl olur? Kötü durumda olan bacağımdan dolayı seyahat etmem biraz zor. Acaba sen buraya gelip beni ziyaret edebilir misin? Connecticut'ta yaşıyorum.*

Samantha gülümsedi. "Al işte" dedi.

"Ne demeliyim?" diye sordu Sam.

"Olur de. Yarın cumartesi, yani hafta sonu. Daha iyi zaman olur mu?"

Haklıydı. Cumartesi en iyi gündü. Vay canına! Bu kız sadece çekici değil aynı zaman da akıllıydı da.

Sam cevap yazdı: *Tamam. Olur gibi duruyor. Bu hafta sonuna ne dersin? Adresin nedir?*

Bir anlığına durakladı. Ardından yolla tuşuna bastı. Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

"Senin adına heyecanlandım" dedi Samantha gülümseyerek. "Vay, seninle bu kadar heyecan verici bir zamanda tanışmış olmam pek havalı."

Sam birden yumuşacık parmakların yüzünde dolaştığını, ardından yavaşça saçına yöneldiğini hissetti. Hissettikleri çok şiddetliydi; aklını alıyordu, kalbi güm güm atıyor ve zar zor düşünebiliyordu.

Dönüp ona baktığında yüzünün kendisine dönük olduğunu gördü. Şimdi her iki eli de onun yüzünü, boynunu ve

saçlarını okşuyordu. Gözlerini onun kocaman yeşil gözlerinden alamıyordu. Zaten nefes almakta güçlük çekiyordu.

“Senden gerçekten hoşlandım” dedi.

Sam konuşmak için ağzını açtı; ama ağzı çok kuruydu. Biraz denemesi gerekti. “Ben de senden.”

Onu öpmek için eğilmesi gerektiğini biliyor olsa da fazlasıyla tedirgindi. Genç kadın sokulup dudaklarını onunkilerin üstüne yerleştirdiğinde rahatladı.

Harikaydı. Kan beynine hücum ederken bu anın hiç bitmemesini diledi.

Caitlin Caleb'e sarılmış hâlde onunla birlikte uçarken bir yandan vücudunu hissetmenin tadını çıkarıyor, bir yandan da ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Daha önceki gün Caleb'in çekip gideceğinden kaygılanıyordu. Şimdiyse bir kez olsun şansı dönmüştü.

Tanrım o kolye için teşekkürler, dedi içinden.

Salem'e vardıklarında öğlen olmuştu. Caleb, kasabanın dışında yer alan kenar mahallelerdeki boş bir alana gösterişsiz bir iniş yaptı ki kimse onları fark etmesin.

Birkaç blok boyunca yürüyüp Salem'in ana caddesine vardılar.

Caitlin hayretler içerisindeydi zira bundan daha fazlasını beklemişti. Hayatı boyunca, çoğunluğu ders kitaplarından olmak üzere sürekli Salem hakkında bir şeyler duymuştu ve duyduklarının hepsi de cadılarla ilgiliydi. Ancak burayı gerçek, canlı, her günkü hâliyle epey tuhaf bulmuştu. Burayı hiçbir taşın yerinden oynatılmadan korunduğu tarihî bir yer, neredeyse bir sahne olarak hayal etmişti kafasında. Normal, modern, her günkü hayatlarını yaşayıp oradan oraya koşturan insanları görünce hazırlıksız yakalanmıştı.

Salem tüm diğer küçük, kente bağlı New England ilçeleri gibiydi. Birkaç zincir mağaza, klasik eczaneler vardı. Her şey moderndi ve neredeyse bu kasabanın bir tarihi yok gibiydi. Aynı zamanda burası hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Babasını bulmak için nereden başlaması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Caleb de onunla aynı zamanda, aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki ona bakışlarındaki ifadeden şu okunuyordu: *Peki şimdi ne yapıyoruz?*

“Pekâlâ” diye başladı söze Caitlin. “Sanırım onun ana caddede durmasını ve karşısına çıkınca bize kocaman sarılmasını beklemiyorduk.”

Caleb gülümsedi.

“Hayır, ben de o kadar kolay olacağını düşünmedim.”

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Caitlin.

Caleb ona baktı. “Bilmiyorum” dedi sonunda.

Caitlin öylece dikilip düşündü. Caddede yanlarından bir sürü insan geçti ve içlerinden bazıları onlara tuhaf bakışlar attılar. Caitlin mağaza camındaki yansımadan onlara baktığında ürkütücü bir çift olduklarını fark etti. Göze batmaları için insanın kör olması lazımdı. Caleb çok uzundu ve baştan aşağı siyah giyinmişti. Sokağın ortasına düşmüş bir film yıldızı gibi duruyordu. Caitlin onun yanında kendini hiç olmadığı kadar sıradan hissetti.

“Belki belli olan şeyden başlamalıyız” dedi. “Soyadım Paine. Eğer babam hâlâ burada yaşıyorsa adı belki telefon listesinde vardır.”

Caleb gülümsedi. “Sence telefon numarasını kamuya açık hâle getirir miydi?”

“Şüpheliyim; fakat bazen en açık cevaplar en iyileridir. Her neyse, denemekten zarar gelmez. Başka fikrin var mı?”

Caleb ona bakarak öylece durdu. Sonunda kafasını iki yana salladı.

“Hadi yapalım” dedi Caitlin.

Telefonu yanında olmadığı için milyonuncu kez ah keşke, diye geçirdi içinden. Etrafa bakındığında caddenin karşısında bir internet kafe olduğunu gördü.

. . .

Caitlin’in elinde, ‘Paine’ ile aklına gelen her kombinasyonu denemesine rağmen hiçbir sonuç yoktu. Tepesi atmıştı. Salem’deki ihtimal dâhilinde olan her konutu ve iş yerini araştırmışlardı. Paine, Payne, Pain ve Paiyne diye denemişlerdi. Hiçbir şey, tek bir kişi bile çıkmamıştı.

Caleb haklıydı. Salakça bir fıkirdi bu. Babası burada yaşıyorsa bile numarasını kamuya açık tutmazdı. Şimdiye kadarki gizemli ipuçlarına baktığında ise içine, babasının işlerini hiç de kolaylaştırmayacağı hissi doğuyordu.

İç çekti ve Caleb’e döndü.

“Haklıydın. Zaman kaybı.”

Ardı ardına ve yavaşça, “*Gül ve diken Salem’de buluşur*” dedi Caleb.

Caitlin onun düşünmekte olduğunu görebiliyordu.

O da bu sözü aklında tekrar edip durduğu için sesli şekilde söylendiğini duyunca iyi hissetti. Bunu kafasında evirip çevirse de ne anlama geldiği hakkında hâlâ en ufak bir fikir yoktu. Gül? Diken?

“Belki bir yerlerde gül bahçesi vardır” dedi sesli düşünürken. “Belki orada ipucu gizlidir ya da burası bir mekânın adıdır” diye ekledi. “Belki burada Gül ve Diken diye bir bar ya da eski bir han vardır.”

Caitlin bilgisayara dönüp muhtelif değişikliklerle aramayı yineledi; sadece *gül*, sadece *diken*, sonra da *gül ve diken* olarak denedi. İş kuruluşları, parklar, bahçeler...

Hiçbir sonuç yoktu.

Sonunda tepesinin taşı attı ve düğmeye uzanıp sistemi kapadı.

İkisi de birkaç dakikalığına oturup düşündü.

“Belki bununla ilgili yanlış şekilde düşünüyoruz” dedi Caleb birdenbire.

Caitlin ona döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Pekâlâ, hayatta olan bir kişiyi arayıp duruyoruz” dedi, “Bugünün dünyasında, bu yüzyılda. Ancak vampirler *binlerce* yıldır yaşıyorlar. Bir vampir diğerine *gel buluşalım* dediğinde her zaman bu yüzyılı kastetmez. Vampirler asır hesabına göre düşünür, yıllara göre değil.”

“Şu mümkün ki baban şimdi değil çok uzun zaman önce burada bulunmuş olabilir. Yaşayan birini değil de bir zamanlar Salem’de hayatını sürdürmüş birini arıyor olmamız gerekebilir. Hatta belki burada ölmüş birini...”

Caitlin anlamaz gözlerle baktı.

“Ölmüş mü? Ne diyorsun? Babam öldü mü yani?”

“Sana bunu açıklamam zor; ama bunun hakkında farklı şekilde düşünmen gerektiğini söyleyebilirim. Vampirler pek

çok kimlik altında yaşarlar. Bugün yaşıyor olsak bile pek çoğumuzun mezar taşları vardır. Bizzat farklı isimler altında, pek çok ülkede pek çok mezarım var. Açık ki ne öldüm ne de gömüldüm. Ancak o zamanlar yerlilerin öldüğüm ve gömüldüğüm konusunda temin edilmeleri gerekiyordu. İzleri silip tekrardan hayata dönmeyeceğim konusunda onlara güven vermek gerekiyordu. Bir cenaze ve mezar taşı onları bu konuda rahatlatacak tek şeydi.”

“Vampir ırkı iz bırakmayı sevmez. İnsanların bizim geri döndüğümüzü bilmelerinden de hoşlanmayız. İstenmeyen ilgiyi üstümüze çok fazla çeker bu. Yani başka seçenek kalmadığında bazen onların bizi gömmesine izin veririz. Sonra gelenin yarısı sessizce dışarı çıkar ve hayatımıza devam ederiz.”

Caleb dönüp ona baktı.

“Baban buraya gömülmüş olabilir. Belki yerin üstünü değil de altını aramalıyız. Hayatta olan Paine'lere baktık hep; ama ölü olanları kontrol etmedik.”

. . .

Caitlin küçük mezarlıkta yürürlerken şaşkın hâldeydi. Kafasını hâlâ toplayamamıştı. Daha önce bu kadar eski bir mekânda bulunmamıştı. Mezarlığa girdiklerinde büyükçe bir tabelada ‘Gömü noktası, 1637’ yazıyordu. İnsanların buraya 400 yıldır gelmekte oldukları gerçeği onu şaşkına çevirmişti.

Bundan da öte birkaç turistin o sırada mezarlığı gezmesi karşısında afallamıştı. Sadece kendilerinin orada olacağını düşünmüştü oysa ki. Ne de olsa burası Salem idi. Bu mezarlık bir çekim noktasıydı. İnsanlar müze gezer gibi dola-

şıyorlardı. Aslına bakılırsa gömü arazisine yakın bir yerde gerçekten de bir müze olduğunu fark etmişti. Bu ona pek akla yatkın gelmiyordu. Mekânın daha kutsal olması gerektiğini hissediyordu.

Bir evin arka bahçesi büyüklüğünde olan mezarlık, küçük ve samimi bir yerdi. Mekânın içinde döne dolaşa ilerleyen, Arnavut kaldırımli patikada yürüdüğü sırada mezar taşlarının eskiliği, yazı tiplerinin garipliği, yıllar içinde ne kadar yıprandıkları karşısında afallamıştı. Yazılar İngilizce olsa da o kadar eski ve antikaydı ki neredeyse farklı bir dilmiş gibi duruyordu.

Özellikle soyadlarını inceleyerek dikkatle isimleri okudu.

Ne var ki tek bir Paine ya da bu ismin bir değişimini bulamadı. Patikanın sonuna gelmişlerdi. Elllerinde hiçbir şey yoktu.

Caitlin, yanındaki Caleb ile yolun sonuna yaklaşırken durdu ve bir plakanın üstünde yazanları okudu. Yazılanlar cadıların çektiği birtakım korkunç işkenceleri tasvir ediyordu. İçlerinden bir tanesi ölene kadar 'ezilmekten' bahsediyordu. Dehşete kapıldı.

"Onlara yaptıkları şeylere inanamıyorum" dedi Caitlin. "Tüm cadıların hayatı korkunç ölümlerle son bulmuş sanki."

"Onlar cadı falan değillerdi" dedi Caleb kederle.

Caitlin sesindeki üzüntüyü duyunca ona doğru baktı.

"Onlar bizim ırkımızdandı" dedi.

Caitlin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vampirler mi?" diye sordu.

Caleb aşağıda duran mezar taşlarına bakarken başıyla onayladı.

Caitlin bu konuyu kafasında tartarken sessizlik çöktü.

“Anlamıyorum” dedi nihayet. “Nasıl oldu da buraya geldiler?”

Caleb iç çekti. “Püritenler. İngiltere’de değişik bir Hristiyanlığı benimsedikleri için onlara eziyet edilmedi. Bizim türümüzden oldukları için işkence gördüler. İşte bu yüzden, pratiklerini özgürce yaşamak için Avrupa’yı terk edip buraya geldiler. Eski dünyanın, Avrupalı vampirlerin zulmünden kaçıyorlardı. Şayet hayatta kalacaklarsa yeni bir millet kurmaları gerektiğini biliyorlardı. Böylelikle buraya geldiler. Onlar iyi huylu vampir ırkıydı. Ne diğer vampirlerle ne de insanlarla savaşmak niyetindeydiler. Sadece rahat bırakılmak istiyorlardı.”

“Ancak zaman geçtikçe artan sayılarda karanlık vampir ırkları buraya gelip iyilerin peşine düştü. Kolonilerdeki ilk savaşlar insanlar arasında değil iyi ve kötü vampir ırkları arasındaki savaşlardı.”

“Salem’deki cadı işkenceleri de vampirlere yapılan eziyetin perdesinden başka bir şey değildi. Nerede bir iyi varsa kötü onun peşini bırakmaz. Aydınlık ve karanlık arasındaki savaş bitmek bilmez. Salem’de yargılanıp infaz edilen cadıların hepsi iyi vampir ırkındandı.”

“İşte bu yüzden babanın buraya gömülmüş olması oldukça anlaşılır bir durum. İşte bu yüzden bir yer olarak, genel anlamda Salem akla yatkın duruyor. İşte bu yüzden kolyende yazılanlar tam anlamıyla bir şey ifade ediyor. Hepsinin

işaret ettiği şey aynı: Sen tek varissin. Onların sakladıkları, hepimizi koruyacak kılıcı bulmanın kilit noktasısın.”

Caitlin tekrardan mezarlığa baktığında kafasının içi tüm bu tarihçeyle çalkalanıyordu. Ne çıkaracağını bilmiyordu; fakat bildiği bir şey vardı: Burada ‘Paine’ yoktu. Burası başka bir çıkmaz sokaktı.

“Burada hiçbir şey yok” dedi Caitlin nihayet.

Caleb mezarlığı gözleriyle bir kez daha taradıktan sonra açıkça hüsrana uğramış gibi gözüküyordu.

“Biliyorum” dedi.

Caitlin aramalarının bu sefer gerçekten sonuna geldiği korkusuna kapıldı. İşlerin burada bitmesine izin veremezdi.

“Gül ve diken, gül ve diken” dedi tekrar ve tekrar, kendi kendine fısıldayarak. Kendini cevabı bulmaya zorluyordu.

Ancak aklına hiçbir şey gelmedi.

Caleb tekrardan patikaya geçip yürümeye başladı. Caitlin de bir yandan düşünerek onu takip etti.

Çok geçmeden bir ağaca çivilenmiş başka plakaya rast geldi. Önce sadece kafasını boşaltmak için okumaya başlasa da okumaya devam ettikçe birden heyecanlandı.

“Caleb!” diye bağırdı. “Çabuk ol!”

Caleb çabucak geldi.

“Şunu dinle: İşkence görmüş cadıların tamamı bu mezarlıkta gömülü değildir. Aslında sadece küçük bir bölümü buradadır. ‘Suçlananlar’ listesinde 130 cadı daha vardı. Bazıları kaçtı, bazıları başka yerlere gömüldü. Listenin tamamı için müzenin kayıtlarına bakın.”

Her ikisi de aynı şeyi düşünerek önce birbirlerine, sonra ötelerinde duran müzeye baktılar.

• • •

Müzenin kapısına ulaştıklarında güneş batmaya başlamıştı ve müzenin kapısı gerçek anlamıyla yüzlerine kapanıyordu. Caleb öne çıkıp elini uzattı ve kapıyı durdurdu.

Kapının aralığından yaşlı bir hanımın yüzü belirdi; inatçı ve sinirli duruyordu.

“Üzgünüm; fakat bugün için kapatıyoruz” dedi. “İstiyorsanız yarın tekrar gelebilirsiniz.”

“Bizi bağışlayın” dedi Caleb vakur bir şekilde. “Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız var. Korkarım yarın buraya dönemeyeceğiz.”

“Saat beşi beş geçiyor” diye çıkıştı kadın. “Saat beşte kapatıyoruz. İstisnası yoktur. Kurallar böyle. Her geç kalan kişi için bu mekânı açık tutamam. Dediğim gibi tekrar gelmek istiyorsanız yarın gelin. İyi geceler.”

Tekrardan kapıyı kapamaya çalıştı; ama Caleb eliyle kapıyı açık tuttu. Kadın tekrardan kafasını dışarı uzattı. Artık iki kat sinirliydi.

“Dinle, polis çağırmamı ister misiniz...”

Birden cümlesinin ortasında donuverdi. Gözleri Caleb’in gözlerine kilitlenmişti. Ona bakarak birkaç saniye öylece durduktan sonra Caitlin, kadının yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Yumuşamıştı. Ardından hayret verici şekilde ifadesi gülümsemeye dönüştü.

“Ah, buyurun dostlar” dedi şen şakrak bir hâlde. “Sizi bu-

rada görmek ne güzel. Lütfen içeri girin” deyip kapıyı sonuna kadar açtı ve bir adım geri çekildi.

Caitlin şok olmuş bir hâlde Caleb’e baktı. *Ne yapmıştı bu şimdi?*

Yaptığı her neyse Caitlin de aynısını öğrenmek istiyordu.

Merak etme, öğreneceksin.

Caitlin dönüp Caleb’e baktığında, az önce onun kendisine bir düşünce göndermesi ve bunu bizzat duyması karşısında ikinci bir şok yaşadı.

• • •

Müzenin dar ve loş ışıklandırılmalı koridorlarında yürürlerken mekânın tamamı onlara aitti. Duvarda asılı duran resimlerin, yazıtların ve araç gereçlerin tamamı cadılar, mahkemeler ve asılmalarla ilgiliydi. Kasvetli bir yerdi burası.

Yollarına devam edip teşhir edilen büyükçe bir şeyin önüne geldiler. Caitlin okumaya başlayınca o kadar etkilendi ki sesli şekilde Caleb’e okumaya karar verdi.

“Şunu dinle” dedi. “1692 yılında Salem’de genç kızlardan oluşan büyük bir grup birden hastalandı. Birçoğu bir histeri hâline girip cadıların kendilerine saldırdığını haykırmaya başladı. Bu kızlardan pek çoğu işi onlara musallat olan cadıların isimlerini vermeye kadar götürdü.”

“Hastalıkları çok gizemli olduğu ve bu kızlardan pek çoğu birden öldüğü, bunun da ayrıca bir açıklaması bulunmadığı için kasabadaki insanlar deliye döndü. Cadılıkla suçlanan insanları yakaladılar.”

“Şunu söylemek gerekir ki bugüne kadar hiç kimse bu kızların başına gelen hastalığın mahiyetini ya da neden ta-

mamının böyle bir histeriye yakalandığını belirleyemedi.”

“Yaşları yaklaştığı içindi” dedi Caleb yumuşakça.

Caitlin ona baktı.

“Tıpkı senin gibi” dedi. “Onlar bizim türümüzden, açlık krizleri onları yavaş yavaş esir alıyordu. Hasta değillerdi. Histeriktiler. Dönüşükleri şey karşısında eziliyor ve bunu nasıl idare edeceklerini bilmiyorlardı.”

Caitlin kafasını zorladı. Genç kızlar. 1692. Salem. Yaşlarının gelmesi. Onun tam şu an içinden geçmekte olduğu şeyi geçirmeleri.

Bu his onu teslim almıştı. Tarihle öyle bir bağ kurdu ki artık içinden geçmekte olduğu süreçte kendini yalnız hissetmiyordu. Yine de korkuyordu. Bu onu doğruluyordu; ama o doğrulanmak istemiyordu. Birisinin ona çıkıp tüm bunların doğru olmadığını, sadece fantastik bir kâbus gördüğünü, yakında her şeyin normale döneceğini söylemesini bekliyordu. Ancak ne kadar fazla şey öğrenirse içindeki dehşet hissi o denli büyüyordu. Hiçbir şeyin normale dönmeyeceğinin ayırdına varıyordu.

“İşte burada” dedi Caleb odanın diğer ucundan.

Caitlin çabucak oraya gitti.

“Liste. Suçlanan 133 kişi.”

Her ikisi de yavaşça, kargacık burgacık eski yazıyla yazılmış, uzun insan listesine baktılar. El yazısını çözmek zordu ve yavaş ilerliyorlardı.

Bir yere geldiklerinde listenin sonuna doğru Caitlin donakaldı. Elini uzatıp camı gösterdi.

İşte orada onun soyadı duruyordu. Paine. Tam olarak onunki gibi heceleniyordu. ‘Suçlananlar’ listesindeydi.

“Elizabeth Paine. Cadılıkla suçlanıyor. 1692.”

Elizabeth? Bir kadın mı?

“Biliyordum” dedi Caleb. “Bir bağlantı olduğunu biliyordum.”

“Ancak...” diye söze başladı Caitlin kafası karışmış hâlde, “...*Elizabeth*. Bu bir kadın. Ben babamı aradığınızı sanıyordum.”

“Her şey o kadar basit değil. Unutma, burada nesillerle cebelleşiyoruz. Baktığımız kişi Elizabeth olabilir. Belki onun babasına veya kocasına bakıyoruzdur. Ceddinin nasıl başlayıp bittiğini bilmiyoruz; fakat bir bağlantı olduğunu biliyoruz.”

“Şuna bak!” dedi Caitlin heyecanla, birkaç adım ötede sergilenen başka bir şeye doğru koşarak.

Her ikisi de dikilip baktılar. İnanılmazdı. Sergilenen şeyin tamamı Elizabeth Paine’e adanmıştı.

Caitlin sesli şekilde okudu: “Elizabeth Paine’in Suçlananlar listesindeki yeri ayrıydı. Adı öyle bir çıkmıştı ki *Kızıl Damga* romanında ölümsüzleştirildi. Romanın meşhur kadın kahramanı Hester Prynne’de, Elizabeth Paine’in yaşamının temel alınmış olduğu yaygın olarak kabul edilmektedir. Bu kahraman, uzun zaman Salem’de yaşamış Nathaniel Hawthorne’un en büyük eserinin esas unsuruydu.”

Caitlin, gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde dönüp Caleb’e baktı.

“İşte bu” dedi nefessiz kalmış bir şekilde. Heyecanını zor zapt edebiliyordu.

“Ne?” diye sordu Caleb. Hâlâ bir şey göremiyordu.

“Görmüyor musun?” dedi. “Bilmece. Bir kelime oyunu bu. Hawthorne. *Gül ve diken*. Diken Hawthorne’un diken. Gül ise kızıl. Tıpkı *Kızıl Damga*’daki gibi. Başka bir deyişle, Hawthorne ve Paine hakkında.”

O anda yaşlı kadın tekrar odaya girdi. Görünüşe göre kendine gelmişti. İkisine bakıp şöyle dedi: Üzgünüm; ama artık gerçekten kapatmam gerek...

Caitlin onun yanına koşturup kolunu tuttu. “Hawthorne nerede yaşadı?”

“Affedersiniz?”

“Nathaniel Hawthorne” dedi heyecanla. “Bir zamanlar Salem’de yaşadığı yazıyor.”

“Genç hanım, tam olarak nerede yaşadığını biliyoruz. Tarihselliğine olan inancımız sağ olsun, bu ev korundu. Hâlâ burada duruyor, bugün de... El dokunulmamış hâlde.”

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktılar.

Gidecekleri bir sonraki yeri her ikisi de biliyordu artık.

Caitlin ve Caleb Hawthorne'un evine yaklaşırken güneş batıyordu. Yalın ve kırmızı ev kaldırımından elli adım ötede duruyor, kapıya giden yolu ve yanlarındaki çamlıkllarıyla diğerk banliyö evlerinden farksız görünüyordu. Koyu kırmızı boyası ve perdelerine bakınca antik bir sadelik seziliyordu. Mütevazı bir evdi.

Yine de farklı olduğu söylenebilirdi. Tarih kokuyordu.

İkisi de öylece durup eve baktılar. Üstlerine sessizlik çöktü.

"Daha büyük olduğunu düşünmüştüm" dedi Caitlin.

Caleb kımıldamadan kaşlarını çattı.

"Ters bir şey mi var?"

"Bu evi hatırlıyorum" dedi Caleb. "Ne zamandan olduğunu hatırlamıyorum; ama bu evin başka bir yerde olduğunu anımsıyorum."

Caitlin ona, kalemle çizilmiş gibi duran hatlarına bakarken ne kadar çok şey hatırladığı karşısında afalladı. Bu kadar dolu bir hafızaya sahip olmanın nasıl hissettirdiğini merak

etti. Yüzlerce yıl, binlerce... Caitlin'in rüyasında bile göremeyeceği şeyleri, tecrübeleri taşıyordu beraberinde. Böylesi güçlü hafızanın ihsan mı yoksa lanet mi olduğunu, bunu elde etmek isteyip istemeyeceğini düşündü.

Birkaç adım ileri çıkıp mülkün girişini kapatan demir parmaklıklı kapıya doğru yaklaştı. Kapı mandalını açmayı denerken kilitli olduğunu görünce hayret etti. Kapıdaki işarete baktı: *Hafsa içi sabah dokuzdan akşam beşe kadar.*

Saatini kontrol etti: Beş buçuk. Kapalıydı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Caleb etrafa kaçamak bakışlar attı, Caitlin de aynısını yaptı. Banliyö sokağında kimsecikler yoktu. Onun ne düşündüğünü anlamıştı. Adama baktı ve başıyla onayladı.

Caleb metal mandala uzandı ve tek bir hareketle menteşeleri çıkardı. Tekrar etrafa bakındığında kimsenin gelmediğini gördü ve kapıyı açıp ona acele etmesi için işaret etti. Kapıyı arkalarından hafifçe kapadı, metal kapı mandalını çimlerin üstüne koydu ve onun arkasından eve doğru hızlandı.

Caitlin ön kapıya uzanıp tokmağı çevirdi. Kilitliydi.

Caleb ileri çıkıp tokmağa doğru uzandı, tam onu kırmak üzereydi.

"Dur" dedi Caitlin.

Caleb durdu.

"Bunu ben deneyebilir miyim?" diye sordu hınzır bir sırıtışla.

Kendisinin de bu tür bir gücü olup olmadığını görmek istiyordu. Bunun damarlarında dolaştığını hissedebiliyor

olsa da neye yetebileceğini, ne zaman veya nerede kullanabileceğini bilmiyordu.

Caleb gülümseyerek geri çekildi. “Önden buyurun.”

Caitlin denedi; fakat tokmak boşa çıkmadı. Daha fazla zorladı; ama hâlâ bir şey olmuyordu. Hüsrana uğradığını ve utandığını hissediyordu.

Tam bırakmak üzereydi ki Caleb lafa girdi. “Konsantre ol. Onu bir insan gibi çeviriyorsun. Daha derine in. Çevirirken içinde başka bir yerler harekete geçsin. Bırak vücudun onu senin için çevirsin.”

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Elini hafifçe tokmanın üzerine yerleştirip odaklanmaya çalıştı. Onun dediklerini takip ediyordu.

Tekrar çevirdiğinde bir kırılma sesi duydu ve şaşırdı. Gözlerini açtığında tokmağı kırmış olduğunu gördü. Kapı aralanmıştı.

Kafasını kaldırdığında Caleb gülümsedi.

“Güzel” dedi ve ona girmesi için işaret etti. “Hanımlar önden.”

Ev alçak tavanı ve altıya altılık pencereleriyle şirin mi şirin duruyordu. Dışarıdaki aydınlık hızla kararmaya başlıyordu ve eğer ışıkları açmak istemiyorlarsa aramaya başlamaları için fazla zamanları kalmamıştı. Bir an önce işlerini halletmek için hızlıca içeri girerlerken yerlerdeki parkeler gıcırdıyordu.

“Tam olarak neye bakıyoruz?” diye sordu Caitlin.

“Tahminlerin en az benimkiler kadar iyi” dedi Caleb. “Doğru yerde olduğumuz konusunda seninle hemfikirim.”

Koridorun sonunda teşhir edilen Hawthorne'a adanmış, büyükçe bir şey duruyordu. Caitlin bunun önünde durdu ve sesli okumaya başladı: "Nathaniel Hawthorne, Salem hakkında birşeyler yazan bir başka yazar olmaktan daha fazlasıydı. O Salem'de yaşadı. Birçok hikâyesi Salem'de geçti. Tasvir ettiği binalardan Salem'de olanlar, hikâyelerinin ayrılmaz bir parçasıdır ve pek çoğu hâlâ ayaktadır.

Daha da önemlisi Hawthorne, çalışmalarındaki olaylar ve karakterlerin bazılarıyla doğrudan ilişki içerisindeydi. Mesela en ünlü çalışması olan *Kızıl Damga*, zina yaptığı için hapse atılıp hemşehrileri tarafından aşağılanan Hester Prynne isimli bir kadının hikâyesini anlatır. Hawthorne'un bu olaylarla, düşünülenlere kıyasla daha doğrudan bir bağlantısı vardır. Öz dedesi John Hawthorne, Salem cadı mahkemelerindeki baş yargıçlardan biriydi. John Hawthorne cadıları suçlamak, yargılamak ve öldürmekten sorumluydu. Bu, Hawthorne'un katlanmak zorunda kaldığı Salem'in ağır geçmişi idi."

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktığında ikisinin de gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Burada kuvvetli bir bağlantının varlığı açıktı ve ikisi de bir şeylere yaklaştıklarını hissediyorlardı. Ancak hâlâ ne olduğunu bilmiyorlardı, hâlâ kayıp bir halka vardı.

Evi dolaşmayı ve bir şey, herhangi bir şey bulmak için evin içindeki şeyleri incelemeyi sürdürdüler. İlk katı aramayı bitirdiklerinde ellerinde hiçbir şey yoktu.

Her ikisi de dar ahşap merdivenin önünde durdular. Önü kadife bir iple kapatılmıştı ve bir uyarı asılıydı. "Özel: Yukarı kata sadece çalışanlar girebilir."

Caleb, Caitlin'e bir bakış attı.

“Buraya kadar geldik nasıl olsa” dedi.

Elini uzattı, ipi çekti.

Caitlin heyecanla öne atıldı. Her adımı sert ahşap merdivenleri gıcırdatıyordu. Ev, onlar ilerledikçe yeni misafirlerini protesto edermiş gibi gıcırta ve çatırdama sesleri çıkartıyordu.

İkinci katın tavanı daha da alçaktı. Caleb zar zor ayakta durabiliyordu. Neredeyse karanlık çökmek üzere olduğu için ancak önlerini görebilecekleri kadar ışık vardı. Güzel ve insana sıcak gelen bir odanın içindeydiler; odanın geniş ve düz ahşap yer döşemeleri, altıya altılık cam çerçeveleri ve o dönemden kalma mobilyalardan oluşan zevk sahibi bir dekorasyonu vardı. Odanın tam ortasında duran tuğladan yapılmış şöminenin köşelerindeki siyah lekeler, yıllar boyu kullanılmaktan dolayı eskidiğini açık ediyordu.

Onları merdivenliğin üstünde bekleyen başka bir sergi malzemesi vardı. Bu seferki Elizabeth Paine’e adanmıştı.

Caitlin yüksek sesle okudu: “*Kızıl Damga* romanının merkezinde yer alan, Hawthorne’un en ünlü karakteri, çocuğunun gerçek babasının kimliğini açıklamayı reddettiği için işkence gören kadın, yani Hester Prynne, pek çok akademisyenin söylediği üzere Salem’in sakinlerinden birinin gerçek hayatı üzerine kuruluydu: Elizabeth Paine. Hiçbir bilgin Elizabeth’in çocuğunun soyunu tespit edemedi zira kasaba sakinlerinden herhangi birine babasının gerçekte kim olduğunu söylemeyi reddediyordu. Efsaneye göre bu adam, Avrupa’dan gelen bir gemiyle Salem’e ulaşmış esrarlı biriydi. Aşkları yasak bir ilişkiydi.

Elizabeth, Salem'den sürüldü ve çocuğuyla bir başına, kasabanın dışındaki ormanlıkta küçük bir kulübede yaşamaya zorlandı. Kulübesinin tam yeri asla bulunamadı.”

Caitlin Caleb'e baktı. Nutku tutulmuştu.

“Yasak aşk mı?” diye sordu. “Yani...”

Caleb başıyla onayladı. “Evet. Bir vampirle bir insan arasındaydı. Onun hikâyesi bir zina meselesi değildi. Hepsisi saklandı, gizlendi. Bu bir alegori. Bu gerçekte bizim hakkımızda. Bizim türümüz hakkında. Daha özel olarak senin hakkında. Onların çocukları da bir melezdi.”

Caitlin başının döndüğünü hissetti. İşin dallanıp budaklanması karşısında dudağı uçukluyordu.

Aynı zamanda şunu hissediyordu ki hikâye kendini tekrarlayıp duruyordu; nesiller sonra bile o da aynı anlatıyı hayata geçiriyordu. Yasak bir aşk, iki ırk, o ve Caleb. Soyunun izinden giderek tarihi bir kez daha yineliyordu Bu ona, ömürler boyunca hikâyenin kendini tekrar edip etmediğini düşündürdü.

Odaya yavaşça göz gezdirdiler. Kaybolan ışıktaki görmek zordu ve Caitlin hâlâ tam olarak ne aradıklarını bilmiyordu. Ancak gıdım şüphe duymadan, doğru yere bakmakta olduklarını biliyordu artık.

Görünüşe göre Caleb'in de durumu aynıydı. Her şeye göz atarak odanın içinde meraklı meraklı dolaştı. Her ikisi de aradıkları şey her neyse bu odada olduğundan emindiler. Hatta belki kılıcın kendisi bile!

Ne var ki Caitlin, az sayıda eşyanın arasında inceleme yaptıktan sonra bir şeyin saklanabileceği bir yere rastlamadı.

“Buraya” dedi Caleb sonunda.

Caitlin ona doğru koşturdu. Caleb antika bir dolabın önünde duruyordu.

Caleb elini tutup üstünde gezdirince Caitlin neden bahsettiğini anladı. Dolabın üstünde haç şeklinde, küçük, metal bir çentik vardı.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Bilmiyorum” diye yanıt verdi Caleb. “Ancak şunu biliyorum ki bu tür mobilyaların arasına ait bir şey değil. Şüphelendiğim başka bir şey de şu, bu alışılmadık biçim, kıvrımlı hatlar. Bunun, tam senin taktığın haçın şeklinde olduğu üzerine her türlü iddiaya varım.”

Ona boş gözlerle baktı. Neden bahsettiğini idrak edemiyordu. Sonra birden fark etti ve elini boynuna, kolyesine götürdü.

“Bence bu bir anahtar” dedi Caleb.

Caitlin çabucak kolyeyi çıkardı. Caleb ile beraber, onun eli kendisinin üstünde olacak şekilde, haçı nazikçe çentiğe yerleştirdiler. Tam oturduğunu görmekten dolayı içi içine sığmıyordu. Yumuşak bir klik sesiyle yerine oturdu. Hafifçe sağa çevirdiklerinde dar ve dikey bir bölüm açıldı.

Caitlin, kalbi yerinden çıkacak hâlde içeri uzandı ve sararmış, hassas, ahı gitmiş vahı kalmış bir parşömen tomarını nazik bir şekilde çıkardı. Eski bir ip parçasıyla bağlanmıştı ki üflense toz olacaktı gibi duruyordu.

Onu Caleb’e uzattı. Birlikte parşömeni açtılar.

Elle yazılmış, yüzlerce yıllık bir haritaydı bu.

Haritanın tepesinde, elle yazılmış karalama şöyle diyor-du: “Elizabeth’in kulübesi.”

Caleb ona baktı.

“Onun kulübesi” dedi nefessiz bir hâlde. “Bu, onun yaşadığı yeri gösteren bir harita.”

Caitlin huşu içinde haritaya baktı.

“Bunu buraya kim sakladıysa, bulan kişinin sen olmasını istedi. Kolyen anahtardı. Burası şimdiye kadar hiç açılmamıştı. Senden haritayı ve onun kulübesini bulmanı istedi. Her neredeyse içinde seni bekleyen bir şey olacak.”

Bu onun içindi. Sadece ve sadece Caitlin için. Bu düşünce onu teslim aldı; hayatında ilk kez ona istenildiğini, sevildiğini, önemli olduğunu hissettirdi. Kendisinden çok daha büyük bir şeyle, yüzlerce yıllık bir şeyle bağlantısı olduğunu, tüm bu bilmecenin merkezinde bulunduğunu hissettirdi. Duygularını zapt edemiyordu.

Sonra birden olan oldu. Midesine korkunç bir sancı saplandı. Onu nefessiz bırakan bu sancı karşısında dizlerinin üstüne çöktü ve soluk almaya çalıştı.

“İyi misin?” diye sordu Caleb. Caitlin onun elini omzunda hissetti.

Açlık sancıları. Geri dönmüşlerdi. Bu sefer o kadar can yakıyorlardı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Birden bir sancı daha saplandı ve o kadar canını yaktı ki aniden ayağa sıçradı. Ne yaptığını bilmez hâlde korkunç, bu dünyada eşi benzeri olmayan bir şekilde hırladı ve acıyı bedeninden atmaya çalışırken odanın içinde koşturdu. Sergilenen büyük şeylerden birine doğru koşup çarparak yere

devirdi, parçalanma sesini duyabiliyordu.

Kendini kontrol edemiyordu. Kendi etrafında dönerken odadaki her şeyi yok etmek üzereydi.

Caleb ötesinde belirdi ve onu sıkıca tuttu.

“Caitlin” dedi kesin bir tonla. “Caitlin, beni dinle!”

Tüm kudretiyle kızın omuzlarından tuttuysa da zar zor durdurabildi onu.

“İyi olacaksın. Bunlar sadece açlık sancıları. Beni duyuyor musun? İyi olacaksın. Sadece beslenmen gerek. Seni buradan çıkarmalıyız” dedi yavaşça. “Şimdi!”

Caitlin kafasını kaldırdığında tüm o bulanıklığın içinde Caleb’i zar zor görüyordu. Bir taraftan onu duyuyordu, diğer taraftansa canı çok yanıyordu. Bu şey onu mahvediyordu. Öyle bir arzu ki beslenmek, yok etmek, bunu doyumak istiyordu. Hemen!

Caleb onu teslim alan şeyin ne olduğunu görmüş olmalıydı ki daha tepki vermesine kalmadan onu çabucak kolundan tutup merdivenlerden aşağı, evin dışına doğru sürüklemeye başladı.

Hawthorne’un evinin ön kapısından patikaya doğru çıkarlarken hava hemen hemen kararmıştı. O kadar hızlıydılar ki gözleri hiçbir şeyi görmüyor ve büyük bir tuzağa doğru koşmakta olduklarını fark etmiyorlardı.

“Kımıldamayın!” diye bağırdı bir ses.

Önlerinde, silahlarını çekmiş bir sürü Salem polisi duruyordu.

“Ellerinizi havaya kaldırın! Yavaşça!”

Caitlin hâlâ bulanık görüyordu. Sancılar o kadar sert vuruyordu ki içindeki hiddet ve şiddet dalgalarının onu esir almasına engel olamıyordu. Odaklanmak, tam olarak ne dediklerini duymak zor geliyordu. Polisi görmüş olsa da onlardan korkmuyordu. Tam tersine üstlerine atlamak istiyordu.

Oraya bakarken Caleb'in onu kuvvetli bir şekilde omuzlarından kavradığını hissetti. Bu onu sakin tutan tek şeydi.

İki memur onlara doğru yaklaşmaktayken diğer polis, "Ellerinizi havaya kaldırın dedim!" diye bağırdı.

"Sakin, Caitlin, sakın" diye fısıldadı Caleb. Elindeki parşömeni bırakmadan kollarını hafifçe havaya kaldırdı. Dürterek Caitlin'den de aynısını yapmasını istedi. "Bize zarar veremezler."

Caitlin o an sakinlik dışında her hissi yaşıyordu. Polisi ve Caleb'e silah doğrulttuklarını gördüğünde kızgınlık hissetti. Bir sancı daha saplandı. Artık kendini kontrol edecek hâlde değildi. Gözleri çoktan bir polisin boynuna ve damarlarından akan kana zum yapmıştı bile. Ona ihtiyacı vardı.

Caitlin ileri atıldı. Ortadaki polise doğru sıçradı. Adamın tepki vermesine fırsat kalmadan onun üstüne çıkmış, boynunu kavrayıp arkaya yatırmış, uzamış dişleriyle boynuna yumulmuştu.

Sonra aniden bir tüfek patladı.

Kyle, mermer merdivenlerden yanında iki düzine yardak-
Kçısı ile beraber inerken saat gece yarısını gösteriyordu.
Uzun bir gece olmuştu. Şimdiye kadar her şey hayal ettiğın-
den çok daha iyi gitmişti. Yine de meclis liderleri Rexius'un
önüne çıkacak olmaktan dolayı hâlâ çekiniyordu. Binlerce
yıldır birliktelerdi ve Kyle biliyordu ki Rexius, budalaların
yaptıklarının yanına kalmasına izin veren biri değildi pek.
Hatalara hoşgörüsü sıfırdı. Kyle, şu Caitlin denen kızı elin-
den kaçırmış olduğu için telaşa kapılmıştı. Rexius en ufak
yanlışları bile affetmediği için Kyle kendini hazırlamış, ceza-
sını çekeceği zamanı bekliyordu. Rexius'un sadece doğru za-
manı kolladığının, bunu asla unutmayacağını farkındaydı.

Ancak Kyle'in bu geceki işleri şehrin her yerinde o kadar
yolunda gitmişti ki efendisinin ona hâlâ bozuk atabileceğini
hayal edemiyordu. Bu kadar ufak bir hatayı affettirmenin
çok ötesindeydi yaptıkları. Her şey bir yana, şu an tarihsel
bir dönüm noktasındaydılar ve Kyle bu savaşın generaliydi.
Efendisi nasıl cezalandıracaktı ki onu?

Aslına bakılırsa Kyle bunun hakkında düşündükçe bu

görüşmeyi daha fazla bekler olmuştu. Salgının gücünü, ne kadar hızlı yayıldığını, o ve adamlarının onu nasıl etrafa yaydığını bildirmeyi dört gözle bekliyordu. Rexius'un takdirini almayı, binlerce yıldır bekledikleri savaşın nihayet başlaması karşısındaki ortak heyecanını görmeyi diliyordu.

Kyle, Belediye Binası'nın altına doğru başka bir mermer koridordan inmeye devam ediyor, kocaman Orta Çağ'dan kalma kapıların arasından geçerken zafer sarhoşluğu yaşıyordu. Yıllardır bu günü beklemekteydi. Arkasındaki maiyetinin büyüklüğüne, yaklaşan savaşın kokusuna bayılıyordu. Fransız Devrimi sırasında kesilen kafalara tanık olduğundan beri hiç bu kadar kendinden geçmemişti.

Kyle, efendisinin bölmesine girip çiftli kapılardan geçerken birçok kıdemli vampir ayağa kalktı. Kyle'in arkasındaki maiyetinin içeri girmesini engellediler. Onu odada yalnız bırakarak kapıyı arkasından sertçe kapadılar. Kyle bu konuda gerilmiyordu. Ancak şu vardı ki Rexius ile uğraşırken asla seçim şansınız yoktu. Bir sonraki adımda ne yapacağını da bilemezsiniz.

Kocaman, mağara benzeri bu odada Kyle etrafa bakınırken yüzlerce vampirin sessizce, sıra olmuş hâlde duvar kenarlarında oturduklarını görünce şaşırdı. Sayıları epey artmıştı ve Kyle'in tanımadığı bir dolu vampir mevcuttu.

Bu vampirler sükûnet içinde dikkat kesilmiş, odanın kenarlarında bekliyorlardı. Gözden uzaktılar. Odayı, sadece liderleri Rexius hâkimiyet altında bulunduruyordu. Her zamanki gibi ortadaki büyük mermer tahtında oturmuş Kyle'a bakmaktaydı. Liderleri işlerin hep böyle olmasını isterdi.

Kyle öne çıkıp başını eğdi.

“Sayın efendimiz.”

Odayı ağır bir sessizlik kapladı.

Kyle başını kaldırdı.

“İşlerimizin gayet yolunda gittiğini duymaktan memnun olacağınızı tahmin ediyorum, efendim. Salgın şehrin her köşesine yayıldı. Birkaç gün içinde insanlar diz çökecekler.”

Bunu takip eden birkaç saniyelik rahatsız edici sessizlik sırasında Kyle, efendisinin kendisine ters ters baktığını hissedebiliyordu. Ah o buz mavisi gözler, tenini karıncalandırmıştı her zaman.

Kyle nihayet aşağı doğru bakıp başını eğdi. Daha fazla gözlerine bakmayı kaldıramıyordu.

“İyi iş çıkardın, Kyle” dedi liderleri yavaş, karanlık, düşünceli ve ciddi bir sesle. “Diğer meclisler rapor vermeye başladılar bile. Biz konuşurken sayımız artmakta.”

“Savaş muhteşem olacak, efendim” dedi Kyle. “Bunu sizin için yönetmekten onur duyuyorum.”

Takiben birkaç saniyelik sessizlik daha oldu.

“Öyle” dedi Rexius nihayet. “Bu savaş muhteşem olacak. Birkaç güne kalmaz New York elimize geçecek. Birkaç hafta içinde ise insan ırkı köleleştirilmiş olacak.”

Rexius gülümsedi, dudaklarını hafifçe yalıyordu. O bunu yaparken Kyle dehşete kapıldı. Rexius’un gülümsemesinin tek bir anlamı olabilirdi: Kötü haberler.

“Sana bildirmekten üzüntü duyuyorum” diye devam etti Rexius. “Sen o sırada burada, bizimle olmayacaksın.”

Kyle göğsünde bir acı hissetti ve korkuyla başını kaldırdı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Nerede olacaktı ki? Onu başka yere mi gönderiyordu yoksa?

“Burada olmayacak mıyım?” diye sordu Kyle şaşkınlıktan dili tutulmuş hâlde. Sesindeki kırıklığı fark edebiliyordu ve bu yüzden utandı. “Efendim, korkarım anlamıyorum. Hâlihazırda her şeyi kusursuz olarak icra ettim.”

“Ettiğini biliyorum. Hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni de bu zaten” dedi Rexius.

Kyle’in boğazı düğümlendi.

“Geçmişte yaptığın hatalar kalıyor geriye. Ben asla unutmam, Kyle.”

Kyle tekrardan yutkundü ve boğazının kupkuru olduğunu hissetti. Başına gelmesinden ürktüğü şey tam da buydu işte.

“O melezin kaçmasına izin verdin. Başka birini kılıca doğru götürebilir. Öyle olursa savaşımıza gölge düşer.” Kyle buz mavisi gözlerinin tüm etkisini hissedebilsin diye öne doğru çıktı. “Ağır bir gölge düşer.”

Kyle kendini savunmayacak kadar biliyordu bu işleri. Bu ancak her şeyi daha kötü hâle getirirdi. O nedenle kendini savunmak yerine orada dizleri titreyerek hiddet ve korku içinde bekledi. Tuzağa düşürülmüştü. Savaşlarını kusursuz bir şekilde başlatmıştı ve şimdi bunun için cezalandırılacaktı.

Kyle müstakbel geleceğinin ne olacağını merak ederken birkaç saniye daha geçti.

“Kara Metcezir Meclisi’nden Kyle, görevlerinde başarısız oldun ve kutsal ahdimizi çiğnedin. Seni kısmi olarak iyodük

asit cezasına ve ardından sonsuza kadar meclisimizden çıkarılmaya mahkûm ediyorum. Artık aramızda değilsin. Yaşayacaksın; ama yalnızca bir hayatın olacak. Artık senin adını sanını bilmeyeceğiz. Kovuldun. Sonsuza dek.”

Kyle’in gözleri korku ve şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Birden sürüyle mürit, etrafında belirip kollarından tutarak onu sürüklemeye başladı. Bu ceza çok aşırıydı. Adil değildi.

“Ama efendim, bunu yapamazsınız. Ben sizin en iyi askerinizdim, yüzyıllar boyu!”

Gittikçe daha fazla kol onu tutarken ve geri doğru sürüklerken Kyle mücadele ediyordu.

“Onu bulabilirim!” diye bağırdı sürüklenirken. “Onu geri getirebilirim! Tek başıma hem de! Onu nasıl bulacağımı biliyorum. Bana bu fırsatı vermelisiniz!”

“Şimdiye kadar bir sürü fırsatın vardı zaten” dedi liderleri, buz gibi bir gülümsemeyle. “Onu ben bulacağım. Ordumda bir sürü başka askerim var.”

Bu, Kyle’in çiftli kapıların içinden odanın dışına doğru sürüklenirken duyduğu son şeydi.

“Efendim!” diye bağırmaya başlasa da bitirmesine kalmadan kapılar yüzüne kapandı.

Kyle vücudunun her yerinde kollar hissederken daha ne olduğunu anlamadan, sırtüstü kalın bir taşla yatırıldı.

Başına toplanıp gittikçe sayıları artan vampirler onu yere çiviliyordu. Bu bir intikam çılgınlığıydı. Binlerce yıldır biriktiregeldiği tüm kan davalarını düşündü. Bu noktaya gelmek için pek çok kişiye çelme takması gerekmişti. Şimdi ödeşme zamanıydı.

İçlerinden biri, dudaklarında alaycı bir gülümseme ve elinde bir bakraçla öne çıktı. İyodik asitin kötü kokusunun burnuna gelmesi için bakracın içini görmesine gerek yoktu Kyle'ın.

“Hayır!” diye bağırdı. Diğerlerinin başına gelenlere şahit olduğu için çekeceği korkunç acıyı tahmin edebiliyordu.

Yukarı bakarken gördüğü son şey bakracın aşağı doğru eğildiği ve sıvının yüzüne dökülmeye başladığı andı.

Sonrasındaysa koridorlar onun çılgınlıklarıyla doldu taşı.

Caitlin, Caleb'e sımsıkı tutunmuş gökyüzünde uçarken açlık sancıları geçmeye ve nihayet kafası yerine gelmeye başlamıştı. Gözlerini aşağı çevirdiğinde üstlerinin tamamen kanla kaplı olduğunu görüp neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Hawthorne'un evinden çıktıklarını hatırlıyordu. Sonra polis, kontrolünü kaybedişi, son bir tüfek patlaması... Evet, hatırlıyordu şimdi. Tam dişlerini polisin boynuna yöneltmişti ki birden Caleb onu tutup çekmişti. Işık hızıyla geri çekmiş ve onu başka bir insana saldırmanın vebalinden kurtarmıştı.

Ancak bunun için acı çekmişti. O polis ateş etmiş ve Caleb'i kolundan vurmuştu. Kanı her ikisinin üzerine sıçramıştı. Ne var ki bu onu yavaşlatmamışa benziyordu. Her nasılsa üç polisi de onların tepki vermesine kalmadan ekarte etmiş, Caitlin'i hareket hâlindeyken kapmış ve yükselmişti. Her durumda kontrolü bırakmamasına hayrandı. Kendisi dışında kimseyi incitmeden onları oradan çıkarmayı başarmıştı. Onun kadar pişmiş, onun kadar kontrollü olmadı-

ğından dolayı utanıyor ve bir kez daha ona zarar gelmesine sebebiyet verdiği için kendini kötü hissediyordu.

Caitlin ve Caleb, Salem'in çeperindeki ormanlık üzerinde uçarken hava karanlıktı. Soğuk gecede uçarlarken Caitlin yavaş yavaş kendine geldiğini hissediyordu. Caleb'in güçlü, buz gibi elleri onu havada tutuyor ve bu sırada vücudundaki gerilimin boşaldığını hissediyordu. Açlık da hiddet de geçiyordu.

Ormanlık alana indiklerinde normale dönmüştü. Artık kafası yerine geldiği için son bir saat içinde yaşananlar vahşi ve delice bir düş gibi geliyor, neden o şekilde davrandığını anlayamıyordu. Neden çabucak hiddetle dolmuştu ki? Neden kendini kontrol edememişti?

Elbette cevabın zihinsel olmadığını biliyordu: Açlık sancıları bastırdığında kontrolünü kaybedivermişti işte. Başka bir insana, hayvani içgüdülerinin merhametine kalmış birine dönüşmüştü. Tanrı'ya şükürler olsun ki Caleb vardı. O polisin kanını kendi yüzünde görmeyi istemezdi. O gözü kararmış hâliyle yanlış bir şeyler yapmaktan onu alıkoyduğu için Caleb'e ne kadar minnettar olsa azdı.

Kolundan damlayan kanı gördüğünde kendini bir kez daha suçlu hissetti. Onun yüzünden vurulmuştu.

Uzanıp elini onun koluna koydu.

Caleb ona baktı.

"Çok üzgünüm" dedi. "İyileşecek misin?"

"İyileşeceğim. Vampirler insanlara benzemez, derimiz çabuk iyileşir. Birkaç saat içinde tamamen iyileşmiş olur. Sadece sıradan bir kurşundu. Gümüşten yapılsaydı o zaman

çok daha farklı olurdu; ama değildi. Lütfen endişelenme” dedi kibarca.

Koluna baktığında daha şimdiden hızlıca iyileşmeye başlamış olduğunu gördü. İnanılmazdı. Büyükçe siyah ve mavi bir lekeden başka bir şeye benzemiyordu hiç. Gözlerinin önünde iyileşiyor gibiydi.

Buna benzer bir gücün kendinde de olup olmadığını merak etti. Melez olmasına bakılırsa muhtemelen yoktu. Muhtemelen vampir güçlerinin çoğunluğu gibi sadece gerçek, ari-kan vampirlere hastı. İçinde bir yerler kendisinin de öyle olmasını diliyordu. Ölümsüz, süper güçlü, birçok silaha karşı bağışık. Bu özelliklerin bazılarına sahipti; ama tamamına değil. İki dünya arasına sıkışmıştı ve hangisini seçeceğini bilemiyordu.

Seçim şansı olduğundan da değil. Gerçek, tam anlamıyla vampir olmanın tek yolu başka bir vampir tarafından dönüştürülmektir. Caleb pek umut vaat edici durmuyordu; çünkü onun için bu yasaktı. Yasak olmasa bile içinde Caleb’in böyle bir şeyi teklif etmeyeceğine dair bir his vardı. Ölümsüz olmaktan yılmış ve onun ölümlülüğünü kıskanıyor gibi duruyordu. Onun gibi olmasını istiyormuş gibi bir düşünce yoktu Caitlin’in içinde. Onun iyiliği adına.

“Hâlâ sende mi?” diye sordu Caleb.

Caitlin neyi kastettiğini anlamayarak ona baktı.

“Harita” dedi.

Elbette. Buraya inmiş olmalarının sebebi.

Cebine uzandı ve haritanın hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. Tanrı’ya şükür fermuarlı cep diye bir şey vardı.

Haritayı ona uzattı.

Caleb haritayı açıp baktı.

“Uzakta değiliz” dedi haritayı indirip önlerindeki ağaçlı-ğa bakarken. “Kulübe yakında olmalı.”

Caitlin karanlıkta gözlerini kısarak etrafa bakındı. Tek gördüğü şey ağaçlardı.

“Hiçbir şey görmüyorum” dedi.

“Bu eski bir harita” dedi. “Elle çizilmiş, kabataslak. Hatasız olmadığına eminim; fakat işaretler bu alanı gösteriyor.”

Caleb ve Caitlin etraflarına bakındılar. Bir şey görmüyorlardı.

“Bu kulübe yüzlerce yıl önce buradaymış. Yok olma ihtimali var mıdır?”

Caleb ağaçlıkları taradı. Belirli bir yöne doğru yürümeye başladığında Caitlin ayaklarının altındaki yaprakları çatırtarak onu takip etti.

“Evet, mümkün. Hele bir de ahşaptan yapılmışsa. O zaman çok daha muhtemel. Ancak taştan yapılmış olduğunu umuyorum. Pek çok vampir kulübesi öyledir. O zaman ayakta kalabilir ya da en azından bir bölümü diyelim.”

“Öyle olsa bile şimdiye kadar çoktan keşfedilmiş ya da tahrip edilmiş olabileceğini düşünmüyor musun?” diye sordu Caitlin bunun üzerine.

“Olabilir. Tabii eğer...”

Caitlin bekledi. “Eğer?”

“Eğer üstü kapanmamışsa. Vampirler arasında bir ipucunu nesiller boyu aktarabilmeye yarayan bir gelenek vardır.

Bir taş kulübe inşa ederiz. Sonra yakınına salkım, akasya ve kat kat çalılık dikeriz. Kendi başına bırakılırsa o kadar hızlı ve vahşice büyüyüp o kadar kalın ve uzun olurlar ki, hele burası uzak bir yer ise hiç dokunulmadan kalır ve dışarıdan birinin onu fark etmesi imkânsız hâle gelir. Bu yöntemle yüzyıllar sonra bile yol gösterilenler onu bulabilir.”

Etrafına bakındı.

“Burada lehimize olan şey ormanın uzakta olması. Bu bana umut veriyor.”

Şeytanın avukatlığına soyunan Caitlin, “Diyelim ki o harita gerçektir” dedi. “Belki birisi tarafından oraya yerleştirilmiştir. Belki sadece yanlış yere yönlendiriyordur.”

Caleb ona bakıp gülümsedi.

“Çok ince bir aklın var. Belki bunu fazlaca düşünüyorsun. Evet, bu mümkün; ama şüpheli. O parşömen gerçektir.”

Caitlin’in elini tutup onu ormanın derinliklerine doğru sürüklediğinde, geriye kalan tek ses ayaklarının altındaki yapraklardan geliyordu. Caitlin soğuğun kemiklerine işlediğini hissetti.

Caleb birden büyük deri montunu çıkarıp onun omuzlarına örttü. Her zamanki gibi yine aklını okuması ve cömertliğiyle ona temas etmesi karşısında afallamıştı.

“Hayır” dedi. “Senin montunu ala...”

“Lütfen” diye kesti lafını. “Üşümüyorum.”

Omuzlarına sararken montu üstünde hissetmek Caitlin’in epey hoşuna gitti. Hayret verici şekilde ağırdı ve içinde hâlâ vücudunun sıcaklığı vardı. Derinin kokusuna bayıldı. O

kadar fazlaca giyilmiş, o kadar rahattı ki sanki Caleb bunu yüzlerce yıldır giyiyormuş gibi duruyordu. Ona çok büyük gelse de her nasılsa üstüne tam oturmuş gibiydi. Montu giydiğinde bir an sanki sevgililermiş gibi kendini Caleb'e ait hissetti. Bu hoşuna gitti.

Caleb kafasını aşağı çevirip parşömene baktı, sonra tekrar kafasını kaldırdı. Görünürde hâlâ bir şey yoktu.

Caitlin tüm yönlere dönüp karanlıkta gözlerini kısarak var gücüyle etrafı süzdü.

Gözleri karanlığa tam alıştığında bir şeyler gördüğünü düşündü.

"Caleb" dedi.

Caleb döndü ve o da parmağını uzattı.

"Gördün mü? Ufukta. Ağaç dallarından oluşan bir küme var. Sence olabilir mi?"

Caleb o tarafa bakıp gözlerini kısıtı. Onun elini tuttu ve gösterdiği yere doğru yöneltti. "Kaybedecek bir şeyimiz yok" dedi.

Ayaklarının altındaki yaprakları çıtırdatarak oraya yaklaşıırken Caitlin yüreklendi. İçine girilmesinin imkânı olmayan, birbirine girmiş dal ve dikenlerden oluşmuş bir yığın duruyordu. Tıpkı bir duvar gibiydi. Etrafını dolaştıklarında her yöne en az otuz metre boyunca yayılmış olduğunu gördüler. İçeri girilmesi mümkün değildi. Eğer verdiği tarife uyan bir şey varsa buydu işte. Kalın bir keski ve günlerini ağaç keserek geçirmeye hevesi yoksa hiç kimse bu şeyin yanına bile yaklaşamazdı. Merkezinde olan şey -eğer varsa tabii- her neyse pek de güzel dokunulmadan kalabilirdi.

Ancak şu vardı ki belki de bu şey sadece kocaman bir diken ve dal yığınıydı ve katlandıkları dert karşılığında bulacakları tek şey daha fazla diken olacaktı.

Caleb yavaşça başını salladı.

“Evet, bu o olabilir.”

Bir süre inceledikten sonra, “Geri çekil” dedi.

Caitlin, ne yapacağını merak ederek birkaç adım geri çekildi.

Caleb eldivenlerini yukarı çekti, ileri uzanıp var gücüyle gücüyle dallardan oluşan yığını yardı. İnanılmaz bir şeydi, tıpkı tüy yığınının testereyle girişmeye benziyordu.

Saniyeler içerisinde tek bir insanın içinden yürüyebileceği bir patika açmıştı. Tam yığının içinde kaybolmuştu ki Caitlin uzaklardan gelen sesini duydu: “Buraya!”

Caitlin daracık yoldan yürüyüp dallardan oluşan duvarın içinden geçerek otuz adım yürüdü ve sonunda ona ulaştı.

Onun omzunun üstünden baktığında küçük, taş bir duvar gördü.

“Onu buldun” dedi Caleb sırtarak.

Biraz daha dal temizleyip ufak taş kulübeye giden döşenmiş giriş yolunu açığa çıkardı. Caitlin’in elini tutup içeri girdi, genç kadın da arkasında, ona yakın durarak Caleb’i takip etti.

İçerisi karanlık ve küf kokuluydu. Birkaç adım atmışlardı ki Caleb duruverdi. Aşağılarında, yuvarlanan bir şeyin sesini duydular. Caleb uzanıp onu aldı. Havaya doğru tuttu.

“O nedir?” diye sordu Caitlin.

Caleb yüksekte tutuyor olsa da karanlıkta göremiyordu. Sonunda, "Eski mumlar. Sanırım hâlâ işe yararlar. Şunu tut" dedi.

Caitlin mumu aldığı anda Caleb, ellerini ışık hızıyla ovuşturmaya başladı. Caitlin daha önce buna benzer bir şey hiç görmemişti. Birkaç saniye içinde elleri o kadar hızlı hareket etmeye başladı ki onlardan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Caleb ellerini mumun üstüne koydu ve orada tuttu. Bir saniye sonra ellerini çektiğinde Caitlin mumun alev aldığını görerek şok oldu. Korkuyla karışık bir saygı içinde ona baktı. Bunu kendi de yapabilmeyi dilerdi.

Gülümseyerek, "Bana bunu öğretmelisin" dedi.

Mum ışığında onun da gülümsediğini görebiliyordu. Caitlin mumu yere doğru tuttu ve hepsi bir yana dağılmış birçok başka mum daha olduğu anlaşıldı. Demek duydukları yuvarlanma sesleri buydu. Caleb içlerinden bir tanesini aldı, fitilini düzeltti ve Caitlin mumu uzatarak yaktı. Şimdi ellerinde birer mum vardı. Mekânı aydınlatmak için bu kadarı yeterliydi.

Kulübe ufaktı; tavan Caitlin'in ayakta durmasına müsaade edecek kadar yüksek, Caleb'in eğilmesine sebep olacak kadar da alçaktı. Tek odası pek geniş değildi; üç metreye üç metre kadardı. Taştan duvarları pek nizami dizilmemiş duruyor olsa bile bir şey saklanacak yer görünmüyordu içinde. Uzak duvarda ufak bir şömine vardı, küçük bacası yıllar içinde yapraklarla dolmuştu.

Caitlin aşağı baktığında döşemelerin tahtadan olduğunu gördü. Hâlâ sapasağlamdılar. Ancak bu çok aklın almayacağı bir durum değildi; kulübenin hiç penceresi yoktu ve baca ile

giriş kapısı haricinde dışarıdan birinin içeri girmesi olanaklıydı. Yaprakların bu kadar büyüdüğüne bakılırsa yüzlerce yıldır kimse buraya yaklaşmamış olmalıydı.

Diğer taraftan, ne görülecek fazlaca bir şey ne de herhangi bir şey saklayacak, göz önünde bir yer vardı. İçerisi tamtakırdı. Ne yazık ki burası da başka bir çıkmaz sokağa benziyordu.

En azından içerisi kuru, sıcak ve korunaklıydı. Hiçbir şey bulamasalar bile geceyi burada geçirebilirlerdi. Biraz ısınır ve dinlenebilirlerdi.

“Şömineyi yakabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

Caleb şömineyi inceledi. “Neden olmasın?”

Ona mumu uzattı ve şömineden tarafa gidip hızlıca tüm birikintileri ve yaprakları çıkardı. Kalkan toz Caitlin’i hapsiştirdi.

Caleb şöminenin içine uzanıp daha da fazla yaprak çıkardı, hepsini bir yere topladı ve kulübenin dışına götürdü.

Caitlin onun çatıya tırmandığını duyabiliyordu. Ardından, bacadan yaprakları çıkarmasını işitti. Birden hafif bir esinti hissetti ve bacayı tamamen temizlediğini anladı. Birkaç saniyede Caleb dönmüştü. Elinde kuru, yanmaya hazır bir odun yığını taşımaktaydı. Her şeyi bu kadar hızlı halletmesi karşısında Caitlin şaşakaldı. Ah şu vampirlerin hızı! Akıl almazdı. Onlarla kıyasladığında kendini bir sünepe gibi hissediyordu.

Caleb odunları şömineye koydu, Caitlin’in elinden mumu aldı ve birçok noktadan ateşledi. Birkaç dakika içinde ufak kulübelerinde çıtır çıtır yanan bir ateşleri olmuştu. Bu ısı için Caitlin ona minnettardı.

Ellerindeki mumları duvarın epey yukarısına astığında mumlarla ateş odayı epey sıcak ve aydınlık yaptı. Artık elleri boş olduğu için ateşe yaklaşıp sırtını duvara dayadı. Ateşin önünde ellerini ovuşturmaya başladığında kendini daha iyi hissetti.

Caleb de aynı şekilde ateşin diğer yanına oturup sırtını duvara dayadı. Küçük odanın içinde karşılıklı otururlarken ayakları neredeyse birbirine değiyordu.

Caleb gözlerini önce zeminde, sonra duvarlarda, ardından da tavanda gezdirerek odayı inceledi. Şöminenin tuğlalarına çevirdi gözlerini. Muhtemel her ayrıntıyı tetkik etmeye çalışıyordu. Caitlin de aynısını yapmaya başladı. İkisinin de aklında aynı şey vardı: Buraya ne saklanmış olabilir? Nereye?

“Yer kesin burası” dedi Caleb. “Elizabeth’in yaşadığı yer burası. Soru şu: Harita bizi neden buraya gönderdi? Ben hiçbir şey göremiyorum” dedi nihayet yenilgiyi kabullenerek.

“Ben de” diye itiraf etti Caitlin.

Üstlerine rahatlatıcı bir sessizlik çöktü. Gün içindeki baş döndürücü olaylardan sonra Caitlin bitap düşmüştü. Sadece gece kalacakları bir sığınakları olduğu için mutlu ve başka bir şey düşünemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Caleb’in omuzlarını saran montuna bayılıyordu. Hâlâ kotunun cebinde duran defterini hissedebiliyor, onu çıkarıp bir şeyler karalamak istiyordu; ama çok yorgundu.

Gözlerini odanın içinde gezdirip Caleb’i inceledi. Soğuğa, yorgunluğa ve hatta görünüşe göre açlığa bu kadar dayanıklı olması karşısında şaşırıyordu. Aslına bakılırsa geceleri daha enerjik oluyordu. Başlarından geçen bunca şeye, vurulma-

sına rağmen hiçbir şey olmamış gibiydi. Koluna baktığında tamamen iyileşmiş olduğunu gördü.

Caleb ateşe doğru bakar hâlde düşüncelere dalmışken gözleri yoğun bir kahverengi parıltısı yayıyor ve Caitlin de onun hakkında daha fazla şey bilmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

“Bana kendinden bahsetsene” dedi Caitlin. “Lütfen.”

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu gözlerini ateşten ayırmadan.

“Her şeyi” dedi. “Gördüklerini... Aklım almıyor bile. Hiç unutmadığın şey nedir?”

Caleb orada kaşlarını çatmış şekilde otururken odayı uzun bir sessizlik kapladı.

“Söylemek zor” dedi yumuşak bir giriş olarak. “Başlarda, yani ilk ömürlerimde, asırları devirerek hayatta kalmanın verdiği heyecanla dolup taşıyordum. Tüm değer verdiklerim öldüğünde bile ben hayatta kalmıştım. Önce arkadaşlarını, aileni, sevdiğin herkesi kaybetmeye başlıyorsun. En çok can acıtan şey, en zor olan zaman da bu. Çok; ama çok yalnız hissediyorsun.”

“İlk birkaç yüzyıldan sonra insanlar yerine mekânlara bağlanmaya başlıyorsun. Köylere, şehirlere, binalara, dağlara. Tutunduğun şey bu oluyor.”

“Asırlar asırları takip ettikçe bu mekânlar bile yok oluyor. Kasabalar ortadan kalkıyor. Yeni kasabalar çıkıyor. Ülkeler başka ülkelere dönüşüyor. Savaşlar sevdiğin bütün kültürleri ortadan kaldırıyor. Diller kayboluyor. Böylelikle mekânlara da tutunmamayı öğreniyorsun.”

Boğazını temizledi.

“Sevdiğin yerler kaybolduğunda sahip olduklarına tutunuyorsun. Yüzlerce yıl boyunca el yapımı, paha biçilemez hazineler topladım. Bundan büyük keyif aldım; ama yüzlerce yıl geçtikten sonra o da çekiciliğini yitiriyor, anlamsızlaşıyor.”

“Nihayet binlerce yıl geçtikten sonra hayata daha farklı bakmaya başlıyorsun. Kendini insanlara, mekânlara ya da sahip olduğun şeylere bağlamıyorsun. Kendini hiçbir şey bağlamıyorsun.”

“O zaman seninle kalan nedir?” diye sordu Caitlin sözü bittiğinde. “Neye değer veriyorsun? Bir şeyler olmalı.”

Caleb düşünceli düşünceli baktı.

“Sanırım” dedi sonunda, “Seninle kalan, her şey toz toprak olduğunda bile... içinde yer edenler oluyor.”

“İçinde yer edenler mi?”

“İçinde yer eden birtakım insanlar, birlikte geçirdiğiniz zamanlara dair hatıralar, onların sende yarattığı duygular.”

Caitlin bir sonraki sözlerini dikkatlice seçmek niyetindeydi.

“Yani sanki... ilişkiler gibi mi? Yani romantik olanlar gibi hani?”

Odayı bir sessizlik kapladı. Caleb’in de kelimelerini seçtiğini görebiliyordu.

“Bir değeri olan her türlü ilişki tabii. Ancak sanırım günün sonunda en fazla içinde kalanı romantizm oluyor” dedi sonunda. “Bundan daha fazlası var. Başta olay romantizmdir. Ancak zaman geçtikçe o kişi... senin bir parçan hâline

gelir. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum; fakat yüzyıllar geçtikten sonra kalan bu oluyor işte.”

Caitlin dürüstlüğünden etkilenmişti. Nerede doğduğundan, nerede büyüdüğünden falan bahsetmesini bekliyordu başta. Ancak o, alışıldığı üzere, çok daha fazlasını yapmıştı. Sözleri içine dokunmuştu; ama bunun nasıl olduğundan kendisi de emin değildi. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

“Bu kadar zamandan sonra insanlarla tanıştığında derhâl onları diğer hayatlarında nasıl bildiğini kafanda oturtmaya çalışıyorsun. Şimdilerde tanıştığım her insanla başka bir yaşama gelişte kayda değer bir vakit geçirdiğimi fark ediyorum. Onlar asla hatırlamıyor; ama ben hep hatırlıyorum. Onları daha önceden nasıl tanıdığımı fark edeceğim anı beklerken buluyorum kendimi. Sonra birden dank ediyor ve her şey yerine oturuyor.”

Caitlin bir sonraki soruyu sormaya korkuyordu. Duraksadı.

“Peki... ya biz?”

Caleb ateşe bakmaya devam ederken Caitlin’in kaşları çatıldı. Cevap vermeden önce uzunca bir süre bekledi.

“Sen her şeyin... bulanık olduğu bir zamanda tanıştığım tek kişisin. Biliyorum, bir yerlerde seninle tanıştım; ama nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum. Bir şey benden gizli tutuluyor ve neden olduğunu anlayamıyorum. Sadece diyebilirim ki herhâlde seninle -bizimle- ilgili bir şeyi bilmemem gerekiyor.”

Caitlin ne diyeceğini bilemiyordu. Ona karşı hissettikleri karşısında ezilmekteyken ağzını açmak konusunda kendisine güvenmiyordu. Biliyordu ki ne demek isterse istesin bunlar ağzından yanlış şekilde çıkardı.

Ayağa kalkıp bir parça odun aldı ve titreyen eliyle onu ateşe atmaya hazırlandı. O kadar heyecanlıydı ki elindeki odun kaydı ve pat diye yere düştü.

Caitlin ve Caleb durup birbirlerine baktılar. Ahşaptan gelen ses boşluktandı. Yer döşemeleri. Altlarında bir şey vardı.

İkisi aynı anda kütüğün düştüğü noktaya doğru hareketlendiler. Caleb eliyle o bölgeyi sildi. Yüzlerce yıllık toz kalkıp çıplak döşemeyi açığa çıkardı. Caleb parmağıyla sertçe vurduğunda gelen ses yine boşluk sesiydi.

Caleb, “Kenara çekil” dedi.

Caitlin tam duvara yaslanmıştı ki Caleb kolunu gerip döşemeye bir yumruk attı. Tahta çatırdadı. Caleb tam ortada bir delik açtı ve eliyle uzanıp kalan döşemeyi çıkardı.

Caitlin bir mum alıp deliğin içine koydu. Çok fazla alan yoktu. Zemindeki kirlilik görülebiliyordu. Caitlin mumu kaydırıldı. İlk başta bir şey görünmedi; fakat mumu köşeye doğru götürdükçe aniden bir nesne belirdi. “Orada.”

Caitlin yavaşça uzanıp onu çıkardı. Yukarı doğru tutup üstündeki tozu sildi.

Küçük, kırmızı satenden bir keseydi. Ufak bir iple bağlanmıştı.

Mumu Caleb’e uzatıp keseyi açmaya başladı. Bunun ne menem bir şey olabileceğini merak ediyordu. Sikke mi, bir parça mücevher mi? Nihayet açmayı başardığında heyecandan kalbi yerinden çıkacaktı neredeyse. Elini nazikçe içine uzattığında soğuk bir metal hissetti.

Elini çıkardığında ona baktılar.

Ufak bir anahtardı.

Kesenin içinde bir şey kalmadığından emin olmak için tekrar içine baktı. Bu kadardı. Sadece bu anahtar...

Caleb'e uzattı. O da anahtarı havaya kaldırıp ateşe doğru yaklaştı ve her tarafını incelemeye başladı.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu Caitlin.

Caleb, hayır anlamında başını salladı.

Caitlin ona yaklaştı. Şimdi ikisi de ateşin yanına oturmuş anahtara dokunuyorlardı. Caitlin anahtarı çevirdiğinde bir şey fark etti. Parmağını yalayıp metali boylu boyunca ovaladı. Son toz kümesi de kalktıktan sonra üstüne kazınmış zarif bir yazı açığa çıktı.

Vincent'in evi.

Caleb'e baktı. "Yerini biliyor musun?"

Caleb geri yaslandı, kafasını sallayıp iç çekti.

"Sanırım araştırmamız henüz bitmedi" dedi sonunda.

Caitlin onun sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. Şurası açıktı ki kılıcı burada bulmayı ummuştu. Caitlin üzgün ve bir şekilde suçlu hissediyordu. O da tüm bu ipuçlarından dolayı hüsrana uğramıştı. Geriye yaslanıp uzun bir araştırma başlatacağa benzeyen bu şeyi sindirmeye çalıştı. En azından burası onlara bir ipucu vermişti. En azından bir çıkmaz sokak değildi. Şimdi en azından bir anahtarları vardı. İyi de ne için?

Daha düşüncesini tamamlayamadan acıyla birden yana düştü. Bir açlık sancısı saplanmıştı. Şimdiye kadar olanların en kötüsü hem de. Zar zor nefes alabiliyordu.

Omzunun üstünde o eli hissetti. "Caitlin?"

Caleb cevap vermesini beklemedi. Caitlin güçlü bir elin onu kolundan tuttuğunu, ardından kaldırdığını, sonra da onunla birlikte kulübeden dışarı, dallarla örülü duvarın içinden ormana koştuğunu hissetti.

Sancılar ardı ardına saplanırken ormanın içinde kucakta taşındığını ve inanılmaz bir hızla ağaçların yanından geçtiklerini fark edebiliyordu.

İçinde büyüyen hiddeti hissedebiliyordu. Beslenme arzusu. Öldürme isteğini. Vücudu süratle değişiyor ve onun kollarında kıvranırken daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Caleb nihayet durdu. Onu indirip ayaklarının üstünde durmasını sağladı. Onu omuzlarından tutmuş gözlerinin içine bakıyordu.

"Beni dinlemelisin. Biliyorum şu anda dinlemek güç; fakat odaklanmak zorundasın."

Onun sözlerine ve gözlerine odaklanmak için elinden geleni yapıyordu. Gözleri kızıl bir sisle kaplanırken damarlarında öldürme arzusu kol geziyordu.

"Bu beslenme ihtiyacı. Kana ihtiyacın var. Şu an bir ormandayız. Sana öğretebilirim. Birlikte avlanabiliriz."

Sana öğretebilirim. Sana öğretebilirim. Bu kelimelere tutunmaya çalıştı.

Kolundan çekildiğini hissetti ve o daha farkına bile varmadan karanlığın içine dalmışlardı.

Samantha şafak vakti uyanıp etrafa bakındı. İşte orada yatakta, hemen yanında şu genç çocuk duruyordu: Sam. Öyle kolay baştan çıkarılmıştı ki. Neredeyse kendisini kötü hissedecekti. Bir insanla yatarak yasayı çiğnediğini biliyordu; ama bu seferki o kadar taze ve gençti ki kuralları bir kenara bırakmaya karar vermişti. Neden olmasındı ki? Zaten kimse bilmeyecekti. Tabii kendisi bunu asla söylemez ve Sam'in de gidip birilerine söyleyecek kadar hayatta kalmasına izin vermezdi. Birkaç yüzyılda bir kendisini şımartması gerekiyordu. O kadarcık da oluversindi.

Ayrıca onunla ilgili bir şey vardı. Öyle bir şey ki bir insana göre onu katlanılabilir kılıyordu. Kendisine karşı dürüst olursa katlanılabilir olmaktan da öte bir şeydi. Tam olarak ne olduğunu çıkartamıyordu. Her şey bir yana, canını en çok sıkkanı da buydu.

Hislerinin onu sarsmasıyla bir anda yatakta doğruldu. Hâlâ çıplakken atik bir hareketle ayağa kalktı ve sessizce odanın içinde yürüdü. Kıyafetlerini yerden alıp hızlıca giyirken cam kapılardan dışarı baktı. Şafak söküyordu. *Ne ka-*

dar da ironik, diye düşündü. *Gece uyuyup gündüz uyanmak. Tıpkı bir insan gibi.* Bunu düşünmek içini kaldırdı; fakat insanın istisnalar yapması gereken zamanlar yok değildi.

Omzunun üstünden baktığında çocuğun horlayarak uyuduğunu gördü. Onu yormuştu, orası kesin. Sam'in böyle bir deneyimi hiç yaşamadığını ve bir daha da asla yaşamaya-çağını biliyordu. Ne de olsa iki bin yıllık deneyimi vardı. Çocuk şanslıydı kesinlikle. En azından şimdilik. Önümüz-deki haftalarda, ona doyduktan ve babasıyla ilgili öğrenmesi gerekenleri öğrendikten sonra aynı oranda şanssız olacaktı. Ondan kurtulacaktı; ama şimdilik eğlenceli bir oyuncaktı. Epey eğlenceli.

Çocuk derin derin uyurken o ayakta çevik ve esnek şekilde hareket ediyordu. Tıpkı bir kedi gibi. Tüm evi baştan başa dolaşır ve ona tek bir ses dahi duyurmazdı, tabii kendisi istemezse. Vampir olmanın pek çok avantajlarından biri de buydu.

Öyle ahmak davranmıştı ki bu evin onun olduğuna gerçekten inanmıştı. Evin içinde hiçbir battaniye, yorgan ya da yastık -ya da başka herhangi bir şey- olmamasını ona nasıl açıklayacağını düşünmüştü kara kara. Oysa çocuk tek bir şey bile sormamıştı. Ev en azından kısmen eşyalıydı. Muhtemelen çaresiz bir emlakçının, evi birilerine göstermek umu-duyla hazırladıklarıydı bunlar. En azından bunları iyi bir şekilde kullanmıştı.

Damarlarının tekrardan ısındığını hissedebiliyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğini fark etti. Beslenmesi gereki-yordu. Onunla yattıktan sonra, her zaman yaptığı gibi, işini beslenmekle bitirmemek yeterince zor gelmişti zaten. Ancak

ona canlıyken ihtiyacı vardı. Anahtar oydu ve bu yüzden kendisini kontrol etmesi gerekiyordu. Ne var ki bu açlığını geçirmiyordu. Boş evin içinde yürüdü, yeni aydınlanan gökyüzüne ve saf bir insanoğlunun yoldan geçmesini umarak boş taşra caddesine baktı. Belki erken kalkmış küçük bir çocuk. Ah ne güzel olurdu.

Daha düşüncesini tamamlayamadan, cilası parlayan bir BMW caddeden geçip park yerine doğru döndü. Araba eve doğru yaklaşırken yoldaki çakıl taşlarının sesi geliyordu. Hangi Tanrı'nın cezası bu saatte evin otoparkına gelebilirdi ki? Onun burada olduğunu kim biliyordu?

Bunun kendi meclisinden birisi olabileceğini düşünürken bir anlığına kalbi tekleyiverdi. Sam'le yattığını biri görmüş müydü? Bir vampir hasmı onu ispiyonlamıştı da şimdi onu cezalandırmaya mı gelmişlerdi?

Arabanın kapısı açıldı. Dışarı çıkan bir insandı. Üstüne ucuz bir takım geçirmiş ve elinde 'satılık' tabelası taşıyordu. Evin ön kapısına doğru yürüyordu.

O kadar rahatlamıştı ki sesli bir şekilde güldü. Bir başka zavallı insandı yalnızca. Hem de bu seferki bir emlakçıydı. En kötüsü.

Tabii ya. Şimdi anlıyordu. Muhtemelen evi birilerine göstermeye hazırlanıyordu ve buraya erkenden gelip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemişti. Etekleri tutuşuyordu ve çaresizdi.

Samantha, eve yaklaşan emlakçının kaşlarının önce kafa karışıklığı sonra da endişeyle çatıldığını gördü. Evin içinde birilerinin olduğuna dair işaretleri fark etmişti. Sam'in pika-

bı parktaydı. Açık kalmış bir ışık vardı. Tam anlamıyla kafası karışmış görünüyordu. Işığı açık mı bıraktım ya da o kimin arabası olabilir ki diye düşünüyormuş gibiydi. İşin içinde bundan daha fazlası olduğunu fark edince yüz ifadesi sinirli bir hâl aldı.

Samantha gülümsedi. Bu kadar sinirlenmesine bayılmıştı ve işlerin emlakçı için çok daha sarpa saracağını düşününce dört köşe oldu. Yerinde duramıyordu resmen.

Ön kapıyı sonuna kadar açıp dışarı çıktı ve doğruca ona doğru yürüdü.

Adamın bakışları ateş saçıyordu artık.

Çimenliğin diğer tarafından kasıla kasıla ona doğru yürürken, “Bu evde ne yaptığını zannediyorsun sen?” diye bağırdı. “Bunun haneye tecavüz olduğunun farkında mısınız? Siz genç çocuklar her şeyin şaka olduğunu, canınız nereye isterse girebileceğinizi zannediyorsunuz. Bundan bıktım. Bu sefer yakayı kurtaramayacaksın. Canıma tak etti!” diye bağırdı. Telaş içinde cebinden telefonunu çıkarırken kasıla kasıla ona doğru yürüyordu.

Samantha’nın yüzüne yayılan gülümseme bardağı taşıran son damla oldu.

“Bunun şaka olduğunu zannediyorsun değil mi?” dedi telefonunu kulağına doğru götürürken. Yürüyüş hızı iki katına çıkmıştı.

Ona uzanıp kolunun alt tarafından kavramış gibiydi. Arkasını döndüğünde kızın çekince kendiyile birlikte geleceğini zannediyordu.

Samantha’nın başka planları olduğunu öğrenince yüz

ifadesi birden değişti. Parmakları tam olarak tenini kavramadan Samantha çevik bir hareketle kolunu büküp arkaya çevirdi; resmen ortasından çatlatmıştı.

Adam bağırmaya başlarken yüzü acı içinde kıpkırmızı olmuştu. Ses çıkarmasına müsaade etmeden kafasını tuttu ve doğrudan kendi dizine çarptı. Önce bir çatlama sesi geldi. Vücudu hamur gibi yumuşarken bir sessizlik oldu.

Bedeni yere düşmeden Samantha hemen atılmış ve dişlerini boynuna saplamıştı. Beslenebildiği kadar beslenirken gözleri yuvalarında geriye doğru kaydđ. Adamın kanı damarlarına karışırken içi kıpır kıpırdı.

İşi bittiğinde cansız bedeni alıp arabaya götürdü, bagajı açıp içeri attı. Kapağı kapamadan adamın pantolonuna uzanıp arabanın anahtarlarını aldı.

Eve geri dönerken ağzının kenarında kalan son kan izini de sildi ve hayranlıkla tan vaktindeki gökyüzünü izledi.

Bugün şahane bir gün olacaktı.

Caitlin koşmaktaydı. Tekrardan açıklıktaydı. Dizlerine gelen çimenlerin üstünde koşturuyordu. Şafak vaktiydi. O koştukça dünya yön değiştiryormuş gibi ydi. Kocaman parlayan güneşe doğru koşuyormuş gibi hissediyordu.

İşte orada, ufuk çizgisinde duruyordu babası. Güneş siluetini aydınlatıyordu. Kollarını kocaman açmış onu kucaklamayı bekliyordu. Gerçi tam hatlarını çıkaramıyordu; ama gülümseyerek ona sarılmayı beklediğini gayet iyi biliyordu. Biraz daha hızlı koşabilseydi keşke.

Caitlin tüm gücüyle koştu; fakat ne kadar hızlı olursa olsun babası uzaklaşmaya devam etti.

Şaşırmamıştı. Rüyanın gidişi hep böyleydi. İçinde bir yer bunu rüyanın içindeyken bile biliyordu.

Ancak bu sefer bir şeyler oldu. Bu sefer aniden şansı dönmüştü. Babası gerçekten yakınlaşıyordu.

Önce kırk metre, sonra on beş, sonra on metre yakınına geldiğinde ilk kez onu gördü. Orada duruyordu işte; kocaman, uzun, sırtı dik, tüm haşmetiyle üstüne güneş vurmuş

hâlde. Güzel bir adamdı. Bir savaşçı. Bir şekilde Caleb'e benziyordu.

Doğrudan kollarına doğru koştu ve kocaman sarıldı. Babası da onu kucakladı. Nihayet onun kollarında olmak o kadar iyi geldi ki.

"Baba!" diye haykırdı.

"Kızım" dedi derin, güzel, teskin edici sesiyle. "Seni öyle özledim ki! Hep seni izliyordum. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki" dedi.

Kızını omuzlarından tuttu, kollarını ileri uzatıp gözlerinin içine baktı.

Açık yeşil gözleri, arkadan gelen güneşle beraber Caitlin'in gözlerine yansıyor.

Ne o tarafa ne de başka bir tarafa bakmaya dayanabiliyordu. Öyle bir sıcaklık ve sevgi yayıyordu ki şu gözler.

"Hatırlıyor musun Caitlin?" diye sordu. "Hatırlıyor musun eski zamanları? Gittiğimiz yerleri? Tepeler. Kızıl tepeler."

Aklına kocaman, kızıl tepelerdeki devasa kayaların tüm kumsal boyunca denize doğru yayıldığı bir manzara geldi. Büyülü bir yerdi. Evet, hatırlıyordu. Tazeleniyordu hafızası.

"Beni orada bul" dedi. "Araştırmana devam et ve beni orada bul."

Babası solmaya başladı. Tam onu yakalamak için elini uzatmıştı ki birden kayboldu.

Caitlin irkilerek uyandı.

Sırtüstü uzanmış, ağaçların tepesine bakıyordu. Uzak-

larda, ağaçların üstünden geçen bulutları görebiliyordu. Bir bulut kümesi üstlerinden geçmekteydi.

Nerede olduğu konusunda bir fikri olmasa da hâlâ rüyadaymış gibi hissediyordu. Rüzgârın yapraksız, çıplak dalların arasından geçerek estiğini duyabiliyordu. Sanki tüm dünya canlanmış, sallanıyor ve ses çıkarıyordu.

Açıklık bir alanda olmasına rağmen rahat hissediyordu. Altına baktığında ormanın içinde yerde, yumuşak çam yapraklarının üstünde yattığını gördü. Birkaç adım ötesinde Caleb uzanmıştı. İçinden bir şeyler aktı. Ona bu kadar yakın uyumak harika bir histi. Yakın bir zamanda uyanmamasını diledi zira bu şekilde sonsuza kadar uzanabilirdi. Dünyadaki her şey yolundaydı sanki.

Tekrardan gökyüzüne bakıp buraya nasıl geldiklerini hatırlamaya çalıştı. Önceki geceyi anımsamaya uğraştı.

Beslendiğini hatırlıyordu. Ufak bir geyik ailesi görmüşlerdi. Caleb onu sakinleştirip nasıl beklemesi gerektiğini öğretmişti. Ona içindeki hissi nasıl kontrol edeceğini göstermişti. Kafasının berraklaştığını hatırlıyordu.

Geyikleri kovalamaya başladığında vücudu onu şaşırtmıştı; ona ne yapacağını, nereye gideceğini göstermişti. Işık hızıyla ağaçların arasından geçip kovalarken ve sonra sıçırarak bulmuştu kendini.

Kollarını bir geyiğin etrafına dolayıp onunla dolaşmaya çıktığını hatırlıyordu. Öyle hızlı olmuştu ki hayal edebileceğinin çok çok ötesindeydi. Sonunda damarı bulup dişlerini geçirmişti. Hissettiği şey kendinden geçirmişti onu.

Geyiğin kanı damarlarında dolaştığında olduğu kadar canlı hissetmemişti daha önce. Kendinden geçmişti. Ömrüne ömür katılmıştı sanki.

Yavaş yavaş ağırları ve açlığı geçmişti. Kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissetmişti. Sanki dünya ona aitmiş gibiydi.

Caleb'e baktı. O da dün gece beslenmişti. Ardından buluşmuşlar, önce keyfe gelmiş, sonra da yorulmuşlardı. Ormanın içinde birbirine yakın şekilde yere sırtüstü uzanıp sallanan ağaçları seyre, rüzgârı dinlemeye dalmışlardı.

Sonra ikisi de uykuya dalmıştı.

Şimdi orada uzanmışken Caitlin, Caleb'e yaklaştı; onun kollarında olmanın nasıl olduğunu tatmak istiyordu. Deri montu hâlâ üzerindeydi. Eldivenli ellerinin tersiyle yanağını okşadı. Yumuşacıktı. Birlikte olduklarını, bir çift olduklarını hayal etti.

Caitlin bir hışırtı duydu ve doğruldu.

Tam önünde, yavaşça yaklaşan bir kurt sürüsü vardı. Daha önce hiç kurt görmemişti ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Korkmuyor olması yeterince garipti zaten. Meraklanmış ve büyülenmişti. Aslında onları izlerken tuhaf bir akrabalık hissi yaşıyordu.

Onları izlerken bir elini Caleb'in üstüne koyup onu sarstı.

Caleb aniden alarma geçmiş hâlde doğruldu. Sürü yaklaşırken ikisi de onları izledi. Bir adım ötelerinde dolanmakta ve onları koklamaktaydılar.

"Korkma" dedi Caleb yumuşak bir sesle. "Düşüncelerini hissedebiliyorum. Sadece merak ediyorlar. Kımıldamadan dur."

Caitlin hiç kımıldamadan durdu. Sürü liderinin yakınına gelişini, yüzünün birkaç santim ötesinde durup burnunu yanaklarına uzatışını seyretti.

Birkaç gergin saniye boyunca Caitlin ne yapacağını merak etti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi ve içinden onu itmek geliyordu. Ancak bunun yerine Caleb'in sözünü dinleyip kımıldamadan durdu.

Birden kurt geri dönüp uzaklaşmaya başladı.

Sürü de onu takip etti.

Bir tanesi hariç. Ufak bir kurt, küçük bir köpekten daha büyük olmayan bir yavru kalakaldı. Önce sekti, sürünün arkasından baktı, sonra da Caitlin'e doğru yürüdü.

Kucağına çıkıp oturdu ve kafasını eğdi. Yanlarından ayrılmak istemediği belliydi.

"Sürü artık onu istemiyor" dedi Caleb. "Yaralanmış. Sırtlarına yük olacak. Sabırlı olamayacak kadar da aç durumdalar. Onu bıraktılar."

Caitlin odaklanıp Caleb'in yaptığı gibi hayvanın aklından geçenleri okumaya çalıştı. Tam olarak okuyamıyordu ama bir enerji... Onun duygularını hissediyordu. Dişi kurt çok yalnız ve korkmuş hissediyordu.

Caitlin uzanıp onu kucağından kollarına aldı. Hayvanın kafasını okşarken o da geri yaslanıp yüzünü yaladı.

Caitlin gülümsedi.

"Bir arkadaşın oldu" dedi Caleb.

"Onu alabilir miyiz yanımıza?" diye sordu.

Caleb kaşlarını çatı.

“Bu pek iyi bir fikir olmaz” dedi. “Kokusu... başka şeyleri başımıza toplayabilir.”

“Onu burada bırakamayız” diye yalvardı Caitlin. Birden korumacılığı depreşmişti. “*Bırakamayız.*”

“Gittiğimiz yer ciddi tehlikeli. Bir sürü şeyin ortasında kalabilir.”

“Burada da tehlikede olmayacak mı?” diye sordu. “Ölecek, kendi başına.”

Caleb uzunca bir süre düşündü.

“Sanırım yanımıza alabiliriz...”

Kurt denileni anlamışçasına koşup Caleb’in kollarına atladı ve yüzünü yaladı.

Caleb onu severken kocaman gülümsedi. “Tamam, tamam, bu kadarı yeter küçük dostum.”

“Ona hangi ismi verelim?” diye sordu Caitlin.

Caleb düşündü. “Bilmiyorum” dedi sonunda.

Birden Caitlin’in aklına dank etti. Gül ve Diken.

“Gül” dedi hemen. “Ona Gül diyelim.”

Caleb ona baktı ve başıyla onayladı. “Gül” dedi. “Evet, bu harika.”

Gül, yeni ismine tepki veriyormuşçasına Caitlin’in kucağına koştu ve göğsüne atıldı.

“Bir kurt sürüsü çok güçlü bir işarettir” dedi Caleb. “Bu, doğadaki enerjinin bizimle olduğu anlamına gelir. Arayışımızda yalnız değiliz.”

“Dün gece bir rüya gördüm” dedi Caitlin. “Daha önce-

kilerin hiçbirine benzemiyordu. Çok berraktı. Tıpkı bir... ziyaret gibi. Babamdan.”

Caleb dönüp ona baktı.

“Rüyada her şeyi hatırladım. Eski bir anıyı. Bir yaz, hatırlıyorum, beni bir yere götürmüştü. Bir adaya. Okyanus kıyısında kocaman çakıllar, dimdik tepeler vardı. Kırmızı tepeler güneşte parlıyordu...”

Caleb’in birden gözleri parladı. “Aquinnah Tepeleri’ni görmüşsün” dedi. “Evet. Bu çok akla yatkın.”

“Rüyamda bana oraya dönmemi söyledi. Bana onu orada... *bulmamı* söyledi.”

“Bu bir rüya değildi” dedi Caleb doğrularak. “Vampirler gündüz düşlerine gelir. Baban tepelere gitmemizi istiyor.”

“Ya bulduğumuz anahtar ne olacak?” diye sordu Caitlin.

“Onun ne için olduğunu bilmiyoruz” diye yanıtladı. “Vincent’in evi herhangi bir yerde olabilir. Burası çıkmaz bir sokaktan hâllice. Zaten gidecek başka yerimiz de yok.”

Caleb ayağa kalktı. “Hemen tepelere gitmeliyiz.”

Sam tuhaf mı tuhaf yatak odasında uyanıp etrafa baktı. Nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yatak pek rahattı, uzun zamandır içinde yattıklarından çok daha rahat hem de. Ancak yatağın kime ait olduğunu ya da kendisinin burada ne aradığını hatırlayamıyordu.

Sonra jetonu düştü. Samantha.

Dönüp ona bakındı; ama o gitmişti. Tüm bunlar olmuş muydu gerçekten? Yoksa hepsi bir rüya mıydı?

Doğrulup gözlerini ovuştururken çıplak olduğunu fark etti. Yatak takımı olmayan bir şiltenin üzerinde yatmaktaydı. Kıyafetleri zemine saçılmıştı. Kılını kımıldatacak hâli yoktu; ama iyi anlamda. Değişmiş bir erkekti artık. *Erkek* buradaki kilit kelimeydi. Hayatında ilk kez gerçek bir erkek gibi hissederek uyanmıştı. Daha önce hiç böyle bir gece yaşamamıştı ve daha şimdiden bir daha asla yaşamayacağını tahmin edebiliyordu. Samantha olağanüstü bir kadındı.

Sam ayağa sıçradı, giyindi ve boş evin içinde dolaştı. Cam kapılardan baktığında günün yeni doğmakta olduğunu gördü. Bu da çılgıncaydı. Kim bilir ne zamandır güneşin doğu-

şunu görmemişti. Aslında herhangi bir gün saat on ikiden önce kalktığı nadirdi.

Açtı, susuzdu; fakat daha çok yorgun hissediyordu.

“Samantha?” diye bağırdı evin içinde dolaşıp kıza bakılırken.

Odaları bir bir dolaştı; ama onu hiçbir yerde bulamadı. Tüm bunların gerçekten hayal ürünü olabileceğinden kuşkulananmaya başladı.

Oturma odasına gidip büyük pencereden dışarı baktı. Pikap kapıda duruyordu. Onun arkasında da cilası parlayan bir BMW. Arabanın kızın olup olmadığını ve daha önce niye görmediğini merak etti. Bu hatun sürprizlerle doluydu.

Ne var ki bunların hiçbiri pek umurunda değildi. Uğrayacak bir evi olmaması bile onu ilgilendirmiyordu. Sadece onun yanında olmaktan hoşlandığını fark etti. Onun kokusundan. Sesinden. Hareket etme tarzından. Bir de tabii ki dün gecedен. İnanılacak gibi değildi.

Hepsinden öte, gerçekten konuşacak birine sahip olmak hoşuna gitmişti. Onu dinleyen, umursayan, onu gerçekten anlıyormuş gibi görünen biri. Bu kıza gönlünü kaptırıyordu. Buna inanmıyordu; ama gerçekten öyleydi. Ya şimdi, tüm bunlardan sonra, Samantha çekip gitmiş miydi?

Ön kapıyı açtığında tam karşısındaydı. Samantha. O da kapıyı aynı anda açmakla uğraşıyordu.

“Hey” dedi Sam alelade görünmeye çalışarak fakat onu gördüğü için heyecanlanmış bir hâlde. Onu tekrardan gördüğü için kalbi çarpmaya başladı. Dün gecekinden daha da

güzel görünüyordu; uzun, kızıl saçları yüzüne düşmüşken açık yeşil gözleri ona doğru bakıyordu. Çok soluktu. Kendisi de soluktu; ama kız şimdiye kadar gördüğü herkesten daha soluk duruyordu.

“Hey” dedi alelade bir şekilde. Sanki tam bir şeylerin ortasında iken onu şaşırtıp yakalamış gibi sıkılgan duruyordu.

Ona sürtünerek yanından geçerek evin içine doğru yürüdü.

Sam arkasını dönüp kafası karışmış bir şekilde onu takip etti. Yanlış bir şey yapıp yapmadığını ya da yeterince iyi olup olmadığını merak etti. Gitmesini isteyip istemediğini...

Arkasından yürürken o da sıkılgan bir ruh hâline bürünmeye başladı.

Açılan suyun sesini duydu. Lavabonun başında durmuş ellerini ve yüzünü yıkıyordu. Muhtemelen sadece erken uyanmış ve sabah yürüyüşüne çıkmıştı.

Yüzünü durulamasını izlerken gülümseyerek, “Erken kalkmışsın” dedi.

O hiç acele etmeden işine devam etti. Sonra da uzanıp havluyu alıp yüzünü sildi. Yüzüne düşen bir tutam saçı çekip derin bir nefes aldı.

“Evet” dedi nefesini verirken. “Sabah yürüyüşü. Erken kalkarım ben.”

“Ayakkabısız mı?” diye sordu Sam.

Samantha yere baktı ve ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Yüzünün kızardığını hissetti. Bu çocuktan da bir şey kaçmıyordu.

“Ayaklar için böylesi daha iyi” dedi. Hızlıca dönüp başka bir odaya doğru yürüdü.

Onun zamansız gidişine şaşırان Sam, kendisinden kaçınmakta olduğundan şüphelendi. Belki de fikrini değiştirmişti. Muhtemelen Sam bir şekilde işleri berbat etmişti. İşte bu. Ne zaman harika bir şey bulsa hep berbat etmişti zaten.

Sam onun arkasından oturma odasına gitti. Onunla konuşup şu havayı dağıtmak gerektiğini düşündü.

Tam içeri girerken kız uzun, kızıl saçını toplayıp at kuyruğu yapıyordu. Yanakları kızarmıştı, neredeyse gözlerinin önünde gittikçe renkleniyor gibiydiler. *Gerçekten çok fena koşmuş olmalı*, diye düşündü.

“Samantha” diye söze başladı tereddüt içinde. “Dün gece inanılmazdı.”

Samantha ona dönüp baktığında ifadesi biraz yumuşadı. Ona doğru ağır ağır yürüdü ve bir elini yanağına koyup genç adamı yavaşça öptü.

Sam’in yüreği hopladı. Ondan kurtulmaya falan çalışmıyordu işte. İşleri berbat etmemişti. İçi yeniden iyimserlikle dolmaya başladı. Onu istiyordu.

Ancak daha ona sarılamadan kız geri çekilip kanepeye gitti ve siyah deri ceketini kanepeye attı.

“Kıpır kıpırım şu an” dedi. “Hadi buradan çıkalım.” Ona baktı. “Arabayla gezsek, ne dersin?” diye sordu.

“Arabayla mı?” diye sordu Sam saatine bakarak. “Bu kadar erkenden mi?”

“Oturmaktan nefret ediyorum” dedi. “Buradan çıkmak istiyorum. Hadi gidip biraz temiz hava alalım. Oyunda mısın?” diye sordu yeşil gözlerini onunkilere kilitleyip.

Sam göze göze geldiklerinde sanki bir büyüünün etkisindeymişçesine, düşüncelerinin değişmeye başladığını fark etti. Kızın planı hoşuna gitmeye başlamıştı. Epey mantıklı geliyordu kulağa. Haklıydı. Bu eve tıklıp ne yapacaklardı ki? Sıkıcıydı bir kere. Birden o da buradan bir an önce çıkıp gitmek isteğiyle doldu. Sahiden burada bir saniye daha kalmayı kaldıramayacak hâle geldi.

“Evet, oyundayım” sözleri döküldü ağzından. “Ama nereye?”

“Babana mesaj at” dedi. “Ona ziyarete geldiğimizi söyle.”

Sam hayretle kaşlarını kaldırdı. “Babama mı? Yani, şimdi mi?”

“Neden olmasın? Siz bir araya gelmek istiyordunuz zaten. Şimdinin başka zamandan ne farkı var? O Connecticut’ta değil mi? İyi bir yolculuk olur.”

Sam düşünmeye çalıştı. Her şey çok ani gelişmişti.

“Yani, hazır olur mu bilmem... Yani, bu kadar kısa zamanda...”

“Sam” dedi net bir şekilde. “Sana bir dolu e-posta atıyor. Seni görmeye can atıyor. Sadece e-posta at ve sor ona. Hem zaten her türlü çikalım. Canı istemiyorsa en azından güzel bir sürüş yapmış oluruz.”

Dediklerini düşünürken birden yine tüm düşüncelerinin değiştiğini hissetti ve onun tamamen haklı olduğunu fark etti. Tabii ki. Neden bunu düşünmemişti ki? Uzun bir yolculuk. Connecticut. Babasına e-posta atmak. Evet, kusursuz bir plandı.

Cep telefonunu çıkarıp Facebook'a girdi ve yazmaya başladı: *Baba, hemen şimdi yanına gelmek istiyorum. Aslında şu an kapıdan çıkmak üzereyim. Birkaç saatlik mesafedeyim. Lütfen adresini yaz. Umarım damdan düşer gibi olmamıştır. Sevgiler, Sam.*

Sam telefonu cebine soktu ve anahtarlarını kapıp ön kapıya doğru koşturdu. Samantha dışarı çıkmıştı bile.

Çimenlikten geçip BMW'ye doğru ilerlerken Sam, "Arabanı sevdim" dedi.

Kız da gülümseyip anahtarları yukarı kaldırdı.

"Teşekkürler. Bayadır para biriktiriyordum."

Caitlin ve Caleb parmaklıkların yanında durup okyanusu seyrederken Martha's Vineyard'a giden feribot, düdüğünü çalarak demir aldı. Caitlin aşağı baktığında çalkalanan suyu gördü ve heyecanlandı. Gemileri seviyordu. Kendini mutlu ve özgür hissediyordu. Aşağısında yükselen dalgaları seyrederken burada olmasaydı muhtemelen şu an salak bir sınıfta oturmuş, bir öğretmenin homurtusunu dinleyeceği aklına geldi. Kendini bir yetişkin gibi hissetti. Bağımsızdı. Tüm dünya onundu artık.

Gözlerini Caleb'e çevirdiğinde onu da aynı şekilde mutlu görmeyi beklerken endişeli hâline şaşırdı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Alaşılmadık derecede soluk görünüyordu. Acaba gemileri sevmediği ya da yüzme bilmediği için olabilir mi diye merak etti.

Ona doğru uzandı ve teskin etmek amacıyla elini onun-kinin üstüne koydu. "İyi misin?"

Başını sallayıp yutkundu. Parmaklıklara sıkıca tutundu ve suya sanki düşmanıymış gibi baktı.

“Sorun nedir?”

Yutkundu.

“Su” dedi kısaca. Parmaklığı iyice sıkıttı. “Türümüz suyu sevmez. Özellikle de üstünden geçmeyi. Çoğu kimse buna kalkışmaz bile.”

Caitlin kendine baktı ve bir şeyinin olmadığını fark etti. Bunun gerçek bir vampir olmamasıyla bir ilgisi var mıydı merak etti.

“Neden?” diye sordu.

“Su bir tür psişik koruma mekanizması gibi iş görüyor” dedi. “Büyük bir su kütesinin üstünden geçtiğin zaman bir enerji alanının üstünden geçiyorsun. Aynı zamanda duyularımızı da köreltiyor. Onları zayıflatıyor. Diğerlerinin ne düşündüğünü söylemek, onları etkilemek, bir şeyleri sezmek daha zor hâle geliyor. Sıfırdan başlamak gibi. Karanın üstündeyken sahip olduğun gücü ve korunaklılığı yitiriyorsun.”

Gül, birden Caitlin’in ceketinin cebinde büzüştü. Caitlin onun titrediğini hissedebiliyordu ve görünüşe göre o da korkuyordu. Elini cebine sokup kafasını okşadı.

Etrafına baktığında kocaman feribotta sadece birkaç kişi daha olduğunu gördü. Güvertede de sadece birkaç kişi vardı, neredeyse bomboştu. Yılın bu vaktinde feribot hâlâ çalıştığı için şanslıydılar. Soğuk mart havasına eşlik eden dalgaların pusu, sıcak bir yolculuk için pek elverişli değildi.

“İçeri girmek ister misin?” diye sordu Caitlin.

Suya bakarken parmaklıkları daha da sıkıttı.

“Eğer senin için sorun olmazsa” dedi nihayet.

“Olur mu hiç” dedi, “Zaten ben de üşüdüm.”

Boş koltukların arasından geçerlerken pencere kenarında iki boş koltuk buldular.

Caleb otururken Gül, kafasını ceketin cebinden çıkarıp hafif bir inleme sesi çıkardı.

“Sanırım karnı aç” dedi Caitlin. “Bebek bir kurt ne yer ki?”

Caleb gülümsedi. “Bilmem ki. Meyveli gofreti denesen?”

Caitlin gülümseyerek karşılık verdi. “Yemek standına gidip bakacağım. Bir şey ister misin?”

Caleb başını hayır anlamında salladı. Hâlâ biraz hasta görünüyordu.

Caitlin geri dönüp cips ve şeker çeşitlerini inceledi. Gül için bir sosisli sandviç, kendisi ve belki fikrini değiştirir diye Caleb için birer Snickers aldı.

Tam parayı ödemiş geri dönecekti ki aniden durdu. Gözü, duvara tutturulmuş bir ilana takıldı. Okurken dondu kaldı. Yazanlara inanası gelmiyordu.

Onu duvardan alıp koridor boyunca koşturdu.

Elini uzatıp ilanı Caleb’e doğru tuttu.

Caleb ilana baktı, sonra bir daha baktı. Kâğıdı eline aldığı anda ağzı beş karış açık kaldı.

Martha’s Vineyard’ın görülecek yerlerini belirten bir ilan-
dı. Listede Vincent’in evi de vardı.

Eyaletler arasında son sürat gitmektelerken Sam BMW'nin yolcu koltuğunda oturuyordu. Buna inanamıyordu. Rüyada gibiydi. İşte tam buradaydı; yeni bir BMW'nin yolcu koltuğunda, yanında ateşli bir hatunla, geriye yaslanmış hâlde, otobanda son sürat gitmekteydi. Bir de bu *Samantha'nın* arabasıydı ve arabayı *o* kullanıyordu, hem de ne kullanmak. Zaten seksiydi seksi olmasına; ama bu kadını gerçekten daha seksi yapıyordu. Bir tür James Bond filminde gibi hissediyordu kendisini. Bunun gibi şeyler Sam'in başına gelmezdi oysa. Kızlar onunla pek konuşmazdı. Şansını denediği zamanlarda da işler pek iyi gitmemişti.

Her şey gitgide iyi oluyordu. Hatunun parmak ısırtacak bir evi ve insanın içini yakan bir arabası olmasının yanında Sam gibi kafasına göre kalkıp gidesi vardı. İkisi de pencerelerini açmıştı. Ilık bir mart günü olacağa benziyordu. Radyoda Coldplay çalmaya başladığında Sam uzanıp sesi açtı. Acaba sesi kısar mı ya da radyo istasyonunu değiştirir mi diye merak etti. O ise bunun yerine uzanıp sesi daha da açtı. Sam gözlerine inanamıyordu.

Sam, camdan dışarı bakıp ağaçların ardı sıra kayışını izlerken babasıyla tanışmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Tüm bunlara inanası gelmiyordu. O kadar yıl aradıktan sonra nihayet birkaç saat içinde babasını görecekti. Tüm bu yıllar içinde babasının çok yakında oluşuna zar zor inanabiliyordu. Connecticut. Karayolu mesafesi.

Sam onun nasıl göründüğünü merak etti. Muhtemelen uzun boylu, sakallı, uzun saçlı ve motosikletli, sıkı bir herifti. Belki dövmeleleri bile vardı, belki piercingi de... Nerede yaşadığını, evinin nasıl olduğunu merak etti. Muhtemelen muhteşem bir evde, büyük bir villa gibi bir yerde, hatta belki suyun üstünde bir konutta yaşıyordu. Belki emekli bir rock yıldızıydı.

Ağaçlarla çevrili uzun bir yoldan geçip tam kapının önüne park ettiklerini hayal etti. Babasının kapıyı açtığını, aceleyle dışarı çıkıp Sam'i görünce aşka geldiğini görebiliyordu. Babasının ona sarılıp kocaman kucakladığını ve özür dilediğini görüyordu.

Üzgünüm, oğlum. Tüm bu yıllar boyunca seni bulmaya çalıştım; ama bulamadım işte. Bundan sonra her şey farklı olacak. Artık burada yaşayacaksın.

Sam bu düşünce karşısında gülümsedi. Heyecanını zor zapt edebiliyordu. Bugün yeni bir başlangıç olacak mıydı? Evet, üzerine düşündükçe gerçekleşebilirmiş gibiydi. Belki Oakville'e dönmek zorunda kalmazdı. Belki burada kalır ve yanına taşınırdı. Sonunda bir istikrara kavuşurdu. Onu gerçekten sürekli umursayan biri... Her şey muhteşem olacaktı. Bugün yeni hayatının ilk günü olacaktı.

Gözlerini açık penceresinden çevirip uzun, kızıl saçları rüzgârda dalgalanan Samantha'nın arabayı sürüşünü izledi. Öyle seksi, öyle havalıydı ki. Kızın onu, babasını ve Sam'i

babasına götürmeyi neden bu kadar umursadığını merak etti. Kendisi gibi maceraperest bir tip olduğunu düşündü. Her zaman yeni bir şeyler peşinde koşarlardandı.

Yanında o varken babasıyla tanışmanın garip olup olmayacağını düşündü. Ancak düşündükçe bunun gerçekten havalı olacağını fark etti. Şu hâlimden çok daha havalı gösterecekti onu. Babasının karşısında, yanında seksi bir fistikle belirecekti. O da bu durumdan etkilenecekti. Belki saygıyla başını öne eğecekti.

Babasının yanına taşındıktan sonra Samantha'nın nereye gideceğini merak etti. O da kalır mıydı? Yoksa gider miydi? Tabii ki giderdi. Oakville'deki o evi yeni almıştı. Geri dönmek zorundaydı. Bu onları hangi duruma sokardı ki?

Sam dudaklarını ısırdı; işlerin nasıl yürüyeceğini, ne yapacağını düşünüyordu. Babası yanına taşınmasını isterse taşınırdı; fakat Samantha'yı da bırakmak istemezdi.

Bununla zamanı gelince ilgilenirdi. Şimdi düşünmek için bu kadarı fazlaydı. Sadece yolculuğun ve anın tadını çıkarmak istiyordu.

Arabanın kükrediğini ve Samantha'nın altıncı vitese attığını hissetti, hız göstergesi 180'e yaklaşıyordu. Heyecanlanmıştı. Arabayı biraz da onun kullanmasına izin verip vermediğini düşündü. Hâlâ ehliyeti yoktu. Ne var ki içinden bir ses kızın bunu umursamayacağını söylüyordu.

Sonunda sormak için cesaretini topladı.

"Biraz sürebilir miyim sence?"

Samantha gözlerini ona çevirip gülümsedi. Kusursuz dişleri parlıyordu.

"Sürebilir misin sence?"

Caleb ve Caitlin, Martha's Vineyard'ın güneydoğu köşesindeki ufak bir köy olan Edgartown'ın iskelesinde feribottan indiler. Rampadan yürüdükleri sırada Caitlin, gerek Caleb'in gerek G l' n kuru toprağın üstünde olmaktan dolayı rahatladıklarını fark etti. G l kafasını çıkardı ve büyük bir merakla etrafı izleyip havayı kokladı.

Caitlin ilana bir kez daha baktı. Bu kadar talihli olduklarına inanamıyordu. Bu 'Tarihi Martha's Vineyard' adasını keşfetmek isteyenler için hazırlanmış bir ilandı.   te orada, listenin sonuna doğru şöyle yazıyordu: "Vincent'in evi. 1672 yılında inşa edilmiştir."

Bunu gördükten sonra planlarını değiştirmiş ve Aquinnah Tepeleri'nden önce Vincent'in evi'ne gitmeye karar vermişlerdi. Her şey bir kenara, anahtarın üstünde yazan burasıydı ve tepelere kıyasla daha elle tutulur bir istikametti. Belki artık tepeleri görmelerine bile gerek yoktu. Artık en azından gidecekleri belirli bir yer vardı. Bir de hâliyle Caitlin anahtarı cebinde hâlâ kendine yakın tutuyordu. Bir elini cebine daldırıp eskimi  g m    hissetti.  i rahatladı.

Caitlin ve Caleb, neredeyse bomboş olan uzun iskelede yürüdüler. Sanki ada onlara aitti. Yılın bu zamanına rağmen feribot yolculukları sırasında hava yumuşamıştı. Şimdi akıl almaz bir sıcaklık vardı. Caitlin üstündeki kalın kıyafetlerin bir kısmından kurtulmak istiyordu.

Üstüne başına baktığında günler önce Salvation Army'den aldığı kıyafetleri giydiğini görüp utandı. Başka kıyafetleri olsun isterdi hiç şüphesiz; fakat üstünde hiç parası yoktu. Caleb'den de isteyemezdi.

Ona baktığında Caleb'in yakasını düzeltmekte olduğunu gördü. O da sıcaktan etkilenmişti. Marttan ziyade ilkbaharın sonundan kalma bir gün gibiydi. Güneş her yerde, sudan ve diğer her şeyden yansıyarak ıslıl ıslıl parlıyordu.

Caleb sanki aklını okumuşçasına birden ona baktı. "Neden sana yeni kıyafet almıyoruz?" Cevap vermesine fırsat kalmadan ekledi. "Merak etme, limitsiz bir kredi kartım var." Mahçup bir şekilde gülümsedi. "Binlerce yıldır hayatta kalmanın faydalarından biri. Paran pulun oluyor."

Caitlin, Caleb'in her defasında düşüncelerini okuyabildiğine hayret ediyordu. Bir taraftan buna bayılıyordu fakat diğer taraftan tam olarak ne kadarını okuduğu konusunda endişeleniyordu. Onun en derin duygu ve düşüncelerini biliyor muydu acaba? Öyle olmamasını umuyordu. İçindeki bir his, bunu yapabilse bile onu taciz etmeyeceğini söylüyordu.

"Bunun sorun çıkarmayacağına eminsen" dedi Caitlin dikkatli bir şekilde. "Bir de sana geri ödememe izin verirsen..."

Caleb onu elinden tuttu ve fi tarihinden kalma bu küçük köyün ana caddesindeki yürüyüşlerinin yol göstericisi oldu.

Güzel havaya rağmen dışarıdaki insan sayısı yok denecek kadar azdı. *Muhtemelen yılın bu zamanıyla ilgilidir*, diye düşündü Caitlin. Burası mevsimlik bir yere benziyordu. Tüm kasaba onlara kalmış gibiydi ve burası şimdiye kadar gördüğü en güzel yerdii.

Köy son derece temiz, son derece bakımlıydı ve her biri diğerinden göz alıcı, küçük tarihi evlerle doluydu. Sanki saatleri geriye alıp 1800'lere gitmiştiler. Kasaba tam bir başyapıttı.

Bu illüzyonu mahveden tek şey modern alışveriş dükkânlarıydı. *Yaz zamanı muhtemelen bunların tamamı açık ve içleri de paralı pullu insanlarla doludur*, diye düşündü. Burası onun ziyaret etmeye parasının yetmeyeceği yerlerden biriydi herhâlde. Talihi karşısında zevkten dört köşeydi. Böyle güzel bir günde Caleb ile beraber burada bulunmaktan öyle mutluydu ki.

Gözlerini kapayıp bahar havasını ciğerlerine çektiğinde Caleb ile beraber başka bir yüzyılda burada yaşarken görebiliyordu kendini. İçinin bir yanı kaçmayı bırakıp buraya yerleşmelerini ve birlikte normal bir hayat geçirmelerini diliyordu. Ne var ki gidişatın böyle olmayacağını gayet iyi biliyordu.

"Vincent'in evini bulalım mı artık?" diye sordu Caitlin.

"Bulacağız; ama önce sana kıyafet alalım."

Caitlin'i açık mağazalardan birine soktu: Lily Pulitzer.

Kapıyı açarlarken küçük antika zil çınladı. Tezgâhtar da müşteri geldiği için heyecanlanmış gibi görünüyordu. Elindeki gazeteyi bırakıp hemen ikisine doğru koştu ve görülmemiş bir canayakınlık gösterdi.

Caitlin, Gül'ü Caleb'e verip kıyafet bakmaya giderken tezgâhtar mest oldu.

"Oy, ne güzel köpecik o öyle" dedi gözlerini kocaman açıp. "Husky mi yoksa?"

Caleb gülümsedi. "Onun gibi bir şey" dedi.

On dakika sonra dükkândan çıkarlarken Caitlin tepeden tırnağa yepyeni bir görünüm içindeydi. Başka biri gibi hissediyordu. Kendine baktı ve neredeyse sesli denilebilecek bir kahkaha attı. Kendiyle o kadar alakası *yoktu* ki. Baştan aşağı Salvation Army kıyafetlerinden bir dizi pastel renge dönmüştü: Limon yeşili kot, pembe tişört, açık mor kaşmir süveter ve limon yeşili palto. Çok seçeneği olduğu da söylemezdi. Açık olan tek mağaza buydu ve yılın bu vaktinde ellerinde kalan, bedenine uygun kıyafetler bunlardı. Palto onu sıkıca sarıyor, önceki ceketinden devraldığı defterini koyabileceği bir iç cep sunuyordu. Ayakkabı olarak altın rengi pullu bir model seçmişti. Lily Pulitzer kataloğuna çıkarmalılardı onu.

Pek güzel! Bir vampir savaşının ortasında kalacağı vardıysa bile en azından modaya uygun durumda, siyah *giymemiş* tek vampir olarak katılacaktı buna.

Eski kıyafetlerini atmasını söylediğinde tezgâhtarın yüzündeki hayret ifadesini hatırlayıp gülümsedi. Bunu söyleyen müşteri her gün bulunmuyordu herhâlde.

İçinin bir tarafı bundan hoşlanıyordu. Yepyeni birine dönüşmüştü. Caleb ile bu yolculuğa çıkarken üzerinde olmasını hayal ettiği şeyler değildi kesinlikle. Kendisini Caleb gibi tamamen siyah, deriden, yüksek yakalı, Gotik kıyafetler

giyerken canlandırmıştı; ama bunlar da iyiydi. En azından yeniydiler. Bunun için minnettardı.

“Çok teşekkür ederim Caleb” dedi mağazadan çıkarlar-ken. Gerçekten içinden gelerek hem de. Hayatında daha önce hiçbir erkek, bırakın bu kadar güzellerini, ona herhangi bir kıyafet bile almamıştı; hiç bu kadar nazik ve cana yakın da davranmamıştı. Biri tarafından gerçekten umursandığını hissediyordu ve bundan dolayı Caleb’in asla tahmin edeme-yeceği kadar müteşekkirdi.

Caleb sokakta yürüdükleri süre boyunca onun elini tuttu ve gülümsedi. Caitlin yeni kıyafetlerinin içinde oldukça sıcak hatta belki fazlaca sıcak hissediyordu. Ancak bugünün normalin üstünde sıcak ve ayrıca üşümektense yanmanın daha iyi olduğunun farkındaydı.

Tezgâhtara Vincent’in evinin yerini bilip bilmediğini sormuşlar, kadının yeri bilmesinin yanı sıra sadece bir blok ötede olduğunu söyleyivermesinden dolayı da hoş bir sürpriz yaşamışlardı.

O tarafa doğru gittikleri sırada ilk kez, çılgınca bir telaş içinde yürümüyorlardı. Acele etmeden, sallana sallana yürüdüler. İkisinin de zihinlerinin gerisinde, bu eve gidip sonraki ipucunu bulduklarında her şeyin yeniden hararetleneceği hissi vardı. Yorgundular. Çılgınca bir hızla yürümeye meraklı değillerdi. Oradaki şeyi bulmak için de can atmıyorlardı. Bir taraftan istiyorlardı; fakat diğer taraftan biliyorlardı ki onu bir kez bulduklarında -o şey her neyse ve her neredeyse- hayatları geri dönülmez şekilde değişecekti. Muhtemelen bu, yollarının ayrılmasını da beraberinde getirecekti.

Caitlin, Gül'ü yere bırakıp yanlarında yürümesine izin verdi. Kendisine iyi davranılmasından ötürü mutlu görünüyordu, oraya buraya koşturmadan onların adımlarına uyuyordu. Önce bir parça çimin üstüne gidip yayıldı; ama sonra hemen geri koştu. Caitlin uzanıp ona bir parça daha sosis verdiğinde mutlulukla mideye indirdi.

Büyükçe, tarihi bir kiliseyi geçerken kısa, beyaz çitlerin yanından yürüyüp döndüler. El değmeden kalmış yerlerin içinden geçen bir kaldırım yoluna girdiler. Yılın bu zamanında bile çimler yeşil ve güçlüydü. Bir yanlarında eski ve büyük harikulade kilise, diğer yanlarında ise arkasındaki geniş verandasıyla 19. yüzyılın ortalarından kalma devasa bir ev vardı. Tabelada şöyle yazıyordu: "Daniel Fisher'ın Evi." Caitlin'in şimdiye kadar gördüğü en güzel evdi. Kendini burada yaşarken hayal edip mutlu oldu. Elini tutan Caleb ve ötesinde Gül ile arka avlusunda gezinirken neredeyse evlerindelermiş gibi hissediyordu.

Kaldırımdan yürümeye devam edip aşağı yukarı yüz metre ilerledikten sonra nihayet diğer her şeyden ayrı duran, küçük, tarihî bir eve vardılar. Caitlin tabelaya baktı: "Vincent'in evi. 1672."

Binaya baktılar. Öyle ahım şahım bir şey değildi. Küçük, düşük tavanlı bir evdi. Az sayıda küçük penceresi ve alçak çatısıyla tipik bir 1600'ler evine benziyordu. En fazla bir-iki odalık genişlikte duruyordu. Caitlin'in beklediğinin tersine mütevazı bir ahşap yapıydı.

Ön kapıya yürüdüler. Caleb kapı koluna uzanıp açmayı denedi. Kilitliydi.

"Buyurun" dedi bir ses. "Yardımcı olabilir miyim?"

Döndükleri tarafta 60'lı yaşlarında, tertemiz giyinmiş ve sert ifadeli, resmî, işini yapıyor edasıyla onlara doğru yaklaşan bir kadın gördüler.

Caleb Caitlin'e döndü. "Bu sefer senin sıran" dedi. "Zihin kontrol etme yeteneğini kullanmanı istiyorum. Başarabilirsin. Vampirlerin insanlar üstünde bu kontrolü vardır. Bu kadında pratik yap. Onu etkile. Sakin kal ve onun düşüncelerinin senin düşüncelerin olmasına izin ver. Senin düşüncelerinin onun düşünceleri olmasına da... Ona ne yapması lazımsa öner. Onun kendi sesiyle. Zihnin bunların hepsini uygulayabilir."

Onlara yaklaşan kadın tekrardan seslendi. "Tabelada yazdığı gibi ev bu sezon boyunca kapalı" dedi son derece usulüne uygun şekilde. "Korkarım sezon açılınca gelmeniz gerekecek. Restorasyon altında ve bitmeden gezilmesine izin yok." Sonra Gül'e baktı. "Ayrıca *kesinlikle* köpeklerle izin vermiyoruz."

Sadece bir adım ötelerinde olan, ellerini kalçasına koymuş kadının tıpkı sert bir öğretmen gibi amansız bir duruşu vardı.

Gül yukarı baktı ve hırladı.

Caitlin endişeyle kadına baktı. Bunu daha denememişti, başarabileceğinden de emin değildi.

"*Pekâlâ*" dedi Caitlin. "*İşte başlıyoruz.*"

Kadının düşüncelerini yakalamak için ona baktı. Çok fazla sertlik ve katılık hissetti. Kolayca kontrol edilemeyecek biriydi. Öfke, sinir ve kurallar hakkında ısrarcılığa sahipti. Düzen istiyordu. Caitlin hepsinin kafasına girmesine izin verdi.

Sonra ona düşünce yollamayı denedi. Kadına, kuralları bir kez delmekten bir şey çıkmayacağını, onları yalnız bırakabileceğini, içeri girmelerine izin verebileceğini söyledi.

Çabalarının sonuç verip vermediğini merak ederek kadını süzdü. Kadın öfkeyle bakmaya devam ediyordu. Yaptığı işe yarıyormuş gibi görünmüyordu.

“Bilgilendirdiğiniz için teşekkürler” dedi Caitlin tatlı bir şekilde. “Sizinle tanışmak çok güzeldi. Bizim için kuralları delip sadece bu seferliğine evi yalnız gezmemize izin vereceğiniz için çok minnettarız.”

Kadın bakmaya devam etti.

“Ben öyle mi dedim?” diye çıkıştı.

Caitlin derin nefes alıp gözlerini kapadı ve odaklandı.

Gözlerini açıp doğrudan ona baktı.

İki saniyenin ardından kadının gözleri kararmaya başladı. Sonunda şöyle dedi: “Aslında biliyor musunuz... Sanırım kuralları bir kez delmekten bir şey çıkmaz. Keyfinize bakın.”

Kadın arkasını dönüp uzaklaştı ve çok kısa süre içinde görüş alanının dışına çıktı.

Caitlin zevkten dört köşe, Caleb’e döndü. Güçleri karşısında şaşkınlık yaşıyor ve kendisiyle gurur duyuyordu. Caleb gülümsedi.

“Sadece zorunda olduğun zaman kullan” diye uyardı onu. “Bir de asla diğerlerine zarar vermeyecek şekilde kullan. İyi vampir ırkını kötülerinden ayıran şey budur.”

Caitlin küçük gümüş anahtarı denemek için heyecanla cebinden çıkardı. Ön kapının kilidine soktuğunda işe yaramadı.

“Oturmuyor” dedi.

Caleb anahtarı alıp denedi.

Sonunda, hüsrân içinde kaşlarını çattı. “Haklısın.” Etrafa baktı. “Belki başka bir giriş vardır.”

Evin arkasına yürüdüklerinde başka bir kapı daha buldular. Caleb anahtarı denedi. Anahtar oraya da uymadı.

“Belki bu anahtar kapı için yapılmamıştır” dedi Caitlin. “Belki başka bir şeyin anahtarıdır. Evin *içindeki* bir şeyin mesela.”

“Sanırım başka seçeneğimiz yok” dedi Caleb. Etrafı kolaçan ettikten sonra uzanıp kilidi kırdı. Mührün ömrü buraya kadardı.

Çabucak evin içine girip kapıyı arkalarından kapadılar.

Ev sadece ufak pencerelerden sızan güneş ışığıyla aydınlanan, loş bir ortama sahipti. Tavan alçaktı ve Caleb yürürken neredeyse çömelmek zorunda kalıyordu. Her yan ahşaptı: Tavan, kolonlar, kirişler ve geniş, düz parkelerin tümü. Odanın tam ortasında kocaman, tuğladan yapılma bir şömine vardı. Ev o kadar iyi korunmuştu ki kapıdan girince 1672 yılına dönmüşler gibi bir his veriyordu.

Her köşe bucağı inceleyerek evin içinde dolaşırlarken parkeler gıcırdıyordu. Bütün mobilyaları incelediler; fakat Caitlin anahtarın uyabileceği bir şey göremedi. Aslında herhangi bir saklama yeri dahi bulabilmiş değildi.

Evi turladıktan sonra tam ortada buluştular.

“Herhangi bir şey var mı?” diye sordu Caleb.

Caitlin başını iki yana salladı. “Sende?”

Genç adam da aynı karşılığı verdi.

Aniden gelen bir sesle arkaya döndüler.

Evin ön kapısı açılmıştı. Cüsseli, siyah giyinmiş, 50'li yaşlarında bir adam kapıda duruyordu. İçeri doğru birkaç adım attı.

Caleb'in önünde durdu ve ona baktı.

Caleb de aynısını yaptı.

"Caleb?" dedi adam sonunda.

Yüz ifadesi yumuşadı.

"Roger?"

Adamın yüzünde bir gülümseme oluştu, keza Caleb'in de. Sarıldılar ve birkaç saniye boyunca ayrıldılar.

Bu da kim, diye düşündü Caitlin.

Roger gülmeye başladı. Derin, sıcak ve asil bir gülüştü. Caleb'i omuzlarından tutup baktı. Caleb uzun bir adam olsa bile Roger, onu bu konuda geçiyordu.

"Seni gidi kerhaneci" dedi Roger. "Seni görmeyeli, dur bakayım... Yüz elli yıl mı oldu?"

"Daha çok iki yüz gibi" dedi Caleb.

Her ikisi de hayretler içinde birbirine bakakaldı. Bu adam her kimdiyse Caleb'in hayatında önemli bir yer edinmişti vakti zamanında.

Caleb döndü ve elini Caitlin'e doğru uzattı. "Kusuruma bakma" dedi. "Roger, sana Caitlin Paine'i tanıştırayım."

Roger hafif eğildi. "Seninle tanışmak büyük zevk, Caitlin."

Caitlin gülümsedi. "Seninle de. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

“Ah” dedi Roger gülümseyerek. “Uzun zaman önceden deyip geçelim.”

“Roger en eski dostlarımdan biridir” dedi Caleb. “Hayatımı bir-iki kez kurtarmışlığı vardır.”

“Daha fazladır” dedi Roger kahkahayla.

Gül, kafasını Caitlin’in ceketinden çıkardığında Roger’ın gözleri ışıldadı. “Hey, selam küçük dostum” dedi yaklaşıp onu severek.

Gül onun büyük avuçlarını yaladı.

“Burada olduğumuzu nereden bildin?” diye sordu Caleb.

“Caleb, rica ederim” dedi Roger sanki cevap aşikârmışçasına. “Burası bir ada. Kokunun kaçacak bir yeri yok. Kilometrelerce öteden sezilebiliyor.”

“Demek gemiden indiğim dakikadan beri biliyordun” dedi Caleb gülümseyerek. “Nereye gideceğimi görmek için bekledin.”

“Elbette” dedi Roger. “Sen olsan beklemez miydin? Burası olacağını tahmin etmiştim.”

Caleb dikkatle odanın içini süzdü. “Neden?”

“Bizden birinin Vincent’in evine gelmesinin tek bir nedeni vardır. Kılıç, değil mi? Peşinde olduğunuz şey bu değil mi?”

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktı.

“Olabilir” dedi Caleb tedbirli bir şekilde.

Roger gülümsedi.

“Biliyorsun, kılıcı bulması *gereken* kişi bulacak. Hani, ‘o’ kişi gibi. Senin ‘o’ olmadığını biliyorum. Arkadaşın için

tabii saygım sonsuz ama... Yani varsayımda bulunmak istemem fakat şayet o..."

Caitlin cebine uzanıp küçük gümüş anahtarı çıkardı.

Roger birkaç saniye boyunca nutku tutulmuş hâlde ona baktı.

Ağzı beş karış oldu.

"Aman Tanrım" dedi fısıltıyla.

Sanki onay istiyormuşçasına Caleb'e baktı ve Caleb de başıyla onayladı.

Tuttuğu nefesi bıraktı.

"Pekâlâ" dedi. İddiası kaybolmuş, tamamen farklı bir ses tonuyla, "Bu her şeyi değiştirir."

Caitlin'e baktı. Kafasını iki yana salladı.

"Bunu asla tahmin edemezdim" dedi.

"O zaman... nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Caleb.

Roger kafasını iki yana salladı. "Burada değil" dedi.

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktılar.

"Anahtar bir zamanlar geçerliydi ama artık değil. Sadece bir yem. Artık onu Vincent'ın evinde bulamazsınız. Artık sadece gitmeniz gereken yerlerden biri."

Caitlin'in adamakıllı kafası karışmıştı.

"Ama..." diye girdi söze.

"Vincent'ın evi taşındı" diye açıkladı Roger. "Tarihçesini bilmiyor musunuz?"

Caitlin hayır anlamında başını salladı.

“Caleb, beni hayal kırıklığına uğrattın. Nasıl kaçırırsın” diye fırça çekti. “Burası eskiden farklı bir yerdeydi. Ancak iki yüz yıl önce onu, şu an olduğu yere taşıdık. Konsey güvenlik konusunda endişelendi. Onlar da nesneyi evden çıkarıp evi daha güvenli, daha istikrarlı bir yere koydular. Onu koruması için de birini atadılar. Yani beni.”

Caleb arkadaşını süzdü.

“Neredeyse iki yüz yıldır birinin elinde o anahtarla çıkagelmesini bekliyorum” dedi. Tekrar kafasını salladı. “Bu kişinin sen olacağı aklımın ucundan geçmezdi.”

“Bize yeri gösterecek misin?” diye sordu Caleb.

Adam önce Caleb’e, sonra da Caitlin’e uzun ve sert iki bakış attı.

Nihayet kocaman avcunu Caitlin’e doğru uzattı.

“Onu görebilir miyim?” diye sordu.

Caitlin Caleb’e baktı. O da başıyla onayladı.

Caitlin, küçük gümüş anahtarı adamın büyük avcuna koydu.

Roger baktı. Işığa doğru tuttu. Çevirip arkasındaki kazınmış yazıyı okudu. En sonunda kafasını salladı.

“Lanet olsun” dedi. “Daha büyük olacağından emin gibiydim.”

Yolcu koltuğunda oturan Samantha, kafasını çevirdiğinde Sam'in arabayı nasıl idare ettiğini görüp etkilendi. Onun yaşındaki biri için hiç fena değildi. Vites kolunu bu kadar iyi idare etmesine hayret etmiş ve başta vitesi gıcırdatmasını bağışlamıştı. Aslında üçüncüye geçtikten sonra pekâlâ güzel idare ediyordu. Onun saldırganlığı hoşuna gitti; özellikle de hız göstergesinin 120'ye vurması. Bu çocukta ruh vardı. Bu kadarını teslim etmek gerekirdi.

Arkaya yaslanıp rahatladı ve sürüşün keyfini çıkarmaya başladı. Uçmaktan çok daha yavaş olsa da insan ulaşımına göre fena sayılmazdı. Bu arabanın sahibi olan emlakçıyı -yani sabah kahvaltısını- düşündü ve gülümsedi. Kanı hâlâ damarlarında geziyor ve ona kendini iyi hissettiriyordu. Tıka basa doymuştu.

Arabayı çocuğun kullanmasına izin vermesine ihtiyaç yoktu. Günleri sayılı olduğu için neden bunları keyif içinde geçirmesine izin vermesindi ki? Nasıl olsa birkaç saat içinde babasıyla tanışıp o kılıcın nerede olduğunu bulacaktı. Sonra ikisinden de kurtulabilirdi.

Ancak içini acıtan bir şey vardı. Bu çocuktan gerçekten hoşlanmaya başlıyordu. Onu her şeyden çok endişelendiren de buydu. Asırlardır bir insandan, hele aptal bir ergenden hoşlandığını hatırlamıyordu. Kabul etmeliydi ki bu çocukta bir şey vardı. Onun aşına olduğu, aynı türden ruh gibi bir şey. Bu yaşına rağmen pek bir aylaklık yapmış olduğunu görebiliyordu. Pervasızlık, dünyayı umursamama, günlerinin sayılı olduğunu bilme, her an kalkıp bir şeyler yapmaya hazır olma özellikleri vardı. Bundan hoşlanıyordu. 1300'lerde Bulgaristan'daki genç prensle yaşadığı ilişkisini hatırlatıyordu ona.

Belki de Sam'i hemencecik öldürmesi gerekmezdi. Biraz daha hayatta kalmasına izin verebilirdi. Kim bilir, onu yolculukta yanına alırdı belki. Hatta kılıcı bulduktan sonra bile öldürmezdi. Köle yapabilirdi. Böylece canının istediğini yapacak bir oyuncağı olurdu. Hatta belki...

Kendine kızarak aklından geçenlere bir son verdi. Yumuşuyor muydu yoksa?

Önündeki göreve odaklanmalıydı. Kısa bir süre içinde oraya varacaklardı, yaklaşık bir saat falan. Eğer adam da onlardan biriye, yani vampirse, kendisinin varlığını derhal sezeceği için dövüşmek zorunda kalabilirdi. Kenara çektiklerinde gardını almalıydı.

Ne gerekiyorsa yapacaktı, gerekirse ölümüne dövüşecekti. Bu vampir, kılıcın ve kendi meclisinin zafere ulaşmasının anahtarıydı. Onu almalarını garanti altına almak için ister cennet ister cehennem, nereye olsa gitmeye hazırды.

Sam, navigasyon sistemini açıp direkt adrese doğru arabayı sürmekteyken kafası karıştı. Babasının yüksek gelirli bir mahallede, havalı bir caddede, kocaman bir arazi üzerindeki muhteşem bir evde yaşadığını hayal etmişti.

Ancak GPS bir mil civarı kadar yollarının kaldığını söylediğinde Sam bir şeylerin yanlış gittiğini hissetti. Bir kasabanın çöplüğünün içinden, hatta kasaba bile değil, sadece daracık bir yolun etrafında şuraya buraya serpiştirilmiş römorkların arasından geçiyorlardı.

GPS bunun son virajları olduğunu söylediğinde ise Sam gözlerine inanamadı. Altından geçtikleri kocaman tabelanın üstünde şöyle yazıyordu: Homestead Römork Parkı.

İşte babası burada, bir kamyon mezarlığında yaşıyordu.

Pis yolun içinden arabayı sürmeye devam ederken yanlarından geçtikleri römorkların her biri diğerinden daha kötü görünüyordu. Tam bu sırada Sam, ezilmek üzere olduğu rüyalarındaki benzer bir sancının midesine oturduğunu fark etti. Ümitlerini yüksek tutmakla nasıl da aptallık etmişti! Ne kadar da gerizekâlıydı!

İlerledikçe römorkların sıklığı azaldı ve çıkmaz bir yolun sonuna geldiğinde açık mavi römorkun üstündeki numarayla görüp vardıklarını anladı. Küçük, hareketli ev harap hâldeydi. Kapı, menteşelerinden yamulmuş, ufak merdivenler kırık dökük ve evin önü de diz boyu yaban otlarıyla dolu hâldeydi. Ev arka tarafa kurulup diğerlerinden büyük bir çalılık kümesi yoluyla ayrılmıştı. Özeldi; fakat Sam'in tahmin ettiği anlamda değil.

Sam utandı. Samantha'yı buraya getirdiği ve babasıyla ta-

nıştıracağı için çok utanıyordu. Buhar olup uçmayı ya da kıvrılıp küçücük olarak ölmeyi diliyordu.

Arabayı park edip motoru susturdu. Bir süre öylece oturdular. Bakıştılar. Sam adresin doğruluğundan emin olmak için navigasyon sistemini onuncu kez kontrol etti. Doğruydu.

“Çıkıyor muyuz?” diye sordu Samantha sonunda.

Sam gerçekten ne yapacağını bilmiyordu. Ne tür bir adam böyle bir yerde yaşayabilirdi? Ne tür bir babası vardı?

Sadece motoru açıp gaza basarak çekip gitmek istiyordu; fakat yapamadı.

Sam zorla yutkundu, kapıyı açıp indi ve Samantha da onu takip etti.

Eve yaklaştılar. Çürük tahtadan merdivenleri esneterek iki adım yukarı çıktılar ve gıcırdayan dış perde kapıyı açtılar.

Sam derin bir nefes alıp uzandı ve iç kapıyı çaldı.

İçeriden bir sıçrama ardından da koşturma sesi geldi. Birkaç saniye içinde kapı açıldı.

İşte tam karşısında babası duruyordu.

Roger onları tuğladan yürüyüş yolundan geri çıkarıp biçilmiş çimlerin üzerinden Daniel Fisher'ın evinin ötesine çıkardı. Tekrardan sokağa çıkıp hızlıca köşeyi döndüler. Daha farkına bile varmadan Roger onları devasa tarihî kilisenin basamaklarından yukarıya çıkarıyordu.

Caleb ve Caitlin durup hayretle birbirlerine baktılar. Daha az önce bunun yanından geçmişlerdi.

Kapı kilitliydi; ama Roger'ın anahtarı vardı. Kapıyı açtı ve geçmeleri için açık tuttu.

“Çok uzağa taşımadık” dedi Roger, bir gülümseme ve göz kırpması eşliğinde.

İçeri girdiklerinde kapıyı arkalarından kapayıp kilitledi.

Caitlin kiliseye girerlerken şaşakalmıştı. Nefes kesiciydi. Epey aydınlık ve ferah oluşu, güzel mi güzel sadeliğiyle daha önce gördüğü hiçbir kiliseye benzemiyordu burası. Ne bir haç ne dinî bir figür ne bir süsleme vardı. Hatta sütun ve giriş bile yoktu. Sadece her yönde eski pencerelere sahip, kocaman boş bir odaydı. Basit ahşaptan yapılmış sıraları ile yüzlerce kişiyi ağırlamaya yetecek yeri vardı. Çok huzurlu bir mekândı.

“Burası Amerika’daki en geniş açık tavanlı oda” dedi Roger. “Kiriş yok, sütun yok. Burayı gemi ustaları yaptı. Bugün hâlâ o zamanki kadar sağlam duruyor.”

“Artık günlerini böyle mi geçiriyorsun yani Roger?” diye sordu Caleb gülümseyerek. “Eski bir kiliseye mi bakıcılık yapıyorsun?”

Roger gülümsedi. “Başın dertten kurtuluyor” dedi. Sonra da içini çekti, uzun ve yorgun bir çekiş. “Yorulдум, Caleb. Senden çok daha uzun zamandır ortalıktayım ve artık canıma tak etti. Burayı seviyorum. Sessiz bir yer. Kimsenin canını sıkmıyorum, kimse de benim canımı sıkmıyor. Bitmek bilmeyen şu savaşıardan bezdim. Meclisler, politika... Kendi başıma kalmak hoşuma gidiyor. Burayı seviyorum.”

“Daha da önemlisi ona sahip çıkmam lazım. Dürüstçe söyleyeyim, bunca yıldan sonra kimsenin geleceğini bekle-miyordum. ‘O’ kişi diye birine de inanmamaya başlamıştım. Sanırım yanılmışım.” Roger Caitlin’e baktı. “Şimdi sen de işimi elimden aldın.”

Caleb’e döndü. “Sana kılıcı getirmeden önce bir şey istemeliyim.”

Caitlin söyleyeceği şeyi, Roger’ın tüm hayatı boyunca koruduğu bu kadar değerli nesneyi teslim etmek için bedelin ne olacağını merak etti.

Caleb bakışlarına karşılık verdi. “Ne istersen eski dostum” dedi.

“Ne zamandır çaldığını duymadım” dedi Roger.

Kafasını çevirip odanın ucunda duran büyük, eski bir piyanoyu işaret etti.

“Pathetique*, ikinci kısım. Tıpkı Viyana’daki gibi.”

Caleb piyanoyu inceledi. Tereddüt etti.

“Çok uzun zaman oldu, Roger.”

Roger’ın gülümsemesi genişledi. “Hâlâ çakı gibisindir eminim.”

Caitlin birden Caleb hakkında ne kadar çok şeyi bilmediğini fark etti. O kadar ki muhtemelen hepsini bilemeyecekti. Ona kıyasla kendini çok genç hissetti. Caleb ve Roger’ın, onların birlikteyken asla göremeyecekleri asırları devirdiklerini fark etti. Bu onu üzdü. Ölümsüzlüğü, tam, gerçek bir vampir olmayı, tıpkı Roger gibi sonsuza kadar Caleb’in yanında kalmayı çok feci istiyordu.

Caleb’in boş kilisenin içinde yavaşça yürüyüşünü izledi. Ayaklarının altındaki ahşap gıcırdıyordu. Üç adımda ahşap platformun üstüne çıkıp ucuna kadar tüm yol boyunca yürüdü. Steinway piyanosunun örtüsünü kaldırdı ve oturdu.

Kapağı kaldırdı ve baktı.

Gözlerini kapayıp öylece oturdu. Caitlin ne düşündüğünü, aklından ne tür hatıraların geçtiğini merak etti. Birkaç saniyelik sessizlikte acaba fikrini değiştirip de sandalyeden kalkar mı, diye düşündü.

Nihayet parmaklarını uzatıp çalmaya başladı.

Çok güzeldi.

Notalar kocaman, boş kilisenin içinde duvarlardan seke-rek açık mekânı dolduruyordu. Her yerden sekiyormuş gibi duruyordu.

* Beethoven, Piano Sonata No. 8

O anda derin bir üzüntü duydu. Caleb hakkında asla bilemeyeceği bir ton şey olduğu aklına tekrar düşmüştü. Sadece bu kadarını bildiğini kabullenmek ve onunla geçirdiği kısa zaman içerisinde mutlu olmayı öğrenmek zorundaydı.

Aynı zamanda müziğin, aklına Jonah'ı getirmesi de onu üzdü. Onu uzun zamandır düşünmemişti. Caleb ile geçirdiği vakit süresince Jonah'ı düşünme ihtiyacı hissetmemişti. Ancak o hâlâ orada, bilincinin derinliklerinde duruyordu. Az zaman geçirmelerine rağmen ilişkilerini bıçak gibi sona erdirmek zorunda kalmasından dolayı hâlâ içinde bir yerler acıyordu. Birlikte yaşadıkları her neyse, nihayete ermemiş gibi görünüyordu. İçinden bir ses bir gün tekrar karşılaşacaklarını söylüyordu. Nasıl olacağını bilemese de hele şu anda öyle istediği için değil; ama karşılaşacaklarını biliyordu işte.

Tüm kalbiyle Caleb'e ait olduğunu hissediyor ve bunun asla değişmemesini umuyordu.

Öylece dikilip ezelden beri oradaymış gibi hissederken müzik ruhuna sızıyordu. Ne o ne de Roger hareket etti. Buz kesmiş bir sessizlik içinde Caleb'in kusursuz performansını dinlediler.

Sonunda bitti. Son nota havada birkaç saniyeliğine asılı kaldı. Caitlin kafasını çevirdiğinde Roger'ın gözlerini yavaşça açtığını gördü.

Caleb yavaşça ayağa kalktı, sahne boyunca yürüyüp basamaklardan indi ve onların yanına geldi. Roger'ın birkaç adım önünde durup ona baktı.

Roger derin bir nefes aldı, uzandı ve gözlerindeki bir damla yaş sildi.

“Tam hatırladığım gibi” dedi Roger.

Derin bir nefes alıp arkasını döndü ve koridor boyunca yürümeye başladı.

“Beni takip edin” dedi.

. . .

Gıcırdayan ahşap döşemeler boyunca ve sallanmakta olan eski bir merdivenden yukarı doğru Roger’ı takip ettiler. Asma kata ulaştıklarında Caitlin aşağı baktı ve kilisenin bu perspektiften bakıldığındaki güzelliği karşısında afalladı.

Roger’ı koridor boyunca gizli bir kapıdan geçerek ve sonra başka bir yuvarlak ahşap merdivene kadar yine takip ettiler. Gitgide yükseğe çıkarken onun peşinden ayrılmıyorlardı. Caitlin’in içinde, kilisenin bu kadar yüksek yerine bunca yıldır kimsenin çıkmadığına dair bir his vardı.

Merdiven küçük bir kulede son buldu. Burası, kilisenin en tepesindeydi ve üç kişinin ancak sığacağı büyüklükteydi.

Roger duvarın üstünde bir yere uzanıp gizlenmiş mandalı açtı. Gizli bir bölme açıldı ve içinden küçük, mücevherlerle bezeli bir kasa çıkardı.

Temkinli bir şekilde elinde tutup içi giderek kasaya baktı.

“Bizzat açmadım” dedi. “Hiç açıldığını da görmedim. Buna şahit olabileceğimi de düşünmezdim, anahtarını görünceye kadar...”

Doğrudan Caitlin’e baktı. Küçük odanın içi sıcak ve havasızdı. Caitlin kendini kısıp kalmış gibi hissediyordu. Baş dönüyordu. Her şey çok gerçeküstü geliyordu. Bitmeyecekmiş gibiydi.

“Babanı iyi tanırım” dedi Roger.

Caitlin’in ağız beş karış açıldı. Nutku tutulmuştu. Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

“Nasıl biriydi?” Diline gelen tek şey oldu.

“İyi bir adam. Harika bir adam. Onu severdim. Hepimizden büyüktü, tüm ırktan daha büyük. Bu kadar yolu aşmandan dolayı gurur duyardı” dedi iki eliyle kasayı uzatırken.

Caitlin uzanıp gümüş anahtarlığı soktu. Kalbi güm güm atarken içinden anahtarın oturması için dua ediyordu. Keza oturdu da.

Kıymetli bir klik sesiyle giriverdi. Nazıkçe sağa doğru çevirdiğinde kapak açıldı.

Üçü de içinde ne olduğunu görmek için meraklanarak durmuş hâlde öne eğildiler.

Gördükleri şey karşısında şoka uğradılar.

“Hey ahbab, kalk oradan!” diye bağırdı aksi ses.
Kyle tekmelendiğini, ardından değnekle dürtüldüğünü hissetti.

Gözlerini açtı.

Soğuk ve sert bir zeminin üstünde yatıyordu. Burası neresiydi hiçbir fikri yoktu. Ufukta yükselmeye başlayan gün ışığı gözlerini ve derisini yakıyordu.

“Hey dostum, duymadın mı beni? Kalk oradan dedim!” diye bağırdı polis.

Kyle gözlerini tamamen açtı ve bir mermerin, belediye binasının soğuk merdivenlerinin üzerinde yattığını gördü. Gün ağarırken açıkta, bir berduş gibi sere serpe uzanmıştı. İki polis memuru tepesinde dikilmiş coplarıyla onu dürtüyor, birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı.

Kyle olayları, buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Rexius’a rapor verdiğini anımsıyordu. Sürüklenip yere mihlanmıştı. Sonra asit gelmişti. Yüzünün bir tarafına dokundu. Sorun yoktu. Diğerine dokunduğunda acı tekrar hücum

etti. Yarıkları, korkunç yaraları ve bozulmayı hissedebiliyordu. Ona iyodik asit uygulaması yapmışlardı. Hainler için bir ceza. Tek bir küçük hatası için ona, yani Kyle'a, yani binlerce yıldır meclisine sadık olan bir adama... Akla hayale sığacak gibi değildi.

Kyle acısının yoğunlaştığını hissetti ve içindeki hiddet yükselmeye başladı.

"Onu içeri alalım mı?" diye sordu polislerden biri diğerine.

"Yok. Çok fazla evrak işi. Kendimizi bununla yormayıp bizzat halledelim."

Polislerden biri copunu kaldırdı, hızla indirmeye hazırlanıyordu.

"Onu yukarı kaldır" dedi diğerine.

Polis, Kyle'ı sert bir şekilde kolundan tutup ayağa kaldırdı. Tam bunu yaparken Kyle'ın yüzünün hasarlı tarafı açığa çıktı. Polisler korkunç yaraları ve bozulmayı görünce bir adım geri attılar.

"Vay anasını" dedi polislerden biri. "Bu ne be?"

Kyle hiddetle doldu taşı. Adamlar karşı bile koyamadan ikisini birer eliyle göğüslerinden kavrayıp kendi baş hizasından yukarı kaldırdı. Yapılı adamlardı; fakat Kyle onlardan daha iri yarı -çok daha iri yarı- ve çok ama çok daha güçlüydü. Polisleri yukarı kaldırdı, geri doğru çekip havada birbirlerine çarparak tekrar bir araya getirdi.

Kyle merdivenlere düşen adamları kafalarına basarak öldürdü.

Kyle'in öfkesi dinmiyordu. Kendi meclisi için tüm yaptıklarından sonra, şu savaşı başlatmasından sonra ufacık bir hata için onu sanki zavallıymış, bir hiçmiş gibi kovmuşlardı. O aptal kız yüzünden. Caitlin. Ona gününü gösterecekti.

Önce kendi halkına bedel ödetecekti. Ona kimse böyle davranmamıştı. Hiç kimse. Onu sürebilirlerdi; fakat Kyle bunu kabul etmek zorunda değildi. Ne de olsa hâlâ ona sadık vampirler vardı. Bizzat meclisin lideri hâline gelebilirdi.

Orada durup hiddetinden titrerken birden aklına geldi. Bir plan. Öç almak için bir yol. Kontrolü tekrar ele almak için bir yol. Yüce liderliğe giden bir yol.

Kılıcı düşündü. Elinde olsaydı, eğer o şeyi onlardan önce ele geçirseydi, güç kendi eline geçerdi. Geri dönüp onları, en azından kendine ihanet edenleri yok edebilirdi. Kendine sadık kalanları asker olarak yanında tutardı.

Evet, şimdiye kadar görülmemiş bir kan banyosu yaşanacaktı. Kontrolü yeniden ele alma işini bitirdiğinde ise dikkatini insanlara çevirecek ve savaşı kendi başına tamamlayacaktı. O zamana kadar salgın işlevini tamamlardı ve Kyle komutaya geçerdi. Elinde o kılıç varken New York'a hükmedebilirdi. Sonra tüm konseyler ve dünya üzerindeki tüm meclisler onun çağrısına yanıt vermek zorunda kalırdı.

Evet, bu planı sevmişti. Kılıcı istiyorsa o kızı bulması gerekecekti. Yardıma ihtiyacı vardı. O Rus çocuk. Şarkıcı. O kız tarafından dönüştürülen hani. Hâlâ onun kokusunu damarlarında taşıyan...

Evet. Bir plan şekilleniyordu kafasında.

Kyle arkasını dönüp belediye konağının merdivenlerinden yukarı koştu ve kilitleri tek eliyle kırıp kapıyı tekmeledi. Sabahın ilk saatlerinde boş olan lobinin önündeki koridorda koşturdu. Uzak uca erişti, gizli bir mandalı çekti ve bir duvar açıldı. Taş merdivenlerden karanlığın içine doğru aceleyle inmeye başladı.

Kyle var gücüyle koşuyordu. Karşısına bir ordu çıkabileceğinin bilincindeydi; fakat onun asla tek başına saldırmasını beklemeyeceklerini de biliyordu. Ayrıca bu sıralar savaş konusuyla meşgullerdi. Acele ederse istediğini alacak kadar içeride kalabileceğini biliyordu. Özellikle gün doğumunda, yani pek çoğu uyurken.

Kyle aşağı katlara ulaştı ve koridor boyunca var gücüyle koşturup aradığı büyük kapıyı buldu. Dışarıda bekleyen tek muhafız vardı; beklediği gibi ancak birkaç yüz yaşında, genç ve zayıf bir vampirdi. Hareket bile edemeden Kyle, çenesine doğru tertemiz bir vuruşla onu yere yığdı.

Kyle kapıya omzuyla yüklenip içeri girdi. Odanın öbür ucuna gittiğinde aradığını buldu. Rus çocuk. Duvara zincirlenmiş, elleri gerilmiş, ağzı kapalı, gözleri korku ve dehşetle sonuna kadar açıktı. Onu günlerdir burada tutmuşlardı ve an itibarıyla çocuk düpedüz kafayı yemişti. Kyle zaman kaybetmeden odanın diğer ucuna geçti ve elleriyle ayaklarını zincirlerden kurtardı. Çocuk eliyle uzanıp ağzındaki bandı çıkardı ve bağarmaya başladı.

“Kimsin sen? Ne işim var burada? Beni nereye götürüyorsunuz? Neden beni...”

Kyle elinin tersiyle onu bayıltmaya yetecek sertlikte bir tokat attı. Ardından genç adamı omzunun üstüne alıp zincirlerini sürüye sürüye odanın dışına çıkardı.

Onunla birlikte boş koridordan, ardından merdivenlerden çıktı. Hızla kapıdan dışarı, belediye konağının dışına, gün ışığına adım attılar. Var gücüyle koşarken kimsenin onu takip etmediğini görmekten dolayı hoşnuttu.

Koştukça biraz rahatladı. İhtiyacı olan şey elindeydi. Caitlin'in kanının hâlâ damarlarında dolaştığı bu çocuk kıza götürebilirdi onu. Kız her neredeyse kılıcı da orada bulacaktı.

Gülümsedi. Artık bu bir zaman meselesiydi. Kılıç yakında onundu.

Caitlin ve Caleb, Martha's Vineyard'ı geçerken kara korulukların üstünden miller boyu uçarak ikindi gneine doğru ilerlediler. Genç kadın adanın büyüklüğü karşısında afalladı. Burayı küçük hayal etmişti; fakat aşağı baktığında aslında devasa olduğunu fark etti. Gittikleri Aquinnah Tepeleri adanın uzak ucunda, bulundukları yerin tam karşı tarafındaydı. Caleb'in hızıyla usalar bile biraz zaman alacaktı.

Caleb başka insanlar varken uçmayı sevmiyordu zira ne kendine ne de ırkına gereksiz şekilde ilgi çekmek istiyordu. Ancak yılın bu zamanı ada o kadar ıssızdı ki bir taraftan diğerine uçarak gitmeleri konusunda, özellikle de yol ağalıklarının üstünden olunca en ufak bir endişe yaşamadı.

Devasa kiliseyi ve son buldukları ipucunu düşündükçe Caitlin'in başı döndü. Beklediği hiç de bu değildi. Başka bir anahtar daha bulacaklarını tahmin etmişti. Onun yerine içinden bir tomar çıkmıştı; flesen dağılacak, tam ortadan ikiye bölünmüş, yarım, sararmış bir parşömen. İlk bakıştan itibaren diğer yarısının ortada olmadığı ve onsuz bu yarının anlamının kalmayacağı aşıkardı. Bir bilmecenin yarısıydı.

Hâline bakılırsa bugüne kadar dayanması mucizeydi. Dar, metal ve hava geçirmeyen bir kutuya -şu cebinde, hafif çıkıntı yaparak duran kutuya- konulmasa böyle korunamayacağından da emindi.

Üçü, bunun işe yaramayacağını her ne kadar biliyor olsalar da tomarın tam ortasına yazılmış şifreli mesajı incelemişlerdi. Orta yerlerinden, parçalar hâlinde kesilmiş kelimeler ve cümleler vardı. Bilmecenin parçaları. Şöyle yazıyordu:

Dört Atlı...

Ayrılırlar...

Dalarlar bir...

Buluşurlar...

Ve kavuşurlar...

Tam bitişiğinde...

Cümleleri tamamlamaya çalışarak tahmin üstüne tahminde bulunmuşlardı. Ne kadar deneseler de diğer yarısı olmadan şifreyi çözememişlerdi.

Hepsinin havası sönmüştü ve Roger biraz özür diler gibi durmuştu. Parşömenin diğer yarısının nerede olduğuna dair en ufak bir ipucu, iz yoktu.

Böylece Caitlin ve Caleb de ellerinde kalan tek izin peşine düşmeye karar vermişlerdi: Aquinnah Tepeleri. Caitlin'in rüyası.

Caitlin rüyayı hatırlamaya uğraşsa da daha şimdiden, aylar öncesinde görmüş gibi uzak ve bulanık geliyordu. Rühayı görüp görmediğinden bile şüphelenmeye başladı. Caleb'i ne

yüzüstü bırakmak ne de bu çıkışsız labirentte daha derinlere sürüklemek istiyordu.

Virajı aldıklarında ağaçlıklar sona erdi ve manzara, rüzgârda sallanan, uzun ve güzel çimlerle bezendi. Etraf ikinci güneşinin hafif kırmızı ışığıyla aydınlanıyordu. Çok güzeldi. Aşağıda bir çiftlik gördü. Yabanıl araziye rastgele dağılmış koyunlar ve inekler vardı.

Çok geçmeden Caitlin havadaki tuzu hissetti. Bir dönüş daha yapmalarının ardından arazi, önce kumlar arasında seyrek çimlere, sonra tamamen kuma dönüştü.

Sonra tepeler göründü.

Nefes kesiciydiler. Yüzlerce metre yüksekliğindeki tepelerin kumu mistik bir kızıl ısıltıyla parlıyordu. Özellikle ikinci güneşinde, sanki bu tepeler canlıymış ve alev alevmiş gibi duruyordu.

Tam altlarında yumuşak kumlu, türlü boy ve şekillerde taşlarla dolu okyanus kumsalı bulunuyordu. Tüm bunların ortasında birkaç tane, sahile vuran dalgalara doğru gelişigüzel duran kayalık vardı. Tarih öncesinden kalma bir görünümüleri vardı. Mekân, Mars'ta bulunan bir kumsal misali sihirli gibiydi. Böyle bir yerin varlığını aklı almıyordu.

Gül de bunu hissetmiş olmalıydı ki Caitlin'in ceketinin cebinden kafasını çıkarıp baktı ve tuzlu havayı kokladı.

Tepelerin etrafında dolaşıp inmeye hazırlandıkları sırada yavaşlarken bu tepelerle ilgili bir şey Caitlin'e pek tanıdık geldi. Kesinlikle daha önce buraya gelmiş gibi hissetti. Evet. Burası orasıydı. Daha da önemlisi babasıyla bir zamanlar buraya geldiğini hatırlıyor gibiydi.

Bir şey bulup bulamayacaklarını bilmiyordu; ama burası tam da şu an olmaları gereken yermiş gibi hissediyordu.

Kumsal bomboştu, tamamen onlara aitti. Yavaşça iniş yaptılar. Caleb kumların üstüne indi ve Caitlin de Gül'ü serbest bıraktı. Gül önce kumlarda koşup sonra suya atladı, dalgalar üstüne doğru gelince tekrardan kıyıya doğru koştu.

Caitlin ve Caleb gülümsedi.

Kumsal boyunca yavaşça yürüyerek etraflarındaki her şeye göz gezdirdiler. Sessizce yürürlerken Caleb uzandı ve Caitlin'i elinden tuttu.

Kumsal, dalgaların sesi ve okyanusun kokusuyla doluydu. Caitlin gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Bu onu epey kendine getirdi.

Tepeleri, kumsalı ve kayalıkları incelediler.

"Kesinlikle burası" dedi Caitlin. "Onunla daha önce buraya gelmişim gibi."

Caleb başıyla onayladı. "Akla yatkın. Burası ırkımız için çok önemli bir yerdir."

Caitlin hayretler içinde ona baktı. "Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu.

"Pek çok kez" diye yanıtladı, "Aquinnah Tepeleri kutsal yerlerimizdendir ve dünyadaki en eski enerji alanlarından biridir. Kızıl kil ve kum, kadim enerjiyi boşaltır ve doldurur ki bu da bizi tazeler."

"İnsanlar elbette bunu bilmezler. Hiçbir zaman bu mekânın gerçek anlamını fark edememişlerdir. Ancak biz

binlerce yıldır biliyoruz. Burası bir güç yeridir. Mistik bir yer. Kadim zamanlarda yaratılmıştır.”

“Babanın seni buraya getirmiş olması akla yatkın. Bu tüm vampirler için bir tür ergenliğe geçiş törenidir. Buraya gençlerimizi ya da yeni dönüştürülmüşleri getiririz. Yine de esas manasıyla burası bir aşk mekânıdır.”

Caitlin ona baktı. “Aşk mı?” diye sordu.

“Vampir nikahları pek nadirdir” diye devam etti. “Doğuramayız ve ebediyen bağlanmak da öyle şıp diye seçebileceğimiz bir şey değildir. Ancak iki vampir evlendiğinde törenler pek özenli ve mukaddes olur. Günlerce sürebilir. Neredeyse her zaman bu mekânda gerçekleşir.”

Caitlin hayretle etrafına baktı.

“Buraya gece gelseydik, hele bir de dolunay varsa muhtemelen bir vampir düğünüyle karşılaşırdın. Burası bir izdivaç yeridir. Bu kayalar da sonsuzluğu simgeler ve gezegendeki en eski şeylerdendir. Enerjilerinin, ilişkiyi asla kopmayacak bir bağla birleştirdiğine inanılır.”

Ağzından çıkan sözler Caitlin’in kalbini eritti. Kısa bir zamandır birlikte olsalar da sanki onu ezelden beridir tanıyordu. Caleb törenlerden ve evlilikten bahsederken birden fark etti ki hayatının geri kalanını onunla geçirebilmesinin sağlanmasından daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Hayatının onunkinden önce sonra ermesi, ikisinin farklı iki ırktan gelmeleri, yasak aşkları, onun için sadece hatıra gibi kalacak olması canını sıktı.

Ona bunları anlatmak istese de tam olarak ne söyleyeceğini ya da kendini nasıl ifade edeceğini ve Caleb’in kendisi

hakkında aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmiyordu. Sessizce yürümeye devam etti.

Tam şu anki durum her şeyiyle kusursuzdu. Neden işler bu şekilde kalamazdı ki? Bu aday ve kumsalı sevmiştir. Caleb ile buraya yerleştiklerini canlandırabiliyordu gözünde. Dünyanın geri kalanından uzakta, huzur içinde bir hayat kurduklarını hayal edebiliyordu. Belki tepelerin yukarısında, okyanusa bakan küçük bir ev inşa ederlerdi. Geçmiş aralarında bırakır, yeniden başlardı. Bunun hiç oluru var mıydı acaba?

Son haftalar boyunca Caitlin hayatının kontrolünün tamamen elinden kayıp gittiğini hissetmişti. Olayların onun etrafında döndüğü ve bunlar tarafından yutulduğu hissine kapılmıştı. Şimdi sular biraz durulmuşken, hazır rotaları da çıkmaz bir sokağa gelip dayanmışken, aramaktan vazgeçme ihtimallerini düşünüyordu. İşlerin biraz olsun normale dönüş dönemeyeceğini merak ediyordu.

İçinde bir yer, bunun imkânsızlığını biliyordu. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar tam gaz alın yazılarına doğru ilerliyorlardı. Kaderlerine doğru... Çok yakın zamanda aralarındaki her şeyin sonsuza kadar değişeceğini biliyordu. Morali bozuldu.

Caleb'in piyano çalışını, müziğin güzelliğini düşünürken buldu kendini. Notalar kulaklarında çınladı.

"Piyano çalabildiğini bilmiyordum" dedi yumuşak bir şekilde.

İç çekti. "Üzerinden çok yıl geçti. Parçaya hakkını verdiğimi düşünmüyorum. Bir de Ludwig'i çalarken görmeliydin."

Sarsılarak ona baktı. “Ludwig derken... Beethoven mı yani?” diye sordu dumur bir hâlde.

Caleb başıyla onayladı.

“Beethoven’ın çalışını dinledin mi? Kişisel olarak?”

“Evet, hayatının sonlarına doğru.”

Şok geçiriyordu. Neler gördüğünü düşününce sarsıldı.

“Yani, o zaman... Onunla tanıştın da?” diye sordu.

“Evet” dedi Caleb. “Yakın bir arkadaştı. Bizden biriydi.”

“Bir *vampir mi?*” diye sordu Caitlin hayretler içinde.

Caleb sadece başını salladı.

Caitlin daha fazla şey bilmek istiyordu. Aslında her şeyi bilmek istiyordu fakat Caleb’in bununla ilgili konuşmak istemediği belliydi. Artık ne yaşamışsa içinde derin hisler uyandığı görülüyordu.

“Bu gibi insanlarla tanışmak inanılmaz olmalı. Böyle şeyler hatırlamak falan...” dedi.

“Bazen” dedi. “Daha çok sırtında bir küfe gibi.”

“Neden?”

“Zaman geçtikçe hatıralar ağırlık yapmaya başlıyor. Geçmişte o kadar kayboluyorsun ki bugünü yaşamak zorlaşıyor. Eski şeylerle dolu bir ev gibi. Belirli bir noktadan sonra yeni bir şey getirip koyman mümkün olmuyor.”

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler. Güneş batmaya başlıyor, her şeyin üstüne yumuşak bir ışık düşürüyordu. Dalgalar çarpıyor, ayaklarının dibinde koşturan Gül ciyaklıyor ve üstlerinden geçen martıların sesi duyuluyordu.

Caitlin herhangi bir ipucu, babasından bir iz, hatırladığı bir şey olup olmadığını görmek için etrafa bakındı; ama bir şey bulamadı.

Yüksek bir ses ve kişneme işitildi. İki beyaz at aniden yanlarından geçti. Dönüp nereden geldiklerine baktı; fakat görünürde bir yer yoktu. Yabani atlardı. Tam yanlarından geçip kumsala, sığ suya koştular.

Caleb ve Caitlin aynı anda birbirlerine baktılar. Güzel bir sürprizdi. Şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

“Yabani atlar” dedi Caleb. “Beyazlar... Mükemmel bir işaret. Hadi onları yakalayalım!” dedi ve koşmaya başladı.

Caitlin ilk başta çıldırdığını düşündü. Bir atın hızıyla nasıl boy ölçüşebilirlerdi ki? Sonra aklına yeni kazandığı hızı geldi ve koşmaya başladı.

Caitlin bacaklarının, kendi yerine koştüğünü hissediyordu. Daha tam farkına varmadan asla mümkün olamayacağını düşündüğü bir hızla koşmaya başladı. Önce Caleb'i yakaladı, ardından hızlarını artırdılar ve birkaç saniye içerisinde atlara yetiştiler. Gül de arkalarından koşturuyordu.

Caleb gülümsedi. “Hadi sürelim!” diye bağırdı.

Atlardan birinin üstüne atladı. Caitlin de onu takiben, var gücüyle koşarken havaya sıçradı ve diğerinin üstüne geçti.

Gözlerine inanamıyordu. Caleb'in yanında, atın üstünde dörtnala gidiyordu. Caleb kahkahalar atıyor, saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Kumsal boyunca yan yana, gün batımına doğru yarıştılar. Atın üstünde durabildiğine, bunu yapabildiğine inanamıyordu. Her şey gerçeküstüydü.

Atlar onları kumsal boyunca kilometreler boyu taşıdılar. Tepeleri, kayalıkları ve kumsalı kuş bakışı görebiliyorlardı. Caitlin kumsalın büyüklüğü karşısında hayrete düştü. Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi duruyordu.

Birden, hiçbir uyarı olmadan, atlar tak diye duruverdi.

Caleb ve Caitlin ne kadar dürterlerse dürtsünler, ilerlemeyi reddettiler.

Caitlin ve Caleb kafaları karışmış bir hâlde birbirlerine baktılar.

“Sanırım bizi burada indirmek istiyorlar!” diye bağırdı Caleb kahkahayla.

Caitlin aşağı baktığında atların okyanusun içinde, diz yüksekliğinde suda durduklarını gördü.

Caleb’in gülümsemesi genişledi. “Sanırım biraz ıslanacağız!”

Atın sırtından atlayıp suya indi.

Caitlin ayakkabılarını çıkarıp eline alarak onu takip etti.

Su dondurucuydu; fakat dalgalar çekildiği zaman sadece bileklerine kadar geliyordu. Aslına bakılırsa çıplak ayaklı hâli, tıpkı kumdaki gibi onu tazeliyordu.

Başını çevirdiğinde atların boş kumsalda, güneşe doğru dörtlü gittiklerini gördü.

Gül, dalgaları sinayarak kumsal boyunca koşuyor, sonra ciyaklayarak tekrar kuma dönüyordu.

Caleb yanına gelip Caitlin’i tuttu, dalga gelirken onu kuru tutmak için oyunsu bir şekilde kaldırıverdi. O kadar güçlüydü ki bacaklarına çarpan dalgalar onu sarsmıyordu

bile. Onu kendine yakın tutarak kuru kalmasını sağlıyor ve sarıp sarmalarken kahkahalar atıyordu.

Caitlin kalbinin eridiğini hissetti.

Caleb onu sıkıca tutup nazikçe yere indirirken gözleri birbirine kenetlendi. Sonra Caleb'in gülümsemesi yavaşça silindi. İfadesi ciddileşti, başka bir şeye dönüştü.

Caitlin, sevdiği adamın gözlerinin kahverengiden su yeşiline dönmesini izledi. Caleb ona, doğrudan gözlerinin içine baktı. Aynı anda, aynı şeyi hissettiler.

Caleb uzanıp onu öperken kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi.

. . .

Öldürücü şiddette bir öpüşmeydi. Vücudu tanımadığı bir sıcaklık ve karıncalanma dalgasına kapıldı. Öpücüğüne çok daha güçlü karşılık verdi ve çok geçmeden Caleb onu tutup sudan çıkararak kumsala götürdü.

Islak olmayan kumlara getirdi, boş kumsala uzandılar. Tüm dünya onlarındı sanki. Öpücükler daha ateşli hâle gelirken Caitlin elini onun saçlarının arasında gezdirdi.

Onunla tanıştığı ilk andan beri bu anın hayalini kuru yordu.

Şimdiye kadar hiç kimseyi böyle sevmemişti.

Sam öylece durmuş, babasıyla yüz yüze gelirken içi parçalandı. Buna inanamıyordu. Römork parkı, sabit olmayan ev ve paçoz çevre yüzünden zaten hayal kırıklığına uğrasa da bunlar babasını gördüğü anda yaşadığı hayal kırıklığının yanında devede kulak kalırdı. Tüm hayalleri bir anda tuzla buz oldu.

Babası kısa, zayıf, çelimsiz, 50'li yaşlarda, feci kel, kafasının iki yanından uzayıp gitmiş tel tel saçları olan bir adamdı. Günlerdir tıraş olmamıştı ve kıyafetleriyle uyuyormuş gibi görünüyordu. Cildi siğil ve akneyle doluydu. Fıldır fıldır dönen, boncuk boncuk siyah gözleri vardı. Sam'e bakarken sıçandan farksız görünüyordu. Paçozluk paçalarından akıyordu. Günlerdir yıkanmamış gibi feci kokuyordu.

Sam'e hiç benzemiyordu. Sam de kanından dünyaya geldiği baba hayali ile bu adamı hiç bağdaştıramamıştı .

Bu tür birinin oğlu olduğuna inanamıyordu. Hiç olmadığı kadar kötü hissediyordu.

Belki elindeki adres yanlıştı. Bunun için dua etti: Lütfen Tanrım, bu adam babam olmasın.

“Sam?” dedi adam aniden.

Bu kelimeyle beraber, yani doğru adreste olduğunun doğrulanmasıyla Sam’in içi tamamen karardı. Bu oydu işte.

Sam sözcüklerini seçmeye çalıştı. “Hım, yani, sen şimdi...”

“Baban mı?” dedi adam gülümsemeye çalışırken küçük çürük turuncu dişlerini göstererek. “Aynen.”

Adam gözlerini Sam’den Samantha’ya çevirdi, baştan aşağı süzdü. Dudaklarını yaladı.

“Yalnız geleceğini düşünmüştüm” dedi Sam’e, kıza bakmayı sürdürürken.

“Ben... Yani, ben, şey...”

“Bu kim?” diye sordu hâlâ ona bakarak.

“Bu Samantha” dedi Sam sonunda. “O benim...” Sam lafını yarıda kesti. Kızı nasıl takdim edeceğini hiç bilmiyordu.

Samantha onun yerine zarif bir şekilde, “Kız arkadaşı” dedi.

Sam bunun için minnettardı. Ayrıca bu kelimeyi duymaya, hele de onun ağzından çıkmasına bayılmıştı.

“Pekâlâ, ne güzel...” dedi adam. Arkasını dönüp içeri yürüdü.

Sam ve Samantha birbirlerine baktılar. Bu garip buyur etme karşısında savunmasız yakalanmışlardı. Bundan ne çıkarmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Bu bir içeri davet miydi şimdi?

Sam içeri doğru ihtiyatlı bir adım attı. Samantha hemen peşinden onu takip etti.

Samantha kapıyı kapamadan önce sağa sola dikkatlice baktı ve ardından kapıyı sıkıca kapayıp kilitledi.

. . .

Genç kadın, ufak ve karanlık mobil evi incelemeye devam etti. Perdeler sonuna kadar çekilmişti. Oda, köşedeki ufak lambayla aydınlanıyordu. Dışarıda hava günlük güneşlik olsa da içeriden bunu asla anlayamazdınız. Karman çorman ve kasvetli bir evdi.

Bu adamı gördüğü an, Samantha onun kendi kanlarından, yani vampir olmadığını anlamıştı. Aksi durumda bilirdi. Demek ki vampir olan Sam'in babası değil *annesiydi*. Onun soyunun yanlış tarafını araştırıyorlardı. Tabii eğer onları Sam'in gerçek annesine yönlendirmezse vakitlerini bu adamla boş yere harcamış olacaktı.

Sam'in yüzündeki sahici hayal kırıklığını görebiliyor ve aslında onun için üzülmüyordu. En son ne zaman bir insan için üzüldüğünü hatırlamıyor ve kendine kızıyordu. Bu çocuk gardını harbiden düşürüyordu.

"Pekâlâ..." diye başladı adam söze. Sosyal yönden tuhaf davranışları aşikârdı. Evin içinde dolanırken onlara bakmıyordu bile. "Ne içersiniz?" diye sordu. "Bira?"

Sam duraksadı. "Hım, yani... Bozulmamış ne varsa..." dedi.

Adam ufacık mutfağa gitti. Elinde iki büyük ama ılık bira kutusuyla döndü. Onları sehpanın üstüne koydu. Ne Sam ne de Samantha kutulara dokundu.

Sam'in öylece dikilirken içi içini yer ve ne söyleyeceğini bilemez hâlini görebiliyordu kız. Babası da aynı durumdaydı.

Odayı tuhaf bir sessizlik kapladı. Garip bir şeyler vardı. Babası onları gördüğü için o kadar mutlu gözüküyordu. Ya öyleydi ya da sosyal açıdan gerçekten zayıftı.

Samantha, bu mekânda daha neler görebileceğini merak ederek etrafa bakındı. Her yer karman çormandı ve tamamıyla berbat bir görüntü vardı. Boş soda şişeleri, yerdeki gazete ve dergi yığınlarının yanına atılmıştı. Uzak köşedeki ufak bir masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarın açık olduğunu görebiliyordu.

Bir şey duyumsadı ve vampir gözlerini kullanarak odanın ucundaki ekrana zum yaptı. Adamın Facebook'ta, başka bir isimle çevrimiçi olduğunu görebiliyordu.

"Yani, şimdi, buraya geleceğini başka birine söyledin mi?" diye sordu babası sonunda.

Sam şaşkın bir hâlde ona baktı. "Ah, yani..."

"Yani annene beni görmeye geleceğini söyledin mi?"

"Hayır" diye yanıt verdi Sam. "Onunla bir süredir konuşmadım. Her şey, yani böyle, bir anda oldu. Sadece düşündüm ki yani, seninle tanışmak güzel olabilirdi."

Adam başıyla onayladı. Biraz rahatlamış görünüyordu.

"Peki o zaman" dedi adam. Cebine uzanıp buruşmuş bir sigara paketi çıkardı ve sigara yaktı. İyice körükleyip odayı dumanla doldurdu. "Peki bakalım, sizde durumlar nedir?"

Sam ve Samantha birbirlerine baktılar. Ne dediğini pek anlamamışlardı.

"Hım, yani... Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sam.

Samantha tekrardan dizüstü bilgisayara döndü ve Facebook sayfasına zımladı. Onunla ilgili bir şey canını sıkıyordu. Ekrana yakından baktığında bir sürü sekmenin açık olduğunu görebiliyordu. Hepsi Facebook sayfasıydı ve hepsi başka başka isimler altındaydı.

Babası kızın baktığını fark etmişti; çünkü o anda kalktı ve gidip bilgisayarı kapadı. Sonra yanlarına döndü.

“Demek istiyorum ki siz gençler... Yani... Seks yapıyor musunuz?” diye sordu.

Samantha onun masaya uzanıp bir şey aldığını gördü.

Sam’e döndüğünde yüzündeki kafa karışıklığını ve ardından yükselen öfkeyi gördü.

O anda birden fark etti. Adam Sam’in babası falan değildi. Bir şarlatandı. İnternet korsanı. Bir pedofil. Facebook’tan insanlara olta atıyordu. Farklı farklı çocuklar düşürmeye çalışıyordu. Sam gibi çaresiz birinin kalkıp gelmesini, babası olduğuna inanmasını bekliyordu.

Adam hızlıydı. Samantha’nın tepki vermesine kalmadan büyük ekmek bıçağını kapıp odanın içinde salladı ve Sam’i boğazının arkasından kısıp aldı. Büyük bıçağı Sam’in boğazına o kadar sıkı dayamıştı ki neredeyse kan çıkartacak kadar bastırıyordu.

Sam’in gözleri şokla, acıyla yaşardı.

“Kımıldamaya kalkarsan o ölür” dedi adam Samantha’ya vahşi bir sesle.

Samantha için ilginç bir durumdu. Adamın Sam’in babası olmadığı hesaba katılırsa artık burada işi kalmamış demektir. Sadece vakit harcıyordu. Kalkıp giderek Sam’i ölüme

terk edebilirdi. Bu bir şeyi değiştirmezdi. Elindeki tek ipucu buysa Sam artık onun işine yaramazdı.

Ancak ona tereddüt yaşatan başka bir şey, bu çocuk için hissetmeye başladığı şeylerin kırıntısı gibi bir şey vardı. Buna inanmıyordu; fakat içinde bir yer bu çocuğu gerçekten umursamaya başlıyordu. İnsanlardan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da bu adam gibi srngenlerdi. Hayır, öylece kalkıp gidemezdi.

Adam, karanlık ve metalik sesiyle “Dizlerinin üstüne k ve gömleğini ıkart” diye emir verdi Samantha’ya. Bu sırada bıçağı Sam’in boğazında tutuyordu.

Sam kıvranmaya çalıştı; ama adam daha da sıkı bastırarak biraz kanını akıttı.

Samantha adamı her an öldürebilirdi. Tek sorun, bıçağı çok sıkı tutması ve Sam’in öldürüldüğünü görmek istemesiydi. Aceleci davranamazdı.

Samantha dizlerinin üstüne kp ellerini kaldırdı, ya-vaşa gömleğini çıkardı. stnde sadece styeni kalmıştı.

Yukarı doğru baktığında sürüngenin gözlerinin ışıldadığını, mide bulandırıcı sırtmasının kulaklarına yayıldığını gördü. Bıçak tuttuğu elini uzattı ve işaret etti.

“Styeni de.”

Sam fırsatı fark etmiş olmalıydı; çünkü tam o anda, bir insana göre hayranlık uyandıracak çeviklikle hareket etti. Uzanıp pislik herifin bileğini yakaladı ve var gücüyle mücadele etti.

Ancak sürüngen güçlüydü. Yıllar boyunca çocukları ağına düşürmeye çalışması ona kuvvet kazandırmış, bu tür şeylere

hazırlıklı hâle getirmişti. Sam mücadele ederken sürüngen kendini ondan bir an kurtardı, onun yanağını çizdi.

Genç adam ellerini yanağına götürerek acıyla bağırdı. Her yer kan olmuştu.

Ardından herif bıçağı tekrar çekti. Samantha, sürüngenin bıçağı Sam'in göğsüne saplamak üzere olduğunu anladı.

Harekete geçti. Birden odanın karşısına sıçradı ve bıçağı havada yakalayarak sürüngenin kolunu eklem yerinden sökecek kadar güçlü bir şekilde bükte.

Sürüngen feryat kopararak bıçağı düşürdü.

İşi henüz bitmemiş olan Samantha uzandı ve boynunu, insanüstü gücüyle kavrayıp tek bir yumuşak hareketle kırarak onu öldürdü.

Adam cansız hâlde yere yığıldı.

Hiddetle dolmuş Samantha, gözleri fal taşı gibi açılmış Sam'e baktı. Genç adam sarsılmış bir hâlde öylece duruyordu. O kadar şaşkın hâldeydi ki çektiği acıyı unutmuş görünüyordu. Hayatında böyle bir şey yaşamadığına emindi. Büyük ihtimalle bir daha tanık olmayacaktı.

Bu çocuk onu kurtarmak için gerçekten, boğazında bıçak varken bile uğraşmıştı. Kimse onun için asırlardır böyle bir jest yapmamıştı.

Bu kadar şeyden sonra belki de hayatta kalmasına izin verirdi.

Caitlin ve Caleb uyandığında gece olmuştu. Ilık gecede kocaman bir dolunayın ışığı altında kumların üstüne uzanmış yatıyorlardı.

Kumsalda hâlâ sadece onlar vardı. Sahile çarpan dalgaların sesi etraflarını sarmıştı. Birbirlerinin kollarında, çıplak ve uyanık hâlde öylece uzanıp ceketlerini battaniye yerine kullandılar. Gül de yanlarında yatıyordu.

Artık ikisi de değişmişti.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Tekrar sarmaş dolaş olup yavaşça öpüştüler.

İlişkileri ebediyen değişmişti. Caitlin sonsuza kadar değişmişti. Hiçbir şey onu bundan daha fazla mutlu edemezdi.

Öyle rastgele iki insan, arkadaş, aynı misyon aracılığıyla bir araya gelmiş iki kişi değildiler. Artık iki âşıktılar. Bir çift. *Bir arada.*

Caitlin'in bunun sonsuza kadar sürmesinden başkaca bir isteği yoktu.

İçten içe sormaya can attığı bir dolu soru vardı. Mesela

ya şimdi? Caleb kendi ırkı için yasak olan sınırı çiğnemişti. Onu bulurlarsa ne olacaktı? Her şeyi onun için mi riske atmıştı? O buna gerçekten değer miydi?

Artık sınırı çiğnediğine göre onu bırakır mıydı? Bir arada kalıp ilişkilerini sürdürmeleri için bir yol var mıydı?

Gelecekleri nasıl bir şeye benzeyecekti?

Caitlin, sevdiği adamın kendisi için neyi feda ettiğinin bilinciyle duygularını zapt edemez hâldeydi.

“Korkuyorum” dedi sonunda yumuşak bir şekilde.

“Neden?” diye sordu.

“Bizden” dedi. “Ölmekten. Sen sonsuza kadar yaşayacaksın. Ama ben...” Bunu nasıl ifade edeceğini düşünmek için yırtındı. “Yaşamayacağım” dedi. “Seninle olmak istiyorum. Senin gibi olmak istiyorum. Ölümsüz olmak istiyorum” dedi.

Caleb’in yüz ifadesine kasvet düştü. Yavaşça kıyafetlerine uzanıp giyindi ve ayağa kalktı.

Okyanusa doğru baktı.

Caitlin de giyindi. Ceketinin sıcaklığı çok iyi gelmişti. Defterinin ve parşömen parçasının hâlâ içinde durup durmadığını kontrol etti. Ayağa kalkıp Caleb’in yanına gitti.

“Ben de seninle olmak istiyorum” dedi Caleb. “Ancak şu konuda bana güven, ölümsüzlüğü istemezsin. Bu bir lanettir. Ölmek çok daha iyidir. Yeniden başlamak; tertemiz, sil baştan, başka bir hayatta, başka bir yerde, başka bir zamanda, başka bir bedende. Hatırlamak zorunda olmamak. Kendini hayat döngüsünün akışına bırakmak. Bizim türümüz... doğal değildir.”

Dönüp ona baktı.

“Hiçbir şey yanımda olmandan daha fazla mutluluk vermezdi bana. Ancak sonsuza kadar benimle kalmaya, bitmeyecek bir acıya katlanmaya değmez.”

“*Lütfen*” dedi Caitlin elini tutarak. “İstediğim bu. Beni dönüştür” dedi gözlerine bakarak. “Beni dönüştür ki gerçek bir vampir olabileyim. Sonsuza kadar yanında kalabileyim.”

“Seni ne kadar seviyorsam bunu yapmam o kadar imkânsız” dedi. “Sonsuza kadar arafta kalırsın. Asla doğuramazsın. Bunu bencilce nedenler için sana geçiremem. Seni izin almadan dönüştürürsem çok şiddetli bir cezaya çarptırılırım.”

Caitlin’in içi parçalandı. Her şey bir yana belki de bunun olmaması gerekiyordu.

Caleb sessizce elini tuttu.

“Geceyi burada geçireceksek bir sığınak bulup ateş yakmalıyız” dedi.

Sessizce tepelerde yürürlerken gidecekleri yolu Caleb belirliyordu.

“At sürdüğümüz sırada bir şey gördüğümü sandım” dedi. “Mağara gibi” diye ekledi. “Orada” dedi eliyle işaret ederek.

Gerçekten de tepelerin içine gömülmüş, ufak bir mağara vardı. O kadar geniş ve derin olmamasına rağmen sığınmak için yeterliydi.

Mağaranın zemini sahildeki kumların aynısıyla kaplıydı ve dolunayın ışığıyla aydınlanıyordu. Tam ortada küle dönmüş bir odun yığını duruyordu. Başkalarının bu noktayı daha önce kullandıkları açıktı. Muhtemelen açık havada ateş

yakmak için başvurdukları, hatta belki âşıkların gecelerini geçirdikleri, popüler bir yerdi.

Caleb yere uzanıp daha önce de yaptığı gibi ellerini ışık hızıyla birbirine sürttü, birkaç saniye içinde odunlar tekrar yanmaya başladı. Artık mağaranın içini harlı bir ateş aydınlatıyordu. Gül, yakınlarına gelip ateşin yanma uzandı.

Caitlin, Caleb'in yanında dikilirken bir eli onun belinde, ateşe yaklaştı ve ısındı.

Oturup mağaranın içine, tavana ve duvarlardaki grafitilere göz gezdirdiler. Mağara kavisliydi ve içerideki ışık milyonlarca tuhaf yoldan yansıyordu.

“Buradan nereye gidiyoruz?” diye sordu Caitlin.

Kılıçtan, aynı zamanda *ikisinden* bahsediyordu.

“Bilmiyorum” dedi. “Çıkamaz bir yola girmişe benziyoruz.”

“Özür dilerim” dedi Caitlin. “Belki de rüyamın... hiçbir anlamı yoktu. Belki de yanlış yoldan iz sürdük. Belki Vincent’ın evine dönmemiz lazım. Belki gözümüzden kaçan bir şeyler vardır. Belki bir ipucu bize...”

Caleb, elini birden koluna koyarak onu durdurdu. Gözleri duvarlarda, onları inceliyordu.

Caitlin kafasını kaldırdı ve o da gördü.

Caleb ayağa kalktı. Caitlin onu takip etti.

İşte orada, mağaranın uzak köşesindeki duvarda, neredeyse haç şeklinde bir girinti vardı. Gerçeküstü, doğal olmayan bir görüntüsü vardı. Ancak dolunay ve ateşin güçlü ışığı sayesinde görmeleri mümkün olmuştu. Yoksa birinin buna

rastgelmesi olanaksızdı. Küçüktü. Caleb'in keskin gözleri olmasa kolaylıkla ıskalanabilirdi.

Caitlin uzandı, girintinin üstündeki ufak taş parçalarını ve tozu silkti. Şekil açık seçik görünüyordu. Ufacık, anahtar şeklinde bir girintiydi.

Caitlin elini cebine soktu ve Vincent'ın evinin küçük anahtarını çıkarttı. Caleb'e baktı. O da başıyla onayladı.

İçeri yerleştirdiğinde anahtar deliğe cuk oturdu.

Afallamış hâlde birbirlerine baktılar.

Anahtarı çevirdiğinde klik sesi geldi. Kayanın üstünde minik bir bölme açıldı.

Caitlin uzandı ve içindekini çıkarttı. Yarısı bölünmüş bir parşömendi bu.

İkisinin de nutku tutulmuştu. Parşömenin diğer yarısını bulmuşlardı.

• • •

Caitlin cebine uzanıp parşömenin kendisinde bulunan parçasını çıkardı. Hava ve nemin vereceği hasardan korunmuş hâlde hâlâ metal kabında durduğu için pek memnundu.

Parşömenleri yukarı kaldırıp ateşe yaklaştırdılar.

Yazının tamamı okunuyordu:

Dört Atlı hürriyete giden bir yola çıkarlar

Ayrırlılar kamusal zeminden

Dalarlar bir kan çemberine

**Buluşurlar malum meskende
Ve kavuşurlar sevdiklerine
Tam bitişiğinde haçın dördüncü ucunun**

İpucunu burada buldukları için şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Ne anlama geliyor?” diye sordu Caitlin.

“Pek... emin değilim. Ama bu sözcükler... ‘Hürriyete giden yol’, ‘kamusal’... Yanılıyor olabilirim fakat bunların bizi Boston’daki Hürriyet Patikası’na götürmek istediğini düşünüyorum. Bu, ‘hürriyete giden bir yol’u açıklar. ‘Kamusal’la da Boston Kamusal Parkı* işaret ediliyordur belki. Tam tamına nereye denk düştüğünü bilmiyorum; ama tahminimce Hürriyet Patikası üzerinde bir yer. Bu akla yatkın. Salem, Edgartown, Boston. Bu üçü birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır.”

Caitlin aklını çalıştırmak için çabalıyordu.

“Ama... Bu nasıl mümkün olur?” diye sordu. “Çok tesadüfi geliyor. Neden onu burada bulduk ki? Bu mağarada yani? Bu mekânda? Hiç akla yatkın değil. Ya başka yere gitsydik ne olacaktı?”

“Gayet akla yatkın” diye yanıt verdi. “Bir düşün. Buraya tesadüfen gelmedik. Baban seni ziyaret etti. Bizi buraya yönlendirdi. O atlar da bizi doğruca bu mağaraya getirdiler ve durdular.”

Caitlin ona baktı.

* 1634’te kurulmuş olan Boston Common, ABD’deki en eski parklardan biridir. (ç.n.)

“Atlar vampir ırkının en büyük yardımcılarıdır. Mistiktirler. Ulaktırlar. Zamanın başından beri bizimle birlikteler. Onlara ihtiyaç duyduğumuzda hep geldiler. Hiç de tesadüf değildi. Bizi buraya getirdiler. Bazen tesadüf gibi görünen olaylar önceden en fazla tasarlanmış olanlardır.”

Caitlin, eski yazının ve onları buraya getiren olayların karşısında şaşkınlığını gizleyemeyerek parşömene baktı. Bütün bunların kaderlerine yazıldığını şu an her zamankinden fazla hissediyordu.

İlişkilerinin de yazgının bir sonucu olabileceğine ümitlenmeye başladı.

“Peki şimdi nereye?” diye sordu. “Boston’a mı?”

Caleb başıyla onayladı. “Sanırım yine gemiye binmemiz gerekecek.”

Kyle, sabahın erken saatlerinde Martha's Vineyard'a doğru Kyle alırlarken küçük teknenin güvertesini arşınılıyordu. Yerinde duramıyordu zira gemilerden ve sudan nefret ediyordu. Daha da beteri, türünün çoğu üyesi gibi, suyun üzerinden geçmekten tiksiniyordu; hatta belki çoğu üyesinden daha fazla...

Rus çocuk, Caitlin'in bu yönde olduğu konusunda ısrar etmişti. O da kıyı şeridindeki otoyol boyunca çocukla gitmişti. Yolları bir iskelede son bulunca Rus, okyanusu işaret etmişti. Tüm dertlerinin kaynağının, o aptal kızın adada olduğuna ısrar etmişti.

Kyle kendini kontrol edemeyecek kadar hiddetlenmişti. Bu kız onu sadece doğu kıyısı boyunca sürüklemekle, savaşı kaçırmaya sebep olmakla kalmamış, bir de gemiye atlayıp su üzerinden geçmek mecburiyetinde bırakmıştı. Kyle demirleşmiş ilk tekneye binmiş, güverteye çıkıp herkesi öldürmüştü. İnsanları güverteden atmış, Rus çocukla demir almıştı. En azından onları öldürme arzusunu biraz törpülemişti.

Şimdi denizin ortasında, tamamen mavilikle çeviriliyken hiddeti yeniden kabarıyordu. Bu kız kovalamak canına tak

etmişti. Onu hemencecik bulup babasının ya da kılıcın yerini söyllettikten sonra öldürmek istiyordu.

Güvertede volta atarken tekne daha hızlı gitmediği için sinirinden kuduracaktı. Tekrar dümenin başındaki Sergei'nin yanına koştu ve bağırdı.

"Daha hızlı!" diye haykırdı.

Sergei, "Yapamam, efendim" diye yakındı korkuyla. "Bu tekne ancak bu kadar gidiyor."

"Onun adada olduğuna emin misin?" diye sordu onuncu kez.

"Suyun üstünden bu doğrultuda geçtiğine eminim. Kokusu damarlarımda geziyor."

"Sana bunu sormadım" diye yanıtladı tehditkâr bir şekilde.

Rus, kafasını kaldırıp havayı kontrol etti ve nefes aldı. Bir anlığına kafası karışmış, emin değilmiş, fikrini değiştiriyormuş, kızın kokusunun izini kaybetmiş gibi baktı.

Eğer öyleyse Kyle onu gebertiverirdi.

"Ben... eminim ki bu yönden geldiler. Mevcudiyetlerini kuvvetle duyumsuyorum. Ancak... tüm bildiğim bu" dedi.

Kyle tekrar güverteye çıktı. Öfkesinden yüzü kızarmıştı. Her şeyi kaçıyordu. Binlerce yıl bekledikten sonra savaş-onun savaşı- onsuz başlıyordu. Şu an New York'ta salgın yayılmaktaydı. Bizzat uğraştığı şey zincirlerinden salıverilmişti. O ise buradaydı; her şeyden uzakta, aptal bir Rus opera solistiyle tekneye tıklılmıştı. Keyfini çıkaramayacak durumdaydı. Zavallı insanların bağırsı çağrış içinde hayatlarını kurtarmak için kaçışmalarını izleyemeyeceği bir yerdeydi. En çok beklediği kısım buydu oysa.

Kıza bunu gerçekten ödetecekti.

Kyle parmaklıkları iki eliyle öyle hiddet içerisinde tuttu ki önce yarıya kadar büktü, ardından tamamen güverteden söküp attı.

• • •

Cebinde Gül ve yanında Caleb ile birlikte Caitlin feribotta parmaklıklara tutunarak ayakta duruyordu. Altlarındaki su hızla geçip giderken ufka doğru baktı. Henüz karayı görmese de yakında varacaklarını biliyordu.

İçinin bir tarafı karayı görmek istemiyordu. Denizde, maviliklerle çevriliyken her şey aynı kalırdı. O ve Caleb hâlâ bir arada olurdu. Ancak karanın ucunu görmesiyle beraber biliyordu ki hayat, kaçınılmaz şekilde değişecekti. Karaya varır varmaz tıpkı bir miknatıs gibi Boston'ın kalbine, Hürriyet Yolu'na doğru çekileceklerdi. Şehrin, yolculuklarındaki son durak olacağını gayet iyi biliyordu. Hissedebiliyordu. Bu onu korkutuyordu.

Caleb de tedirgindi. Parmaklıklara tutunduğunu, dışarı baktığını ve yüzünün endişeyle kaplı olduğunu gözlemledi. Onun yüz ifadelerine aşına olmaya başladığı için suratının şimdi aldığı hâlin sıklıkla yüzüne yansıyanlardan birisi olmadığını biliyordu. Sudan korktuğu için de değildi. Başka bir şeydi. Acaba o da gelecekleri için mi ya da kılıcı bulduklarında başlarına sarılabilecek belalardan dolayı mı kaygılıydı?

Caleb'in kılıcı bulduğunda Caitlin'i yanında götüremeyeceğini ikisi de biliyordu. Savaş yoluna koyulacaktı. Muhtemelen meclisiyle beraber vampir savaşının ortasına dalecekti. Caitlin, bu sahne içinde kendisine biçilmiş bir rol hayal

edemiyordu. Bununla birlikte onsuz yaşamayı da hayal edebiliyor değildi.

Artık aralarındaki şey farklıydı. Caleb kolunu beline dolayıp onu yakınına çektiğinde Caitlin daha önce hiç kimseye karşı bu kadar yakın hissetmediğini fark etti. Sanki ikisi tek zihinle, birlikte denize bakıyorlardı. O artık değişmiş bir kadındı. Aynı zamanda dün gecedен sonra azıcık da olsa Caleb'in de değiştiğini duyumsuyordu.

Geri dönüş yolunda ikisi de sessizdi. Hiçbiri son ipucuna kafayı takmıyor, bilmeceyi çözmek için vakit harcamıyor, kılıcın yeri konusunda atıp tutmuyordu. Bir arada olmakla yetiniyorlardı. İkisi de konuşma ihtiyacı duymuyordu. Fırtınadan önceki sessizlikte bunun keyfini çıkarmaya bakıyorlardı.

Caleb aniden yüzünü ekşitti. Tıpkı kavga etmeye hazırlandığında olduğu gibi çenesi kasıldı.

Caitlin ona baktı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Çenesini kasarak ve sıkarak ufka doğru baktı. Bunu birkaç saniyelik sessizlik izledi.

“Bir şeyler duyumsuyorum” dedi.

Daha fazlasını söylemesini bekledi; fakat o sessiz kaldı.

“Ne var?” diye sordu sonunda.

Caleb birkaç saniye daha bakmaya devam etti.

“Bilmiyorum” dedi. “Büyük bir kargaşa var. Halkımın... acı çektiğini hissedebiliyorum... Herkes... bizi arıyor. Büyük bir tehlikeye doğru yol alıyoruz.”

Tekneleri Edgartown'daki iskeleye demir atarken Kyle daha fazla bekleyemedi. Güverteden atladı, altı metre boyunca uçtu ve tekneyi bağlama işini Rus'a bırakarak çevik bir hareketle rıhtıma indi.

Kuru toprak üzerinde daha iyi hissetmekteydi.

Rus hemen motoru kapayıp tekneyi bağlayarak hızlıca onu takip etti.

Orta yaşlı, koca göbekli ve al yanaklı bir adam, "Hey, teknenizi buraya demirleyemezsiniz!" diye çıkıştı onlara. "Rıhtım özel mülkiyettir! Sahibi olan kişiler..."

Sözünü bitirmesine zaman kalmadan Kyle adamın boğazını kuvvetle sıkıp yerden onu birkaç adım yüksekliğe kaldırarak havada asılı tuttu.

Adamın yüzü iyiden iyiye kızarıırken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Kyle sırtarak tek bir hareketle adamı iskelenin ötesine doğru fırlattı.

Adam büyük bir foşurtu sesiyle, uzaklarda suyun içine düştü.

Kyle onu öldürdüğünden emin değildi. Keşke boğazını daha fazla sıksaydı.

“Nerede o?” diye sordu sıkıldığı dişlerinin arasından.

Sergei, dikkatini toplamaya çalışarak tedirgin tedirgin etrafa bakındı. Havayı kokladı.

“Onu kaybettiysen seni öldürürüm” dedi Kyle yavaşça.

Rus etrafa yine göz attı ve ana caddede bakışlarını durdurdu.

“Bu taraftan gitmiş” dedi.

O yöne doğru yürümeye başladı. Kyle da onu takip etti.

. . .

Kyle ve Sergei, Edgartown’ın büyük kilisesinin merdivenlerinden çıktı. Kyle hız kesmeksizin kapıları tekmeledi.

Kapılar büyük bir çatırtıyla açıldı ve Kyle eşikten girip kilisenin ortasına doğru yürüdü. Sergei de hemen arkasındaydı. Boş odanın merkezinde durup etrafa göz gezdirdiler.

Kimse yoktu.

Kyle uzandı ve Rus’u omuzlarından tuttu.

“Canıma yetti!” diye bağırdı. “Nerede o?”

“Bulabileceğin bir yerde değil” dedi kilisenin arkasından sakın ve akli başında bir ses.

Kyle ve Sergei sesin geldiği tarafa döndü.

Girişte, onlara sakın bir şekilde bakan Roger duruyordu.

Kyle, enerjideki değişimin ve kendi ayarında biriyle karşılaştığının ayırına vardı. Sonunda. Artık can sıkı insanlar yoktu. Yaklaşıyorlardı.

Kyle, yanında Sergei ile beraber yavaşça yürüdü.

“Tam tersine” dedi Kyle yavaşça. Roger’a doğru yürürken ekledi, “Bana onun kiminle olduğunu ve nereye gittiğini söyleyeceksin.”

Kilisenin bekçisi, iki adama doğru birkaç adım attı, aniden arkasından bir şey çıkarıp onlara fırlattı.

Kyle gelmekte olan şeyi fark etti; fakat Sergei o kadar hızlı değildi.

Hızla üzerlerine gelen şey uzun, sivri bir vampir mızrağıydı. Deneyimli vampirin zamanlaması iyiydi; ama Sergei yapamadı. Gümüş uçlu mızrak, yanağını sıyrıp derisini kesti. Tam isabetli bir atış değildi fakat epey kan akıtmaya yetmişti.

Sergei, kanla kapla yüzünü elleriyle kapatarak acıyla feryat etti.

Kyle duraksamadı. Üç adım ileri çıkıp havaya sıçradı ve iki ayağıyla düşmanının göğsüne okkalı bir tekme indirdi. Roger uçarak odanın diğer ucundaki duvara çarptı.

Kyle, onun ayağa kalmasına fırsat kalmadan tepesine binmiş boğazını sıkıyordu.

Roger’ın enerjisini hissedebiliyor ve eski topraklardan olduğunu anlayabiliyordu. O kadar yaşlı bir vampirdi ki gücü büyük ölçüde azalmıştı. Kyle, bu vampire karşı üstünlük sağlayabiliyordu. Onu kolaylıkla öldürebileceğini anlamıştı. Ona yavaş yavaş işkence etmekten zevk duyacaktı.

Kyle, Roger’ın elinin aniden hareket ettiğini gördü. Sarı bir nesne hızlıca önünden geçti. Durumu kavradı; ama tepki vermekte gecikmişti.

Roger şu intihar haplarından birini çoktan ağzına atmıştı.

Artık çok geçti.

Kyle kollarındaki bedenin çözüldüğünü hissetti.

Kafasını geriye atıp çok büyük hiddet dalgası eşliğinde bir çığlık kopardı. Öyle vahşi bir çığlıktı ki kilisedeki tüm camlar aşağı indi.

Sam hâlen sersem bir hâldeydi.

O köhne evde yaşadıkları o kadar çarpıcıydı ki hâlâ aklı almıyordu. Hani şu sürüngen. Bıçak. Boğuşma. Yanağı. Sonra Samantha. Adamı o şekilde öldürmesi. İnanılmazdı. Bu kız neyin nesiydi acaba?

Yol kenarındaki lokantanın çardağında kızın karşısında otururken onu süzdü. Samantha'yı şimdiye değin hiç olmadığı kadar çekici buluyordu. Aynı zamanda biraz ihtiyatla yaklaşıyordu. Tedbirliydi. O rahat bir hâlde milk shake'ini içse de Sam olanları anlayamıyordu. Bu aynı hatun muydu şimdi? Takılmaya bayıldığı şu havalı ve seksi çıtır karşısındaydı işte. Ancak aynı zamanda o, gözünü kırpmadan deminki sürüngenı öldüren manyak, psikopat kızla aynı kişiydi. Herifi gerçekten öldürmüş müydü yani?

Her şey akıl almaz bir hızla gelişmişti. Mekânın karanlığı da eklenince Sam gerçekten neler yaşadıklarını tam manasıyla idrak etmekte zorlanıyordu. O ses aklından çıkmıyordu; hani Samantha'nın adamın boynunu çevirdiğinde çıkan, insanın içini kaldıran çıttı. Bir de herifin bedeninin

tamamen gevşemiş hâlde yere düşüşünü hatırlıyordu. Adam ölmüş gibiydi; fakat bundan tam da emin değildi. Belki de onu sadece bayıltmıştı. Yine de bunu nasıl yapabilmmişti ki? O herif güçlüydü. Elinde bıçak da vardı.

Kendinden milyonuncu kez nefret etti. Ne kadar da salakça davranmıştı, nasıl da saftı! Nasıl inanıp da bir internet şarlatanının eline düşebilmişti? Bu kadar aptal mıydı gerçekten? Ne düşünüyordu ki? Çok utandı. Her şeyden öte; artık babasını asla bulamayacağına inanmıştı.

Her şey bir kenara, Samantha'yı da bu işin içine sürüklemişti. Daha da kötüsü onu koruyamamıştı bile. Aksine kız onu korumak zorunda kalmıştı. Nasıl da utanç verici! Samantha kesin sahici bir dallama olduğunu düşünüyordu.

Kızın kalkıp gitmesinden endişelendi. Bunu yaparsa da onu suçlayamazdı.

Samantha yanağına bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Sam birden yarasını hatırladı ve yanağına yapışık duran kâğıt havluyu çekti, kontrol etti. Kanama azalmıştı; fakat hâlâ deli gibi acıyordu.

"Evet" dedi. Sonra ona baktı. Samantha'nın hiç yarası yoktu. "Yani, peki, nasıl yaptın? Yani adamı nasıl hacamat ettin?"

Samantha omzunu silkti. "Hayatımın büyük bölümünde karate çalıştım. Umarım seni korkutmamışımdır. Adam tehlikeliydi. Ben de işi şansa bırakmak istemedim. Herife yaptığım gerçekten kolay bir hamleydi. Sana öğretebilirim."

Sam'e bir şekilde kendini daha iyi hissettirmeyi başarıyordu. Ne düşündüğünü ve onu nasıl rahatlatacağını biliyor

gibiydi. Akıl alacak şey değildi doğrusu. Tüm tasaları uçup gitmişti.

“Gerçekten üzgünüm” dedi. “Öyle aptalım ki! Seni oraya götürdüğüme inanamıyorum.”

“Hey, hatırlarsan arabayla çıkalım demiştik zaten.”

Sam ona baktı. Sonra kahkahaya boğuldular.

Havadaki gerilim kayboldu.

Sam uzandı ve hiç dokunmadığı hamburgerinden büyük bir ısırık aldı. Genç adam afiyetle yemeğini yemeye başlamışken Samantha’nın gözleri birden onun bileğine kilitlendi. Buz gibi elleriyle bileğini tuttu.

Sam hamburgeri indirdi; çünkü onun ne yaptığını merak etti. Samantha bileğini kendine doğru çekip baktı. Saat. Onun saatine bakıyordu.

“Ne var?” diye sordu Sam sonunda.

“Bunu nereden aldın?” diye sordu son derece ciddi bir şekilde.

Sam saatine baktı. Taktığını unutmuştu bile. Bu saat çocukluğundan beri kolundaydı. Artık bedeninin parçası gibi hissettiği için saati fark etmiyordu. Evet, görünümü biraz garipti, bu konuda ona hak verebilirdi. Yine de Samantha’nın neden bu kadar takıntılı hâlde sorduğunu anlayamamıştı.

“Babamındı ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Hatırlamayacak kadar küçüktüm. Her zaman bileğimdedir.”

Sam kendisi de meraklı bakışlarla saati inceledi. Etrafı gariplik bir metalle kaplıydı -platin gibi bir şey olduğunu düşün-

müştü- ve yanlarında kazılı garip şeyler vardı. Biraz antika duruyordu ve zamanı garip bir şekilde gösteriyordu. Bir kez bile ayarlamak ya da pilini değiştirmek zorunda kalmaması da tuhaftı. Tık tık atmış ve kusursuzca doğru zamanı göstermişti.

Samantha parmaklarını etrafında dolaştırdı.

Sam, “Al” dedi ve saati çıkardı. “Durma. Bak. İstersen dene. Arkasında çok havalı bir şey var. Ne anlama geldiğini hiç çözemedim” dedi saati uzatırken.

Sam saati avcuna koyarken Samantha şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Saati çevirdi ve dikkatle bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayrete düşmüştü.

“Nedir? Okuyabiliyor musun? Sanırım... Fransızca gibi bir şey” dedi.

“Latince” dedi nefesi kesilmiş bir şekilde onu düzelterek.

Samantha ona baktı. Güzel gözleri doğruca onunkilere dikilmiş, hayret ve heyecanla parlıyordu.

“Diyor ki: *Gül ve Diken Salem’de buluşur.*”

Caitlin ve Caleb Boston Kamusal Parkı'ndaki ufak bir tepenin üzerinde durup etrafı gözlediler, parka bakındılar. Caleb'in elinde mağazadan yeni aldığı Hürriyet Patikası'nın haritası vardı. Parmağını haritanın üstünde gezdiriyordu. Caitlin yanında durmuş, antika parşömenin her iki yarısını havada tutuyordu.

"Tekrar oku" dedi.

Caitlin kelimeleri okurken neredeyse şaşılacaklardı. Okumaya başladı:

**Dört Atlı hürriyete giden bir yola çıkarlar
Ayrılırlar kamusal zeminden
Dalarlar bir kan çemberine
Buluşurlar malum meskende
Ve kavuşurlar sevdiklerine
Tam bitişiğinde haçın dördüncü ucunun**

Caleb, konsantre olmuş, yüksek sesle, “Hürriyete giden bir yol” diye tekrarladı. “Bu, Hürriyet Patikası’na bir atıf olmalı. Akla yatkın. Salem ve Martha’s Vineyard’ın tam ortasında. Biz de merkezdeyiz.”

“Ve ‘kamusal zemin’ de... tam şu an bulunduğumuz yeri, Boston Kamusal Parkı’nı işaret ediyor olmalı. Bu da mantığa uygun. 1600’lerde, şimdi durduğumuz yerde cadılar astılar. Burası vampir ırkı için çok önemli bir noktadır.”

“Parşömen... diyor ki ‘ayrılırlar kamusal zeminden.’ Ancak bu ifade buradan *başlamamız* gerektiği anlamına geliyor. Neden emin değilim. Kalanı da... ‘bir kan çemberi’... ‘buluşurlar malum meskende’... ‘haçın dördüncü ucu’... Buradan nereye gitmemiz gerektiğini kestiremiyorum işte.”

Caitlin yine etrafa baktı. Buradan görünen manzara şahaneydi. Ilık havaya rağmen erimemiş karlar üzerinde bir sürü çocuk kayıyor ve onlara göz kulak olan ebeveynleri eşliğinde neşeyle bağırıyorlardı. Caitlin’in önünde uzanan yer çok güzel ve tertemiz bir parktı. Onun için cadıların burada asıldığını hayal etmek zordu.

Tepenin doruğuna baktı; fakat tek görebildiği genişçe bir ağaçtı. Hiçbir ipucu yoktu.

“Neden ‘dört atlı?’” diye sordu. “Bu neyle ilgili?”

“Bu mahşer gününe bir atıf. Mahşerin dört atlısı dünyanın dört bir yanından gelir. Sanırım söylemeye çalıştığı şey kılıcı bulamazsak kıyametin geleceği.”

“Ya da belki kılıcı bulursak *bizzat* kıyameti getireceğiz.”

Caleb dalgın, ona baktı. “Belki de” dedi hafifçe.

Caitlin’in aklına bir fikir geldi.

“Belki burayla ilgili değildir” dedi. “Belki burayı terk etmekle, yolculukla ilgilidir” diye ekledi.

Caleb ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Parşömen seyahate çıkmaktan, bir yeri bırakıp başka bir yere gitmekten bahsediyor. İlla yol üzerinde bir şey bulmamızı değil belki de sadece bu yerlere gidip yolu takip etmemizi istiyordur. Belki bu *yolculuğun* kendisiyle ilgilidir.”

Caleb kaşlarını çatı.

“Hani şu labirentleri dolaşan insanlar gibi” diye devam etti Caitlin. “Olay yürümekte. Gitme nedenleri bu, varılacak yer değil. Belli bir yönde, belli bir şekilde yürüdüğünde bunun bir şekilde seni değiştirmesi gerekiyor.”

Caleb takdirle ona baktı. Fikri sevmiş görünüyordu.

“Tamam. Buna varım ama nereye yürüyeceğiz? Buradan nereye gideceğiz?”

Caitlin, “Pekâlâ” dedi tekrardan parşömeni inceleyerek. “Diyor ki ‘kamusal zeminden ayrılırlar’ ve ‘dalarlar bir kan çemberine.’ Sonraki durağımız kan çemberi demektir.”

“Orası neresi?” diye sordu Caleb.

Genç kadın onun yanında durarak haritaya baktı. Tarihî Hürriyet Patikası’nın üzerinde on sekiz tane konum vardı ve iki buçuk mil uzunluğundaydı. Bakarken bile altında ezildiğini hissetti. Gidecekleri yerin neresi olduğu konusunda en ufak fikri yoktu. Hepsine bakmıştı ve hiçbirini ne daireye ne çembere benziyordu. Kan çemberine dair herhangi bir atıf yoktu.

Haritanın üstündeki başlıkları okudu, bir ipucu bulamadı.

Sonra onu gördü.

İşte orada, haritanın altında bir dipnot vardı. Eski devlet konağı başlığının altında. Şöyle yazıyordu: “Binanın altındaki sokakta, Boston katliamının gerçekleştiği yerde bir anıt bulunmaktadır.”

“İşte” dedi heyecanla göstererek. “Boston katliamı. Çemberle alakalı bir bilgi yok; ama kan konusunda testten geçiyor.”

Caitlin ona baktı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Caleb haritayı inceledi. Sonunda dönüp ona baktı.

“Hadi gidelim.”

• • •

Caleb ve Caitlin parktan çıkıp Court Sokağı’na doğru dönerek Boston’ın tarihî bölgesine doğru ilerlerken eski devlet konağı görüş alanlarına girdi. Tuğladan inşa edilmiş, bir dolu penceresiyle beyaz geniş kubbeli büyük bina 1700’lerden bu yana iyi korunmuştu. Sadeliği ve güzelliği çarpıcıydı.

Binanın dibine ulaştıklarında etrafında gezinip Boston katliamı anıtına bakındılar. Köşeyi döndüklerinde yapıyı gördüler.

O anda kalakaldılar.

Bir çemberdi bu. Kusursuz bir çember.

Boston katliamının yerini işaret eden nokta, bir lağım kapağından azıcık daha büyüktü. Yaklaşıp incelemeye koyuldular.

Üstünde özel bir işaret yoktu. Eski devlet konağının zeminine gömülü, ufak tuğladan yapılmış, basit bir çemberdi sadece.

“Mantıklı” dedi Caleb. “Kesinlikle doğru yoldayız.”

“Neden?”

“Bunun üstündeki balkon” dedi işaret ederek. “Bağımsızlık Bildirgesi ilk orada okundu.”

Caitlin binanın küçük balkonuna baktı.

“Yani?” dedi.

Caleb derin bir nefes alıp açıklama için hazırlandı.

“Bu ulusun kuruluşu gerçekte bir *vampir* ulusunun kuruluşuydu. Herkes için özgürlük ve adalet. Dinî zulme karşı hürriyet. Az sayıda kişiden meydana gelen grup, büyük ve görkemli bir ulusu ele geçirmişti. Gerçekten küçük bir grup insanın bunları başarabileceğini mi düşünüyorsun? Bunu yapan *bizdik*. *Bizim* türümüzdü. Ders kitapları sana bunu söylemez işte. Amerika’nın inşa edilmesi *bizim* ulusumuzun inşa edilmesi idi.”

“Ancak Kara Metcezir Meclisi gibi karanlık vampir ırkları o zamandan beri çabamızı sabote etmeye çalıştılar. İşte bu yüzden her zaman savaş hâlinde iki kesim söz konusu. İyi ve kötü. Özgürlük ve zulüm. Nerede birisi varsa diğeri de vardır.”

“Her kimdiyse artık babanın kurucularımız arasında yer aldığına inanmış durumdayım. En güçlü vampirler onlardı. En güçlü silahları ellerinde bulundurup gelecek nesiller için saklayanlar da onlardı.”

“Saklamak mı?” diye sordu Caitlin denilenleri anlamaya çalışırken.

“Aradığımız kılıç -Türk kılıcı- saldırmak için değil korunmak için yapılmıştır. Doğru ellerdeyken tabii. Yanlış ellere geçtiğinde korkunç bir silaha dönüşebilir. İşte bu yüzden

yüzyıllardır itinaıyla saklandı. Sadece doğru insanların onu bulması istendi. Eğer kılıcı saklayacak konumda biri varsa işte o senin babandı.”

Bu kadarı, Caitlin’in bir kerede sindirmesi için çok fazlaydı. Her şeyi anlamak ve hepsinin doğruluğuna inanmak kolay değildi. Ancak noktalar birbirine bağlanıyordu. Aynı zamanda yolculuklarının sonuna yaklaştıklarını hissettiriyordu.

“Burada bir ipucu göremiyorum” dedi Caitlin etrafa bakarak.

“Ben de” dedi Caleb. “Teorin doğruysa olay yolculukla ilgili. Demek ki hangi nedenle olursa olsun, sadece burayı görmemiz ve sonra yola devam etmemiz gerekiyordu.”

Caleb parşömeni alıp Caitlin ile birlikte tutarak inceledi.

“Buluşurlar malum meskende” diye okudu yavaşça. Düşünceli bir şekilde öylece durdu. “Hangi mesken?” diye sordu yüksek sesle.

Caitlin bir kez daha Hürriyet Patikası’nın haritasını çıkardı.

“Bu yolda bir dolu ev var: Paul Revere’nin evi, John Coburn’un evi, John J. Smith’in evi... Bunlardan biri olabilir. Hatta patika üzerinde bulunmayan bir ev bile vardır belki” diye ekledi.

“Bizi bu patikaya bir sebep yüzünden soktuklarını düşünüyorum” dedi Caleb. “Bana göre bu her neyse patikanın üzerinde olmalı.”

Tüm başlıkların üzerinden yeniden geçerek haritayı incelediler. Caitlin birden durdu. Aklına bir şey geldi.

“Ya bu mesken bir ev değilse?” diye sordu.

Caleb ona baktı.

“Neden bilmiyorum, gerçek bir eve yapılan atıf çok açık ifade edilirdi gibi geliyor bana. Diğer tüm ipuçları çok daha çetrefilli. Ya harfiyen bunu kastetmiyorlarsa, ya mecaziyse?”

Parmağını patikanın üstünde dolaştırdı.

“Mesela, ya aslında bir kiliseyse? Bak” dedi parmağıyla göstererek. “Toplanma Meskeni Kilisesi. Tam köşeden dönünce.”

Caleb ona bakarken gözleri takdirle açıldı.

Gülümsedi. “İyi ki benim tarafımdasın” dedi.

. . .

Washington Sokağı’ndan hızlıca aşağı inip birkaç saniye sonra Toplanma Meskeni Kilisesi’nin önüne geldiler. Kumsuz şekilde restore edilmiş başka bir tarihî kiliseye daha varmışlardı.

İçeri girdiler ve görevli tarafından durduruldular.

“Üzgünüm ama yeni kapadık” dedi. “Burası işleyen bir müze ve saat beş. Yarın yine gelebilirsiniz.”

Caleb, Caitlin’e döndüğünde Caitlin onun aklından geçen hissedebiliyordu. Zihin gücünü bu kadın üzerinde denemesini istiyordu.

Caitlin ona bakıp gözlerine kilitlendi ve zihin yoluyla öneri sundu. *Onlara izin verecekti. Bir istisna yapacaktı.*

Kadın, Caitlin’e baktı ve gözlerini kırptı.

Ardından, “Aslında biliyor musun, ikiniz çok tatlı bir çiftsiniz. Sizin için bir istisna yapayım; fakat kimseye söylemeyin” dedi göz kırparak.

Caitlin Caleb’e dönüp gülümsedi. İçeri yürüdüler.

Kilise güzeldi. Her yanında büyük pencereleri ve ahşap sıraları olan başka bir kocaman, açıklık alan karşılarında duruyordu. Mekânda onlardan başka kimse yoktu.

“Devasa” dedi Caitlin. “Ya şimdi?”

“Hadi başlamak için yolu takip edelim” dedi ayaklarının altındaki işaretlenmiş müze yolunu göstererek. Geniş kırmızı oklar, ziyaretçiyi nereye yürüyeceği konusunda yönlendiriyordu.

Oklar onları müzede teşhir edilen bir dizi nesneye ve ahşap küpeşterelerin içinde sergilenen ufak yazıtlara götürdü. Durup okudular.

Caitlin’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Şunu dinle” dedi. “1697 yılında, tam bu noktada yargıç Sewall, 1692 yılında cadıları ölüme mahkûm eden mahkemelerde yer aldığı için özür diledi.”

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktılar. Salem’e yapılan atıf onları heyecanlandırdı. Sanki doğru yerdeydiler. Yolculuklardan biriken tüm ipuçları çakışıyordu. Cevabın çok yakınında hissediyorlardı kendilerini. Sanki kılıç, ayaklarının altında saklanıyormuş gibi.

Dikkatlice etrafa baktıklarında onları başka bir yere götürebilecek herhangi bir iz göremediler.

“Burası ‘toplanma meskeni’ olmalı. Sen haklıysan, eğer bu yolculukla ilgiliyse, o zaman soru şu: Dördüncü yer neresi?”

Tekrardan parşömeni kaldırdı.

**Ayrırlar kamusal zeminden
Dalarlar bir kan çemberine
Buluşurlar malum meskende
Ve kavuşurlar sevdiklerine
Tam bitişiğinde haçın dördüncü ucunun**

“Kamusal zeminden ayrıldık” dedi. “Çembere daldık ve meskende buluştuk. Şimdi ise haçın dördüncü ucunun bitişiğinde sevdiklerimizi bulmak zorundayız. Haklıysan, şayet olay yolculuksa, tek durağımız kaldı demektir.”

Durup düşündüler.

“Bence ‘kavuşurlar sevdiklerine’ babanı bulmamıza işaret ediyor” dedi. “Gidilecek bir durak var ama neresi? ‘Haçın dördüncü ucu’ nedir? Acaba başka bir kilise mi?”

Caitlin düşündü. Beynini tekrardan zahmete soktu. Önce parşömeni, ardından haritayı inceledi. O da bitime yaklaştıklarını düşünüyordu. Son bir duraklarının kaldığı konusunda hemfikirdi; ama aklına hemenecik bir şey gelivermiyordu. Hürriyet Patikası üzerindeki diğer tüm kiliselere baksa da hiçbirisi ona doğru yermiş gibi gelmedi.

Sonra birden aklına farklı düşünceler üşüştü. Bir adım geri çekildi ve haritaya tekrar baktı. Parmaklarını şimdiye kadar uğradıkları tüm noktalar üzerinde dolaştırdı. Gözleri heyecanla fal taşı gibi açıldı.

“Bir kalem ver” dedi nefesi kesilerek. “Çabuk. Kaleme ihtiyacım var.”

Caleb koridorda koşturdu. Sıraların birinden bir kalem bulup geri döndü.

“Bir güzergâh bu” dedi Caitlin.

“Bir güzergâhın üstünde yol alıyorduk. Kamusal Park’ta başladık” diyerek orayı daire içine aldı. Bir çizgiyle ikisini birleştirip, “Sonra kan çemberine daldık” dedi ve orayı da daire içine dahil etti. Yine bir çizgi çekip daire içine almayı sürdürdü ve ekledi, “Sonra buluşma meskenine gittik.”

Yukarı kaldırıp Caleb’e gösterdi.

“Nereden yürüdüğümüze bir bak. Güzergâha bir bak.”

Caleb kafası karışık gözlerini kısıtı.

“Henüz bitmedi, o yüzden göremiyorsun. Sadece üç noktayı ziyaret ettik. Dördüncü noktayla sona erecek.”

Güzergâhı tamamlamak için düz bir çizgi çekti.

Caleb durumu anladığında ağzı bir karış açık kaldı.

“Bir haç” dedi fısıltıyla. “Haç şeklinde bir güzergâhı takip etmemiz gerekiyordu.”

“Evet” dedi heyecanla. “Rotayı takip edip haçı simetrik şekilde tamamlarsak bu bizi tek bir yere götürüyor.”

Caitlin’in çizdiği çizgiyi izlediler.

İşte orada, tam o noktada, haçın dördüncü ucunda Kralın Mabeti’ne ait mezarlık duruyordu.

“Sevdikleri” dedi Caleb. “Mezarlıkta.”

“Orada gömülü” dedi Caitlin.

“İddiaya girerim ki kılıç da.”

Samantha, yolcu koltuğunda Sam'in oturduğu BMW'yi Salem'e doğru giden yolda, Boston'ın kenar mahallelerinin içinden uçurmaktaydı. Babasını bulmak konusunda artan zorluk Samantha'yı geriyordu. Sam ona babasıyla konuştuğunu heyecanla anlatıp üstüne Facebook mesajlarını gösterdiğinde bu işin kolaylıkla halledileceğine emindi. Onu sadece babasının evine götürecek ve oradan da dosdoğru kılıca ulaşacaktı.

Ancak işler sarpa sarmıştı. Babası yerine bir sürüngenle karşılaşmayı hiç kestirememişti. Hepsinden öte, içinde Sam'e karşı birtakım hisler oluşmasını hiç beklemiyordu. Bu işleri zorlaştırıyordu, onu yumuşatıyordu. Baştaki planı gayet basitti: Sam'in babasını bul, ikisini de öldür ve kılıcı bulup götür. Artık Sam'i öldürmek isteyip istemediğinden emin değildi; hele ona baktığında yanağındaki taze yarayı görüp onu nasıl kurtarmaya çalıştığını hatırladığında hiç değildi.

Her şeyden öte kendine, disiplin konusundaki zaafına kıızıyordu. Duygulardan nefret ediyordu. Her zaman yola taş koyarlardı.

Saatini gördükten ve Salem'e gitmek konusundaki ipucunu sağladıktan sonra kolaylıkla Sam'den kurtulabilirdi. Tuhaf bir nedenden ötürü onu yanında istiyordu. Nedenini anlayamıyordu pek. Sam'e, yardımına ihtiyaç duyduğunu, kendisi için önemli bir nedenden ötürü Salem'e gitmeleri gerektiğini söylemişti. Yemiş miydi acaba; çünkü kocaman gülümsemişti. Okula dönmeyi kesinlikle umursamayan bir çocuktu.

Bunun yanında onu hâlâ babasını bulmak için kullanabilirdi. Saati görmesi büyük şanstı; ama Salem büyük bir

yerdi. O yazı da bir ton anlama gelebilirdi. Aslına bakılırsa Sam'i yanında tutmak işe yarayabilirdi.

Birden bir şey hissetti ve frenlere asıldı. Otobanın ortasında ani bir frenle durdu.

"Vauv" dedi Sam savrulurken avuçlarına birbirine vurarak. "Olay nedir?"

Bir sürü araba arkalarında durup kornalarına asıldı.

Samantha bunu umursamadı. Havada bir şeyler hissediyordu. Bir titreşim.

Oturduğu yerde çenesini yukarı kaldırıp duyumsamaya çalıştı.

Evet. Oradaydı işte. Çok yakında. Sinyal, şüpheyeye yer vermeyecek ölçüde güçlüydü. Önemli bir vampir faaliyeti vardı. Tam burada, Boston'da. Titreşimi damarlarına kadar yayılıyordu. Çok yakındı. Acil durum olduğunu hissetti. Hatta belki bunun kılıçla bir ilgisi vardı.

Trafiğin arasından sıyrılıp keskin bir u dönüşü yaptı. Storow Yolu'nun ters tarafından atağa kalktığıında her iki tarafta da trafiğin akışı kesildi.

Sam kapı tarafına doğru savrulurken toplanmaya çalışıyordu.

"Acelemiz nedir?" diye sordu hayret ve biraz da korku içinde.

Samantha birkaç yüz metre daha gidip keskince sola döndü ve dört şeritteki arabaların tamamına fren yaptırdı.

"Planlar değişti" dedi.

Kyle, demirlemeyi beklemeden teknedan atladı ve temiz bir şekilde Boston'ın Arnavut kaldırımlarına ayak bastı. Rus da çok geçmeden onu takip etti.

Tekneyle gelirken Rus'u öldürmeyi aklından pek çok kez geçirmişti. Bu, onu kısa süreli mutlu etse bile gerçekten ihtiyaç duyduğu şey değildi. O yüzden Rus'a son bir şans verip bu sefer doğru yöne gidip gidemeyeceklerini görmek istedi.

Sergei, Boston'da da aciz kalırsa bu sefer sonu kesin ölümdü. Sonra da başka bir yol bulacaktı. Kyle sabırsızlıkla ona baktı.

En azından çocuğun yanağında o büyük yara hâlâ duruyordu. Kyle bunun büyükçe, hoş bir iz bırakacağından emindi. Bunu düşünmek onu mutlu etti.

Rus'un şansı varmış ki gözleri açıldı ve eliyle işaret etti.

"Kesinlikle burada, efendim" dedi heyecanla. "Onu hissediyorum. Kuvvetli bir şekilde. Sadece birkaç blok ötede."

Kyle'ı bir sırtıma aldı. Bu sefer pek sahici görünüyordu. Evet, ona inanıyordu. Birkaç blok ötede. Bu sesi sevmişti.

Kyle, sürücüsü açık kapısının yanında bekleyen yepyeni, pırl pırl servis aracına yaklaştı.

O gelirken Rus da yolcu kapısını açtı ve içeri girdi.

"Hey!" diye bağırdı sürücü.

Adamcağız daha kımıldayamadan Kyle, güçlü bir yumrukla onu birkaç metre geriye doğru uçurdu. Hiç hız kesmeden sürücü koltuğuna atladı ve çalışır durumdaki arabayı hareket ettirdi.

Kyle, Boston trafiğinin içinde uçarak ilerlerken sırf zevki

için şerit değiştirip bir arabaya tosladı. Her tarafında kornalar çalmaya başladı. Kyle kocaman gülümsedi. Bu onu azıcık kendine getirmişti.

Birkaç saniye içinde artık biliyordu ki kılıç onun ellerine geçecekti.

Sonra da diğerlerini öldürecekti.

Caitlin ve Caleb buluşma meskenini terk edip School Sokağı'na döndüklerinde Kralın Mabeti görüş alanlarına girdi. Sadece iki blok ötedeydi ve başka dönemeç yoktu.

Haçın dördüncü ucu, diye düşündü Caitlin. Hepsi tamamıyla akla yatkın.

Yürüdükleri sırada Caitlin, geçirdikleri bu süre zarfında, görünmez bir el tarafından yönlendiriliyormuşçasına haç şeklinde yol aldıkları gerçeğine hayret etti.

Kalbinin daha hızlı çarptığını hissediyordu. Babası hayattaysa sonunda onunla tanışmaktan; fakat ölüyse mezarını görmekten dolayı büyük heyecan duyacaktı. Hangi durumda nasıl tepki vereceği konusunda emin değildi. Aynı zamanda nihayet babasının kimliği ve kendisinin nereden geldiği açıklığa kavuşacağı için mutluydu. Soyunu ve kaderini öğreneceğinden içi içine sığmıyordu.

Bu, aynı zamanda o ve Caleb arasındaki ilişkinin sonu anlamına gelebileceği için tedirginlik yaşıyordu. Kılıcı bulurlarsa ne olacaktı gerçekten? O zaman Caleb ne yapacaktı?

Gidip savaşa mı katılacaktı? Meclisini mi kurtaracaktı? Tüm bunların içinde Caitlin nerede duracaktı?

Sadece otuz metre ötedeki mezarlığa yol alırken el ele tutuştular. Caleb'in onun elini şimdi daha sıkıca kavradığını hissediyordu. Belki o da aynı şeyleri düşünüyordu. Birkaç dakika içinde bulacakları şeyler hayatlarını sonsuza kadar değiştirebilirdi. Gül Caitlin'in ceket içine sinmişti.

Küçük mezarlığa girdikleri sırada güneş batıyordu. Kralın Mabeti, Boston'daki iki tarihî mezarlık arasında kıyıda kalmış, daha küçük ve az hatırlananıydı. Sadece otuz metre genişliğinde ve yüz metreye yakın uzunluktaydı. Yüzlerce yıllık, küçük ve mütevazı mezar taşlarıyla doluydu.

Mezarlık boyunca dar bir Arnavut kaldırımı uzanıyordu. Caitlin Gül'ü yere bıraktı ve üçü birlikte yürümeye başladılar. Caitlin ve Caleb her taşa baktı. Caitlin'in kalbi, taşlara kazınmış yazıları teker teker okurken yerinden fırlayacak gibi carpıyordu. Acaba bu seferki babası mıydı? Ya şuradaki?

En arka sıradan başlayıp ipucu ya da herhangi bir şey bulma umuduyla her taşa baktılar. Caitlin geniş taşları, büyük anıtları daha güzel bulduğunu fark etti. Babası ne zaman yaşamışsa yaşasın, önemli biri olarak büyük mezar taşlarından birinin onu temsil etmesini umdu.

Hiçbiri değildi. Aslına bakılırsa ismi hiçbir yerde yazmıyordu.

Aramalarını bitirip başladıkları yere döndüklerinde Caitlin etrafa bakınırken son bir mezar taşı sırası kaldığını gördü. Bu, sokağa ve girişe en yakın olan sıraydı. Yine yavaşça her taşa bakarak gezdiler.

İşte orada, tam sıranın sonunda duruyordu.

Bir mezar taşı: Elizabeth Paine: Ölüm 1692.

Bu Salem'deki Elizabeth Paine'in aynısıydı. Hawthorne'un *Kızıl Damga* romanındakiyle aynı kadındı. Caleb'in söylediklerine göre vampirle çiftleşen kadınla aynı kişiydi. Caitlin'in soyadını taşıyan aynı kadındı. İşte burada gömülüydü.

Bu kadar zamandır aradıkları kişi karşılarında mıydı? Acaba Caitlin babasını değil de *annesini* mi arıyordu?

Yoksa vampir olan Elizabeth'in kocası mıydı?

Caleb yakınlaşıp mezarın yanında Caitlin ile birlikte diz çöktü. Gül geldi ve o mezar taşını dikkatle incelerken yanına oturup onlarla birlikte baktı.

"İşte bu" dedi şaşkınlık içinde. "İşte gelmemiz gereken yer. Burası onun mezarı, senin ceddinin."

"Yani" dedi Caitlin söze nasıl gireceğini bilemeyerek. "Bu kadar zamandır *annemi* mi arıyorduk?"

"Bilmiyorum" dedi Caleb. "Vampir olan *o* olabilir ya da belki onun evlendiği kişidir."

Caitlin'in kafası karışmıştı. "Öldükleri anlamına mı geliyor bu? Yoksa hayattalar mı?"

Caleb hafifçe başını salladı. "Bilmiyorum" dedi sonunda.

Tekrardan parşömeni çıkardı: *Ve kavuşurlar sevdiklerine tam bitişiğinde haçın dördüncü ucunun.*

Mezarlıkta etrafa bakındı. "Burası o yer olmalı. Buradakiler onların 'sevdikleri.' Bu da haçın dördüncü ucu herhâlde. Başka bir yer olamaz" dedi alanda göz gezdirerek. "Ancak kılıcın nerede saklandığına dair ipucu göremiyorum. Sen?"

Güneş kan kırmızıya dönmüşken Caitlin ufak alana göz gezdirdi. İç çekti. Hayır. Hiç ipucu falan yoktu.

Sonra birden kafasına dank etti.

“Tekrar oku” dedi. “Yavaşça.”

“Ve kavuşurlar sevdiklerine” diye okudu yavaşça, “Tam bitişğinde haçın dördüncü ucunun.”

“*Bitişğinde*” dedi Caitlin gözleri parlayarak.

“Ne yani?” diye sordu Caleb.

“Haçın dördüncü ucunun *bitişğinde* diyor. Haçın dördüncü *ucunda* demiyor. Onun *bitişğinde*.”

İkisi de aniden aynı anda dönüp hemen yanlarındaki geniş taş binaya baktılar.

Kralın Mabeti.

. . .

Büyük kiliseye adım attıklarında Caleb devasa kapıyı hızlıca arkalarından kapadı. Kapının çıkardığı bam sesi yankılandı. Kilise kapalı, kapı da kilitliydi; fakat Caleb inanılmaz gücüyle kilidi kırmıştı. Artık mekân tamamıyla onlara aitti.

Güzel ve küçük kilisenin içinde yürürlerken batan güneşin ışıkları kilisenin buzlu camlarından içeri süzülüyordu. Caitlin kendini huzur içinde hissetti hemencecik. Bu samimi ve zarif mekânın oturma sıraları ailelere göre ayrılmış ve her biri kırmızı kadifeyle kaplanmıştı. Eksiksiz korunmuştu. Caitlin başka bir yüzyıla adım atmış gibi hissediyordu.

Caleb onun arkasından yürüdü ve yavaş yavaş etrafa baktılar. Havada bir dinginlik vardı.

“Burada” dedi Caleb. “Hissedebiliyorum.”

İlk defa Caitlin de onu hissedebildi.

Birden her şeyi daha kuvvetli bir şekilde duyumsamaya başladığını fark etti, aynı zamanda kılıcın varlığını da. İçi içine sığmıyordu. Onu hangisinin daha fazla heyecanlandır-
dığını bilmiyordu: Kılıcın burada olması mı, yoksa bunu tek başına hissedebilmesi mi?

Caitlin, Gül'ü aşağı bırakıp keskinliği artmış duyularını kullanarak kılıcın yerini saptamaya çalışırken halıyla kaplı koridorda yavaşça yürüdü. Gözleri kürsüye kilitlendi.

Kilisenin en ucunda küçük ve güzel bir merdiven yükse-
liyor, kürsünün orada son buluyordu. Papazların yüzyıllar boyunca vaaz verdikleri bir yere benziyordu burası. Bir ne-
denden ötürü, ona doğru çekiliyormuş gibi geldi.

"Ben de hissedebiliyorum" dedi Caleb.

Caitlin dönüp ona baktı.

"Yürü" dedi. "Çık merdivenlerden. O *senin* kılıcın. *Senin* soyundan kalma."

Caitlin koridor boyunca yürüdü ve acele etmeden yuvar-
lak merdivenleri çıktı. Gül de onun yanında yürüyüp tam merdivenlerin ucunda durdu. Yukarı yol alan Caitlin'i izledi. Hafifçe inledi.

Caitlin yukarıya, sadece tek bir vaizin içine sığabileceği, kutu gibi alana çıktı. Kılıcın saklandığı yeri düşünerek ah-
şap döşemeyi inceledi. Açık bir işaret yoktu; sadece göğüs hizasında, yarım daire şeklinde yapılmış ahşap bir korkuluk vardı. Yüzyıllarca kullanılmaktan eskimiş, pürüzsüz ahşap üzerinde ellerini dolaştırdı. Ancak hiç bölme, çekmece ya da açıkta başka bir şey görmedi.

Sonra onu gördü.

Ahşap döşeme üzerinde çok ama çok hafif bir baskı, boyanmış bir sembol vardı. Ufak bir haç şeklindeydi. Tam onun taktığı haç büyüklüğünde.

Baskıyı kazırken yıllardır orada duran boya döküldü. İşte orada, gerçekten de bir anahtar deliği vardı.

Kolyesini çıkardı ve deliğe soktu. Kilide tam oturmuştu.

Çevirdi ve hafif bir klik sesi geldi.

Çekti; fakat sonunda hiçbir şey olmadı. Daha hızlı çektiğinde çatırdayan kuru boya sesini duyabiliyordu. Kilidin tamamı boyanmıştı. Uzanıp daha güçlü çekti ve dökülen boyayı uzaklaştırdı. Parmaklarını bir kapağın kolunu tutacak kadar içeri soktu ve kuvvetlice çekti. Uzun, ince ve dar bir bölmenin hatlarını görebiliyordu artık. Tekrar kendine doğru çekti.

Bölme açıldı.

Yüzyıllarca içeride kalmış bayat hava, toz bulutuyla beraber üstüne geldi.

Toz durulurken Caitlin'in gözleri kocaman açıldı.

İşte oradaydı.

Kılıç.

Büyüleyiciydi. Tepeden tırnağa altın ve mücevherlerle süslü bu kılıcın gücünü daha şimdiden hissedebiliyordu. Ona dokunmaya neredeyse korkuyordu.

İçeri uzandı ve saygıyla kılıcı eline aldı.

Bir eliyle kabzasını diğer eliyle de kınını nazikçe tuttu. Yavaşça dışarı çıkardı ve Caleb'in görmesi için yukarı tuttu.

Adamın ağzının beş karış açık kaldığını görebiliyordu.

Kını tutup kendisini çıkartırken kılıç, yumuşak ve güzel bir sesle gözler önüne serildi. Bilmediği bir metalden yapılmıştı ve şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir parıltıya sahipti.

Enerjisi insanı esir alıyordu. Tıpkı elektrik gibi elinde ve kolunda geziniyordu.

Bu kılıç onda kaldığı sürece her şeyi yapabileceğini hissediyordu.

. . .

Samantha, Kralın Mabeti'nin tam önünde, acı bir frenle BMW'yi durdurdu. Arabayı yolun ortasında bırakarak dışarı çıktı. Sam de onu takiben diğer taraftan çıktı.

Korna sesleri yükseldi.

"Hey hanımefendi, arabanızı orada bırakamazsınız!" dedi onlara yaklaşan bir polis.

Samantha ileri çıkıp polisin burnuna yumruğu indirdi. Burnunu kırıp baygın bir hâlde dizlerinin üstüne düşmesine sebep oldu. Adam yere tam düşmeden önce Samantha, uzanıp tabancayı kılıfından çıkardı.

Sam hayretler içerisinde öylece kalakaldı.

"Aman Tanrım..."

Sözünü bitiremeden Samantha onu boynundan tuttu ve havaya kaldırdı.

Sam ne olduğunu anlamadan kendini havada bulmuştu. Kralın Mabeti'nin merdivenlerinden çıkarılıp yukarı kapıya doğru götürülüyordu.

"Samantha!" diye bağırmaya çalıştı. "Sen ne..."

Sam'i sürükleyerek kilisenin kapısını bir tekmeyle açtı ve içeri girdi.

"Kımıldama!" diye bağırdı Samantha.

Kralın Mabeti'nin koridorunda, sol eliyle Sam'i tutmuş, sağ elindeki silahı da genç adamın şakağına dayamış hâlde duruyordu.

Gözlerini çevirdiğinde o kızı, Caitlin'i, kürsünün üstünde, kılıcı tutarken gördü. Onun kılıcını. Onun ihtiyacı olan kılıcı.

Yan tarafta diğer vampiri gördü; onun meclisine ihanet etmiş olanı, Caleb'i.

Bir de tam önünde koridorda havlayan bir kurt yavrusu vardı.

"Kılıcı bırak" diye bağırdı Samantha. "Yoksa kardeşini öldürürüm!"

Sam kıskacıtan kurtulmaya çalışsa da kızın kuvveti kendinkinin çok üstündeydi.

"Lütfen bunu yapma. Bunu neden yapıyorsun ki?" diye yakardı Sam.

Samantha, Caitlin'in kafası karışmış bir şekilde baktığını görebiliyordu. Ne yapacağından emin değildi. Sanki onun tavsiyesini beklermişçesine Caleb'e bakıp duruyordu.

"Ona kılıcı verme" dedi Caleb net bir şekilde.

"Vermezsen onu öldürürüm!" diye bağırdı Samantha. "Yemin ederim!"

"Sam?" diye bağırdı Caitlin.

"Çok üzgünüm, Caity" dedi ağlamaklı bir sesle, "Lütfen. Ona kılıcı ver. Beni öldürmesine izin verme."

Caitlin yapması gereken şeyi düşünürken ortamı gergin bir sessizlik kapladı.

Gül yavaşça Samantha'ya doğru yaklaşırken hırlamaya başladı.

"Tamam" diye bağırdı Caitlin sonunda. "Eğer sana kılıcı verirsem onu bırakacak mısın?"

"Evet. Fırlat onu" diye emir verdi. "Zemine doğru. Yavaşça."

Caitlin bir saniye daha tereddüt etti.

Sonra birden kılıcı fırlattı.

Metalik bir sesle, tam koridorun ortasına düştü. O, Caleb ve Samantha'ya eşit uzaklıktaydı.

Tam o anda Gül koştu ve Samantha'ya doğru zıpladı.

Samantha nişan alıp Gül'e ateş etti.

. . .

O sırada Kyle ile Sergei şimşek hızıyla içeri daldı.

Zaten kargaşanın hâkim olduğu odada bu beklenmeyen değişim herkesi savunmasız yakaladı.

Kyle bu kafa karışıklığından faydalandı.

Kimsenin davranmasına fırsat vermeden koridorda koştu ve tek darbeye hem Sam'i hem de Samantha'yı yere serdi. Samantha'nın tabancası yerde kaydı.

Caleb bir saniye bile kaybetmedi. Doğruca hâlen yerde duran kılıca doğru koştu.

Kyle da kılıcı görmüştü ve Caleb'in hemen peşindeydi.

Caleb kılıca uzanamadan Kyle üzerine atladı, sırtına dirseğiyle vurarak onu yere serdi.

Kyle, Caleb'in üzerindeydi şimdi. Hemen hemen aynı güce sahip ikili, kılıcın bir adım ötesinde boğuşmaya tutuştular.

Sergei bu kafa karışıklığından faydalandı. Kılıcı bizzat almak için koridor boyunca koştu.

Caitlin ilk başta kargaşa nedeniyle hayrete düşse de artık harekete geçmişti. Caleb'i kurtarmalıydı. Kyle'ın onun üzerindeki baskısı artıyor ve başparmakları Caleb'in gözlerine doğru hareket ediyordu.

Kürsüden sıçradı, havada uçup on beş adım aşağıdaki zemine indi. Kyle'a doğru koştu ve tek tekmeyle onu Caleb'in üstünden uçurup uzaklara gönderdi.

Sonra ne olduğunu anlamadan Caitlin acıya boğuldu.

Soğuk metal sırtından girdiğinde çığlık attı; derisinden bağırsaklarına girdi, karnından dışarı hızla geri çekildi.

Dizlerinin üstüne çökerken boğazından yukarı hücum edip ağzına gelen ve dişlerinden geçerek çenesinden aşağı dökülen kanı hissedebiliyordu.

Şaşkınlık ve ızdırap içinde aşağı baktı. Darbeyi arkadan yediğini fark etti. Sırtından. Kılıçla.

Caleb, Caitlin'den yana dönerek, "Hayır!" diye çığlık kopardı.

Kendini o kadar kaptırmıştı ki kılıcı tutmuş, memnuniyetle sırtarak duran Sergei'nin üzerlerine geldiğini fark etmemişti.

"Beni vaktim gelmeden öldürdün" diye tısladı Caitlin'e. "Ben de iyiliğini karşılıksız bırakmadım."

Sergei, kilisenin koridorundan seğırtip koşmaya başladı.

Kyle ayağa kalkıp onun arkasından dışarı çıktı.

Onlar yanından geçerken Samantha kendine geldi ve tek

bir çevik hareketle baygın duran Sam'i kapıp omzuna atarak arkalarından fırladı.

Caitlin ve Caleb dışında artık kilisede kimse yoktu. Bir de Gül vardı tabii. Hayvan yana yatmış, inliyor ve kanıyordu.

Caleb kızı omuzlarından tutarak, "Caitlin!" diye haykırdı. Yüzünü okşarken kendi yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Kızın yaralanması, kılıcı unutturacak kadar sarsmıştı onu. Kafasının arkasında bir yerlerde, diğerlerinin binadan ayrıldığını, şu an uzaklaştıklarını ve kılıcın ellerinde olduğunu biliyordu; hani tüm hayatını, onu korumak için ettiği yemine bağlı geçirdiği kılıcın.

Onu burada yatarken, kanarken, ölmekteyken görmüştü ya artık umurunda olan tek şey Caitlin'di.

Caitlin, kilise zemininde sırtüstü yatarken dünyanın soğumaya başladığını hissetti. Sırtında ve karnında yükselen muazzam acıyı, kanın vücudunu hızla terk edişini, az çok da Caleb'in kafasını tutan ve yüzünü okşayan ellerini duyumsuyordu.

Yukarı baktı, kilisenin tavanını gördü. Bir de Caleb'i, o güzel yüzünün kendisine bakışını...

Ölmekte olduğunu biliyordu fakat tüm acıya, her şeye rağmen kendisi için çok üzülüyordu. Bundan çok Caleb'in yanında olamayacağı fikri içini burkuyordu.

"Caitlin" dedi Caleb haykırarak. "Lütfen. Gitme. Beni bırakma!"

Onu sarsarken ağlıyordu.

Caitlin, artık bir karartıya dönmüş Caleb'in kocaman gözlerine bakıp odaklanmaya çalıştı.

Gitme.

Ancak bunu yapamazdı.

Gözyaşları içinde, "Caitlin, bilmeni istiyorum. Görüyorum. Birlikte kim olduğumuzu biliyorum. Geçmiş hayatlarımızda. Şimdi hepsini görebiliyorum" dedi.

Caitlin konuşmaya, kelimeleri ağzından çıkarmaya uğraştı; ama ses telleri kapanıyor gibiydi. Boğazı çok kuruydu ve her yerinde kan vardı. Denedi, yalnız bir fısıltı çıkarabildi.

"Ne?" diye sordu Caleb ona doğru eğilerek. "Tekrar söyle."

Tamamen eğilip kulağını ağzına dayadı.

"Dönüştür... beni" dedi Caitlin.

Caleb kulaklarına inanamayarak korkuyla baktı.

Caitlin kalan son gücüyle uzandı ve gömleğinden tutup yapabildiği kadar yakına çekti.

"Dönüştür beni!" dedi emrederek.

Kalan gücünün son kırıntısı da buydu.

Gözleri kapanırken tüm dünya âdeta ayaklarının altından çekiliyordu.

Son gördüğü şey ise öndeki iki dişi uzadıkça uzayan Caleb'in ona doğru eğilmesi idi.

Derisini delip geçen iki dişin boynunda yarattığı acıyı hissetti.

Ardından gözleri tamamen karardı.

Devam edecek...

KURGUYA KARŞI GERÇEK

GERÇEK:

1692 yılında Salem’de, ‘müteessirler’ olarak bilinen bir grup genç kız, histerik hâle gelmelerine ve yöredeki cadıların kendilerine azap çektiğini birbirlerinden habersiz şekilde bağırımlarına yol açan esrarlı bir hastalık geçirdiler. Salem cadı mahkemelerinin kurulmasının nedeni buydu. Kızları pençesine düşüren bu gizemli hastalığın ne olduğu bugüne kadar açıklanamadı.

GERÇEK:

Nathaniel Hawthorne’un en ünlü eseri *Kızıl Damga*, Salem’de yaşamış ve bebeğinin babasının kimliğini açıklamadığı için cezalandırılmış gerçek bir kadının, Elizabeth Paine’in hayatı üstüne kuruludur.

GERÇEK:

Nathaniel Hawthorne sadece Salem hakkında yazmadı. Nesillerce Salem'de yaşamış bir soydan gelmekteydi ve hayat boyu orada kaldı. Büyük büyükbabalarından biri, Salem cadı mahkemelerindeki baş yargıçlardan biriydi. Hawthorne'un evi korunmuştur, bu gün el değmemiş hâlde Salem'de bulunmaktadır.

GERÇEK:

1600'lerde Boston'da cadılar Beacon Kamusal Parkı'nın tepesinde asılmıştı.

GERÇEK:

Elizabeth Paine, Boston'da bulunan Kralın Mabeti mezarlığında gömülüdür. Mezar taşı, kilisenin yanındaki ilk sıradadır ve açıkça görülebilmektedir.

MORGAN RICE

Sevilmiş

Caitlin'in vücudu tanımadığı bir sıcaklık ve karıncalanma dalgasına kapıldı. Öpücüğüne çok daha güçlü karşılık verdi. Tüm dünya onların sanki. Caleb'le tanıştığı ilk andan beri bu anın hayalini kuruyordu. Şimdiye kadar hiç kimseyi böyle sevmemişti...

Kara Metcezir Meclisi'ne bağlı olan Kyle'ı atlatmayı başaran Caitlin ve Caleb, insanlar ve vampirler arasında çıkacak kanlı savaşın önüne geçebilmek için kayıp Türk kılıcını aramaya başlamışlardı. Ancak kılıcı isteyen bir tek onlar değildi. Cevabın Caitlin'in atalarında olduğuna inanan Ak Meclis ve Kara Metcezir Meclisi genç kızı ve erkek kardeşi Sam'i bulmak için ülkenin altını üstüne getiriyordu. Tüm vampirler aynı endişeyi taşıyordu. Ya Caitlin seçilmiş kişiye?

Caitlin'in yaşadıkları kâbus gibiydi; ancak Caleb'e duyduğu güven ve aşk yine de bu hayatı istemesine neden oluyordu... Caleb'le beraber olmak için gerçek bir vampire dönüşmeyi bile göze almış, hatta bunu arzulamıştı.

"Sevilmiş; mükemmel bir kurguyla oluşturulmuş, heyecan dolu bir kitap. Her adımda yeni bir olay, yeni bir serüven. Sonraki kitabı beklemek çok zor olacak."

The Dallas Examiner

"Vampir serisinin ikinci kitabı olan Sevilmiş, ilk kitap kadar sürükleyici ve heyecanlı. Romantizmin, aşkın ve maceranın da eklenmesiyle iyice okuyucuyu kendine bağlıyor."

Serinin Diğer Kitapları:

• Dönüşüm • Aldatılmış • Yazgı •



Online Satış İçin: www.kitapsepeti.com

 www.facebook.com/yakamozkitap

 www.twitter.com/yakamozkitap

17 t

